

சிறுகதை

ஆசிரியர்: மு.தயாளன்

மஞ்சரி

20

இதழ் 20 பங்குனி 2022 £4.00

பெண் எழுத்தாளர்கள்

சிறப்பு மலர்

வளர்ந்த - வளரும் படைப்பாளிகளுக்கான களம்

பங்காளர்கள்

தீபதிலகை
பக்கம் 3

இலண்டன்

அகரா
பக்கம் 6

இலங்கை

சி. ரஞ்சிதா
பக்கம் 9

இலங்கை

க. ஆந்திக்கா
பக்கம் 12

இலங்கை

சிவ்ரஞ்சனி
பக்கம் 16

கனடா

குறிஞ்சிநிலா
பக்கம் 23

இலங்கை

விமல் பரம்
பக்கம் 25

இலங்கை

தாட்சாயினி
பக்கம் 29

இலங்கை

ச. பவானி
பக்கம் 32

இலங்கை

நக்கீரன் மகள்
பக்கம் 34

டென்மார்க்

கமலினி கதிர்
பக்கம் 37

சுவிஸ்

பேராசிரியர்
யோகராசா
பக்கம் 39

இலங்கை

நந்தினி
சேவியர்
பக்கம் 40

இலங்கை

20%
கழிவு

SKM BOOKS FOR SALE

20%
கழிவு

Srilanka 300Rs India 400 Rs
London £5 Can/Ame \$10
Europe 10 Euro

இலங்கையில் உள்ளவர்கள்
Commercial bank Account No: 8370042817
மற்றைய நாடுகளில் உள்ளவர்கள் உங்கள் விருப்பத்தை skmbooks@gmail.com
இற்கு அனுப்பினால் payment link அனுப்பி வைக்கப்படும்

வாசிப்பதனால் மன்தன் பூரண மன்தனாக்றான்

வெளிச்சத்தை நோக்க நகர்கிறோம்!

பெண் எழுத்தாளர்கள் எழுத்துலகத்தில் குறைவாக இருந்த ஒரு காலமிருந்தது. ஆனால் இப்போது அப்படி இல்லை. சிறுகதை மஞ்சரியின் 20 ஆவது இதழைப் பெண் எழுத்தாளர் சிறப்பிதழாகக் கொண்டு வந்தால் என்ன என்று என் மனதில் எதேச்சையாக எழுந்த எண்ணத்தின் விளைவு இவ்விதழ் உங்கள் கைகளில் தவழ்கிறது. உண்மையில் பெண்களிடம் இருந்து வந்த படைப்புகளால் நான் திக்குமுக்காடிப் போனேன். எல்லாமே ஒவ்வொரு கோணத்தில் தரமானவைகளே. ஆனால் எல்லோருக்கும் இவ்விதழில் இடங் கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. தற்போதய நிலவரத்தில் பக்கங்களைக் கூட்ட முடியவில்லை. அச்சகங்கள் எல்லாம் அச்சடிக்கும் கடதாசியும் அச்சப் பதிக்கும் தட்டுகளுமின்றி அல்லாடுகிறார்கள். இருக்கும் கடதாசிகளைப் பதுக்கி மூன்று மடங்கு விலைக்கு அச்சகத்தினருக்கு விற்று முதலாளிகள் லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள். இதனால் சஞ்சிகையாளர்களுக்கு அச்சகத்தினர் விலைகளைக் கூட்டவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குட்படுகின்றனர். சிறுகதை மஞ்சரி எவ்விதமான விளம்பரங்களும் இல்லாமல் வெளிவருகின்ற ஒரு சஞ்சிகை. ஆனாலும் இவைகளை எல்லாம் ஏறி மிதித்து உற்சாகமாகச் சிறுகதை மஞ்சரி வெளிவருகின்றது என்பதை உங்கள் மனதுக்குச் சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை அடைகிறேன். ஆதலால் இம் முறை தவற விடப்பட்ட பெண் எழுத்தாளர்களின் கதைகள் அடுத்தடுத்த மஞ்சரிகளில் வெளிவரும். சோர்ந்து போகாது தொடர்ந்து எழுதுங்கள்.

சிறுகதை மஞ்சரி இது வரை 180 சிறுகதைகளை 80 எழுத்தாளர்களிடமிருந்து பெற்று உங்களுக்குத் தந்திருக்கிறது. இவர்களில் 49 ஆண் எழுத்தாளர்களும் 31 பெண் எழுத்தாளர்களும் அடங்குவர். ஒரு சஞ்சிகையின் சாதனை என்பது வருமெண்ணிக்கையிலல்ல அது சமூகத்திற்கு என்ன செய்தது என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது. 80 எழுத்தாளர்களில் 36 பேர் புதிய எழுத்தாளர்கள். இவர்களின் முதற் படைப்புகளைச் சிறுகதை மஞ்சரியே தாங்கி வந்தது. சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை அலச அதற்குரிய தீர்வுகளைச் சொல்ல நாம் 36 எழுத்துப் போராளிகளைக் களமிறக்கியுள்ளோம். இதைவிட வேறென்ன செய்யலாம்? இது இன்னும் தொடரும். எதிர்வரும் காலங்களில் சிறுகதை மஞ்சரியில் சிறந்த கதைகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் கதைகளுக்கு ஏற்கனவே வழங்கும் பணத்தோடு சான்றிதழும் வழங்கத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

நாம் நகர்கிறோம்! வெளிச்சத்தை நோக்கிய எமது நகர்வு எந்தப் பொருளாதாரத் தாக்கத்தாலும் நிற்காது என்பதை உறுதிபடக் கூறுகிறோம்.

மு. தயாளன்

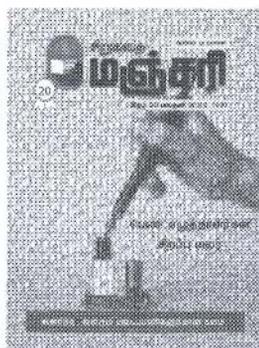

- 01 வெளிச்சத்தை நோக்கி... - மு. தயாளன்
- 02 உள்ளடக்கம்
- 03 புதைந்த முட்கள் - தீப்திலகை
- 06 மூத்த மகள் - அக்ரா
- 09 கிளையுதிர்காலம்... சி. ரஞ்சிதா
- 12 ஒரு காதலின் பயணம் - க. ஆர்த்திகா
- 16 பயல் தொலைத்த பயணம் - சிந்திரஞ்சனி
- 19 கரும்பலைகை - மு. தயாளன்

உள்ளடக்கம்

- 23 கீழ்ப்படி - குறிஞ்சி நினை
- 25 ஆரக்கெடுத்தாரையேன் - விமல புரம்
- 29 வெறுமை - தாடாயினி
- 32 ஆண்டவன் பூமியில் - பவானி
- 34 கதைப்போரா - நகீரன் மகள்
- 37 விபத்து - கமலினி கதிர்
- 39 மஞ்சரி 19 - ஒரு பாரவை - பேராசிரியர் யோகராஜா
- 40 எழுத்தின் அனுபவம் - நந்தினி சேவியர்

சந்தா விவரம்:
 Srilanka: 900Rs/Year
 Bank detail : Mrs Thanabalasingam,
 Commercial bank, Trinco branch, 8370042817
 England £20/Year
 Den/Swiss/Ger/ 80 Euros/Year
 Canada/USA 120CAD/90 USD/year
 Bank details: M. Natkunathayalan, Barclays,
 Sort code 20-37-15, A/C Number 60389307
 IBAN : GB11BUKB20371560389307 SWIFTBIC
 BUKBGB22

முதன்மை ஆசிரியர்: மு. தயாளன்
உதவி ஆசிரியர்கள்
 வி.மைக்கல் கொலின், செல்வி த. சரண்யா
 திருமதி ந. சாருகேசி
ஆலோசகர்கள் :
 பேராசிரியர் செ. யோகராஜா, Dr P. இராசையா
ஒப்புநோக்கல்: திருமதி ஆர்த்தி துவாரகன்
விகிரியோகம்:
 யாழ்ப்பாணம்: குமரீங்கம் வீசுரன் , +94 773788795
 மட்டக்களப்பு: வி.மைக்கல் கொலின் +94 774338878
 திருகோணமலை: த. சரண்யா, +94765554649

அட்டைப்பலம்: LEC Designs
 அட்டை வடிவமைப்பு : ரமணன் நற்குணதயாளன்

தொடர்பு முகவரி:

Sirukathai manjari, 14 Brands Road, Berkshire SL3 8QP,UK
 sirukathai1@gmail.com, +447505455811
 Sirukathaimanjari, 91 Barathi street, Trincomalee, Srilanka
 sirukathai1@gmail.com, +94765554649

நன்றிக்கூறியவர்கள்
 ஆர்த்தி துவாரகன், சாருகேசி தயாளன்
 ரமணன் தயாளன், சரண்யா தனபாலசிங்கம்
 வி.மைக்கல் கொலின், செ.யோகராஜா
 Dr.P. இராசையா, வணரசிங்க அச்சுத்திரை
 ஓவியர் கைலாசாநாதன்

**சிறுகதை மஞ்சரி 19 இன் சிறந்த
 மூன்று சிறுகதைகள்**

1. விறகு சொல்கிறேன்- அஸ்வினி வையந்தி
2. பாரந்தாங்கிகள்- அசெக்ஸ் பரந்தாமன்
3. அவன் தரும் அமைதி - சூசை எட்டவே.

**1000 பேரை
 இணைப்போம்.....**
 தாய்மண்ணில் உள்ள பாடசாலைகளுக்கு
 மஞ்சரியை அனுப்புவதற்கு புலம்பெயர்
 மண்ணினுள்ளவர்கள் பங்கு பெறலாம்.
 லண்டன்: £5/year ஐரோப்பா: 6 Euro/year
 மற்றைய நாடுகள்: \$5/year

மதிப்பிற்குரிய எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு அன்பான வேண்டுகோள்.

நீங்கள் படைப்புகளை அனுப்பும்போது உங்களின் முகவரி, படம், வங்கிவிபரம் ஆகியவற்றை அனுப்பி வைக்கவும். குறிப்பாகப் புனைபெயரில் அனுப்புவவர்கள் உங்கள் முழுப்பெயருடனான கடிதம் படைப்புடன் இணைத்திருக்கப்படல் வேண்டும். இவை எவையும் அனுப்பாதவர்களின் படைப்புகள் பிரசுரிக்கப்படாது என்பதை தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். ஆ-ர்

யாழ் இந்தமகளிர் கல்லூரியில் தனது ஆரம்பக் கல்விவியைப் பயின்று பின் யாழ் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் தன் கல்வியைத் தொடர்ந்துள்ளார். யாழ் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் சிவம்பொலி

எனும் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் உணமை எனும் பத்திரிகையில் துணை ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்துள்ளார். 1993 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மனியில் தமிழருவி என்னும் சஞ்சிகையின் துணை ஆசிரியராகவும் இருந்துள்ளார். இவர் நயினை கிருஸ்ணா- தீபதிலகை ஆகிய புனை பெயர்களில் கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

இவர் மகிழ்மீழ்வும் அறகும்புல்லும் எனும் வரலாற்று நாவலை வெளியிட்டுள்ளார். சிறுகதை மஞ்சரியில் பல நல்ல சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். அதனோடு காற்று வெளி சஞ்சிகையிலும் இவரது கதைகள் வந்துள்ளன. எதிர்காலத்தில் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றினையும் மூன்று குறுநாவல்கள் அடங்கிய தொகுப்பு ஒன்றினையும் வெளியிட உள்ளார். நம்பிக்கை மிகுந்த ஒரு அனுபவம் நிறைந்த பெண் எழுத்தாளர் இவர்.

புதைந்த முட்கள்

நேற்று மாலையில் தொடங்கிய ஜெகனின் கோபம் இன்னும் தணியவில்லை. அதை எந்த வழியில் குறைக்கலாம் என்று விடை தெரியாமல் தாமரை தவித்துக்கொண்டு இருந்தான். தேநீர் கொண்டு வரட்டுமா என்று கேட்பதற்குக் கூட மனதில் பெரும் தயக்கம். எங்கே எரிந்து விழுவாரோ? இல்லை கோவத்தில் எதுவும் பேசாமல் வெளியே போய்விடுவாரோ?. தவிப்பு மனதை வாட்ட அவளின் கண்கள் மகனின் அறை வாசலில் நிலை கொண்டது. அவள் மகன் மலரவன் நேற்றுமாலை நான்கு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்தவுடன் சாப்பிடாமல் தன் படுக்கை அறைக்குள் சென்று தாளிட்ட கதவு இன்னும் திறக்கவில்லை. அப்பாவின் முகத்தைப் பார்க்கத் தைரியம் இல்லை. இவ்வளவு குழப்பத்துக்கும் காரணம் மலரவனின் வாகனச்சாரதி அனுமதிப்பத்திரம் எடுப்பதற்கு நான்காவது முறையும் கார் ஓட்டும் பரீட்சையில் தோல்வி அடைந்ததுதான். அவனுக்கு வயது இருபது ஆகிறது. பாடசாலையில்

படிக்கும்போது வகுப்பு நேரங்களில் அவனுக்குப் பாடங்கள் எல்லாம் நன்றாகப் புரியும். அவனிடம் மற்றைய மாணவர்கள் தங்களுக்குப் புரியாத பாடங்களைக் கேட்டு விளங்கிக்கொள்வார்கள். ஆசிரியர்களுக்கும் அவன்மேல் தனி மரியாதை உண்டு. பரீட்சை என்று வந்து விட்டால் இரவு பகல் பாராமல் கண் விழித்துப் படிப்பான். ஆனால் பரீட்சை மண்டபத்துக்குள் நுழைந்து தன் இருக்கையில் வந்து அமர்ந்து கேள்வித்தாள் கையில் வந்ததும் எல்லாம் மறந்து போய்விடும். மிகவும் சுலபமான கேள்விகளைக் கூட விடை எழுத அவன் மனம் அவனை குழம்பிக் கொண்டு இருக்கும். பிறகு என்ன? எண்பது புள்ளிகள் வாங்க வேண்டியவன் நாற்பதைத் தாண்ட மாட்டான். இது பற்றி ஆசிரியர்கள் நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் ஆச்சரியம். வந்த கேள்விகள் எல்லாம் இலகுவானவை. எங்களுக்கு புரியாது இருந்தபோது நீ தானே எங்களுக்குப் புரிய வைத்தாய். ஏன் நீ எழுதாமல் கோட்டை விட்டாய் என்று சக மாணவர்கள் கேட்கும் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல முடியாது திணறுவான்.

அப்பா ஜெகன் பெருமதிப்பு பெற்ற எஞ்சினியர். அவர் பிறந்த குடும்பத்தில் மற்றவர்களைவிட அவர் அந்தஸ்தான பதவியில் இருக்கிறார். இதன் காரணத்தால் அவருக்கு அவர் வீட்டில் உயர்ந்த ஸ்தானம் உண்டு. சிறு வயதில் தனிமையை விரும்புவவராகவும், தனக்கென சொல்லிக்கொள்ளும் நண்பர்கள் இல்லாதவராகவுமே வளர்ந்தார். சட்டெனக் கோவம் வந்து விடும். படிப்பில் கெட்டிக்காரன். அது அவருக்குள் தற்பெருமை வளர்ந்து வரக் காரணமாயிற்று. உத்தியோகம் கிடைத்த பின் அவரின் வருமானம் பிற்பட்ட அவரின் சகோதரங்களின் படிப்புக்கும் சரிந்து கொண்டு போன அவர்கள் வீட்டுப் பற்றாக்குறைச் செலவுகளைத் தூக்கி நிறுத்தவும் கை கொடுத்தது. இதனால் ஜெகன் அவரின் அப்பாவின் ஸ்தானத்துக்கு உயர் அவரின் அப்பா கடைசி மகன் ஸ்தானத்துக்கு இறக்கப்பட்டார். ஜெகனின் அப்பா எது செய்வதாக இருந்தாலும் மகனின் அனுமதிக்காகக் காத்து இருந்தார். சகோதரங்கள் என்ன? தாய் கூட ஜெகனின் அனுமதி இன்றி எதுவும் செய்ய மாட்டார்கள். இதே குணங்களை அவர் விவாகமான பின்பும் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. தாலி கட்டிய மனைவியோடு மனந்திறந்து பேச மாட்டார். தன் விருப்பத்தைக் கூறும் சுதந்திரத்தை அவர் அவருக்கும் வழங்கவில்லை. எப்படி தன் குடும்பத்தில் வாழ்ந்தாரோ அப்படியே கணவன் ஆனபின்பும் கடைப்பிடித்தார். இதனால் தாமரையும் தன் குடும்ப அமைதி குறித்தும் குழந்தைகளின் மனநிலை பாதிப்படைந்து விடக்கூடாது என்பதை மனதில் கொண்டும், தன்சொந்த விருப்பத்தையோ அபிப்பிராயத்தையோ வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் ஜெகனின் விருப்பம்தான் தன் விருப்பம் என்று வாழ்ந்து இருப்பது இரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடிவிட்டது. பிள்ளைகளின் விருப்பங்களைக் கேட்டு அதை நிறைவேற்றும் மனப்பாங்கு அவரிடம் இருந்ததில்லை. மாறாக அவர் என்ன சொல்கிறாரோ பிள்ளைகள் உட்பட அதை எல்லோரும் கேட்டு நடக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையில் விடாப்பிடியாக இருப்பவர். தன் பிள்ளைகளுக்காக அவர் நல்ல தரமான பாடசாலைகளைத் தெரிவு செய்வதில் தொடங்கி அவர்கள் என்ன படிக்கவேண்டும் என்னென்ன பாடங்கள் தேர்வு செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் எல்லாம் அவருடையதுதான். தொடர் மாடி கட்டிடங்களை அழகாக நேர்த்தியாக வடிவமைப்பதில் மிகவும் திறமைசாலி. ஆனால் அவருக்குக் கீழ் வேலை செய்பவர்களோடும் மிகவும் கண்டிப்பானவராக நடந்து கொள்வார். தான் போடும் வரைப்படங்களில் ஏதேனும் சிறு மாறுதல்களை அல்லது இப்படிச் செய்தால் நன்றாக இருக்குமா? என்ற தன்னுடன் வேலை செய்பவர்களின் அபிப்பிராயத்தை அல்லது ஆலோசனை சொல்வதைக் கூட கேட்க விரும்ப மாட்டார். இந்த இறுக்கத்தை

அவர் தன் வீட்டாரிடமும் தன் மனைவியிடமும் காட்டுவதால் அவரின் பிள்ளைகள் அவர்முன் நின்று பேசுவதை மெல்ல மெல்லக் குறைத்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் தாயிடம் சொல்வார்கள். அதை அவள் கணவனிடம் கால நேரம் பார்த்துத் தயங்கியபடி தெரியப்படுத்துவதில் தன்னைப் பழக்கிக்கொண்டாள். ஜெகனும் தன் பிள்ளைகளைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொஞ்சுவது, அவர்களோடு விளையாடுவது அவர்களின் விருப்பத்தைக் கேட்பது, அவர்களின் புரியாத வீட்டுப்பாட விளக்கத்துக்குத் தன் நேரத்தில் சில மணித்துளிகளை ஒதுக்குவது என்ற ஒரு தந்தைக்குரிய ஸ்தானத்தைச் சரியாகக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. வெளியில் சென்று விளையாடுவதை வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்து விளையாடுங்கள் என்று பிள்ளைகளே வசதி முதல்கொண்டு மேலதிக டிவி சனல்களையும் திறந்து கொடுத்துள்ளார். இதற்குக் காரணங்கள் இல்லாமல் இல்லை. அவர் தான் சிறு வயதில் இருந்தே மற்ற வசதி படைத்தவர்கள் காட்டும் ஜிகினா காட்சிகளில் மனதைப் பறிகொடுத்து ஏங்கி இருக்கிறார். இன்று பணம் அவருக்குப் பெரும் பிரச்சனை இல்லாத காரணத்தால் நண்பர்களோடு வெளியில் சென்று கால்பந்து விளையாட வேண்டிய அவரின் பிள்ளைகள் அனிமேஷன் மனிதர்களைக் கையில் வைத்து விளையாடவிட்டுப் போலியை நிஜம் என்று நம்பி அதில் உற்சாகம் அடைகிறார்கள். அவரின் குழந்தைகள் அப்பா அம்மா தாத்தா பாட்டி உறவுகளாக டிவி மூலம் வரும் "பீப்பாபிக்" முதற்கொண்டு மிருகங்கள் கூடி விளையாடிப் பேசி மகிழ்வதைக் கண்டு குதூ கலிக்கிறார்கள். அருகில் உயிரோடு இருக்கும் உறவுகளைக் கண்டு சிரிக்க முடியாதவர்களாக மாறி வருகிறார்கள். ஆளுக்கு ஒரு கைபேசியில் பார்த்தபடி முன்னுக்கு இருக்கும் உணவுத்தட்டில் என்ன இருக்கிறது என்பதைக்கூடக் கவனிக்காமல் உணவருந்துகிறார்கள். இப்படியே பெருகிவரும் தொழில்நுட்பம் தன் பிள்ளைகளை இயந்திர மனிதர்களாக்கி அவர்களின் உணர்வுகளுக்கும் உறவுகளுக்கும் இடையேயான விரிசல்களைக் கண்டு தாமரையின் உள்ளம் பல நாட்கள் தன்னுள்ளே கொதிநிலை கண்டு பின் தணிந்து கொண்டாலும், இவை அவள் ஆழ் மனதில் என்றும் நிறு பூத்த நெருப்பாகத் தகதகத்துக் கொண்டதான் இருக்கிறது. இதன் தீர்வு தேடி அவள் பலநாட்கள் தன் தூக்கத்தையும் மறந்து இருக்கிறாள். தங்கள் தகப்பனைக் கண்டு நேரில் அவரின் முகம் பார்த்துத் தங்கள் விருப்பத்தைப் பேசமுடியாமல் ஒதுங்கிச் செல்லும் பிள்ளைகளின் நிலை கண்டு மனம் வெதும்பி இருக்கிறாள். தன் பிள்ளைகள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை அவர் தன் பிள்ளைகளுக்கு நேரடியாகச் சொல்லாமல் தன் மூலம் பேசிக்கொள்வார்.

(உத்தரவிடுவார்) “அவனை லைசென்ஸ் எடுக்கச் சொல்லு” என்று மனைவி மூலம் போட்ட கட்டளையை ஏற்று மலரவன் நான்காவது முறையாகவும் தவறவிட்டு விட்டு வந்து நிற்கிறான். பெயர்பெற்ற பள்ளிக்கூடங்களைத் தேர்வு செய்து பணம் கட்டிப் படிக்க வைத்த போதும், முதல் தரமான ஆசிரியர்களின் சுற்பித்தலின் வழியில் கல்வியைப் பெற்றுக்கொண்ட போதும், ஏன் மலரவன் தேர்வுகளில் தோல்வி அடைகிறான்?. அவன் நல்ல புத்திசாலி பாடங்களை நன்றாக விளங்கிக்கொண்ட அவனால் ஏன் தேர்வு நேரங்களில் சித்தியடைய முடியவில்லை என்பதன் காரணங்களை அவரால் சீர்தூக்கிப் பார்க்க முடியவில்லை. மலரவன் வாலிப்பருவத்தை எட்டிய பின்பும் அவனுக்கு மனம் விட்டுப்பேசும் நண்பர்கள் கிடையாது. “படிப்பு மட்டும் போதும், கண்ட கண்ட பொடியங்களோடு சகவாசம் இருக்க கூடாது உங்களுக்கு தேவையானது எல்லாம் வீட்டுக்குள்ளேயே தரப்பட்டுள்ளது” என்று ஒரு கூட்டுக்குள் வாழும் கிளிபோன்ற அவனால் சுயமாக இயங்க முடியவில்லை என்பதை உணர ஜெகனாலும் முடியவில்லை ஜெகன் சிறுவனாக இருந்தபோதே அவரின் உள்ளத்தில் பாசிச முட்களாக புதைந்த சில சம்பவங்கள், அவரைத் தனித்தவனாக்கி அவர் மனதை இறுகச் செய்து இருந்தது. ஜெகனின் தாயார் தாமரையிடம் தன் ‘சொந்தக்கதை’ என்று சொல்லி, தான் பிறந்து வளர்ந்து வந்த செழிப்பையும் தன் பிழையான காதலால் விடுபட்டுப் போன உறவுகளின் செல்வச் செழுமைகள் பற்றியும் சொல்லி, தன் ஏக்கங்களை அடிக்கடி வெளிக்காட்டிக் கொள்வார். அதில் தன்னை உயர்த்திய சுயநலமும் தன் கணவனை, கையாலாகாதவன் போல் காட்டிக்கொள்ளும் மனப்பாங்குதான் தூக்கலாக இருக்கும். இவரின் இந்த உரையாடல்களில் தான் ஒரு தாய் என்பதையோ தான் இப்படி அடிக்கடி குறைப்பட்டுக் கொள்வதால் தன் குழந்தைகளுக்கும் அவர்களின் தக்கப்பனுக்குமிடையில் விரிசல் வரும், அதனால் அவர்களின் மனம்நலம் பாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்ற உணர்வினை அவர் ஒருபோதும் விளங்கிக்கொள்ளவில்லை என்று தாமரைதன் மனதுக்குள் நினைத்துக் கொள்வாள். ஜெகனின் தந்தை பெரும் உழைப்பாளி இல்லை. அவர் தாயைக் காதலித்த காலத்தில் தாயின் சகோதரர்கள் பெரும் வசதி படைத்தவர்கள் அதனால் ஜெகனின் அப்பா-அம்மா வின் காதலைக் கடுமையாக எதிர்த்தனர். அவ் எதிர்ப்பை, தாயின் பிடிவாதம் தவிடு பொடியாக்கியதால் வேறு வழியின்றிக் கலியாணம் செய்து கொடுத்த உடன்பிறப்புக்கள் பின்பு தங்களின் தங்கையான அவரின் அம்மாவுடன் இருந்த உறவை முற்றாகத் துண்டித்துக் கொண்டார்கள். விவாகம்

ஆனபின்பும் தந்தையாரின் உழைப்பு பெருக்காவிட்டாலும் வருடம் ஒரு குழந்தைகளாக பெருகி ஆறு குழந்தைகள் ஆகிவிட்டது. இதனால் வருமானம் போதாமை காரணமாக தாய் தந்தையர்க்கு இடையில் பூத்த காதல் மெல்ல மெல்ல கருக தொடங்கி விட்டது. நாய்கடி பூணாகடி என்று குடும்பம் ஓட குழந்தையாய் இருந்த ஜெகனின் மனதில் இவை முட்களாகி, அவரின் சந்தோசத்தை சிறுசு சிறுசு அழித்து அவருள் தான் தனித்தவன் என்றும் மற்றவர்களைப் புரிந்து விட்டுக்கொடுத்து வாழ வேண்டிய அவசியம் தனக்கு இல்லை என்ற எண்ணத்தை வளர்த்து விட்டது. இடைவிடாத தன் தாயின் குமுறலில் இருந்து எல்லாவற்றையும் விட பணம்தான் இவ் உலகத்தில் முதல்வாதம் என்றும் அதை தன் கைக்குள் கொண்டு வந்து விட்டால் இந்த உலகம் தன் காலுக்கு கீழ் என்றும், அதன் மூலம் எல்லோரும் தன்னை வியந்து பார்க்க வேண்டும் என்ற வெறி மட்டும் அவரது குறிக்கோளாக மாறிவிட்ட காரணத்தால் ஜெகனையும் தன் பிள்ளைகளோடு ஒட்டி உறவாட முடியாத ஒரு இயந்திர மனிதன் போல் மாற்றி விட்டதில் வியப்பில்லை. ஒரு செடியின் விதை ஒன்றாக இருந்தாலும் அவை வளரும்போது அதன் மண்ணின் தன்மை காலநிலை என்பன அதன் வளர்ச்சியை நிர்ணயிக்கின்றன. அதேபோல்தான் வளரும் குழந்தைகளின் வளர்ப்பு சூழ்நிலைகளால் குணாதிசயங்கள் மாறுபடுகின்றன என்பதை மனதில் உள் வாங்கியபடி இருவரின் மனதில் புதைந்த முட்களை வெளியில் எடுக்காமல் இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணமுடியாது. அவர்கள் இருவரையும் சரிசெய்ய நல்ல பயிற்சி பெற்ற உளவியல் நிபுணர்களின் உதவியையும் அவர்களின் ஆலோசனையையும் நாடுவதே சரியான வழியாய் இருக்க முடியும் என்ற தீர்மானத்தோடு, அதற்கான முயற்சிகளை நோக்கி அவள் தன் கவனத்தைத் திருப்பத் தொடங்கினாள்.

ராத்கா மெனன்

இந்தியக் கடற்படையின் மெர்சண்ட் நேவி கட்டளான முதல் பெண் வங்காள விரிகுடாவில் மூழ்கும் நிலையில் இருந்த படகிலிருந்து ஏழு மீனவர்களை மீட்டதற்காக ஐ.நா சார்பு நிறுவனமான சர்வதேசக் கடல்சார் அமைப்பு (International Maritime Organisation) 2016 இல் இவருக்கு கடலில் அரிதான துணிகரச் செயலுக்கான விருதை வழங்கியது. அந்த விருதைப்பெற்ற முதல் பெண்மணியும் இவரே

நிருஜா கார்த்தீபன் எனும் இயற்பெயரையும் அகரா எனும் புனைபெயரையும் கொண்டுள்ள இவர் தனது முதற் சிறுகதையை ஜீவந்தியில் எழுதியுள்ளதாகக் கூறியுள்ளார். அக் கதையின்

பெயர் உருகும் மெழுகு. தொடர்ந்து சிறுகதைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். விரைவில் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிடவும் உள்ளார். இவரது பிறப்பிடம் தற்போது வாழ்விடம் யாவும் வவுனியா. அதிகம் சமூகம் சார்ந்து எழுதுவதாகவும் உயிர்ப்புடன் உள்ளதை வெளியடிகிற்கு தெரியப்படுத்தவும் எழுது வாழ்வியலை எழுத்துகள் மூலம் வெளிக் கொண்டு வருவதோடு இத் துறையில் பெரிதாகச் சாதிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

உள்ளாட்டு யுத்தமும் அதனால் ஏற்பட்ட இறப்புகளும், அங்கவீனங்களும் இன்னும் பல அடையாளம் தெரியாத துன்பங்களும் குறிப்பிட்ட சில தசாப்தங்களில் வாழ்ந்த வடக்குக் கிழக்கு மக்களில் பெரும்பாலானோரது வாழ்வியலில் தாக்கம் செலுத்தியது என்பது மறுப்பதற்கில்லை. இவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையிலேதான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னி நோக்கி புறப்பட்டது நெஜினாவின் குடும்பம். அங்கிருந்த நாட்களில் தனக்கென அன்பான கணவன் மற்றும் நான்கு பிள்ளைகளுடன் சில வருடங்கள் மட்டுமே மகிழ்ச்சியாக வாழத் தொடங்கியிருந்தான் நெஜினா. இறுதி யுத்தம் ஓய்வுக்கு வந்த போது போரின் வருக்கள் நெஜினாவை மனதளவில் மாத்திரமன்றி உடலளவிலும் பாதித்திருக்கிறது. யுத்தத்தின் போது நான்கு குழந்தைகளையும் காப்பாற்றும் போராட்டத்தில் தனது ஒற்றைக் காலை இழந்ததோடு கணவனையும் பறி கொடுத்துவிட்டான். அதன் பின்னரான நாட்களில் எல்லோரும் போலவே அகதி முகாமிற்குள் அடைபட்டுக் கிடந்தவளுக்கு எதிர்காலம் பற்றிய பயம் தொற்றிக் கொண்டது. கணவன் இல்லாமையும் அங்கவீனமும் அவளது எதிர்காலத்தைக் கேள்விக் குறியாக்கிவிட்டது. புனர்வாழ்வின் பின்னர் முகாமில் இருந்து வெளியே வந்தவள் பிள்ளைகளோடு உறவினர் வீடொன்றில் தஞ்சம் புகுந்த போது போரிலும் கொடிய மனிதர்களைக் கண்டாள். வார்த்தைகளாலும்

செயல்களாலும் வஞ்சிக்கப்பட்டபோதும் ஆண்டவர்

மூத்தமகள்

கிருபையால் எல்லாம் சரியாகும் நாள் விரைவில் வரும் என்று தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொண்டு தன்னால்

முடிந்த கூலி வேலைகளுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்திருந்தான். பசியும் பாட்டினியுமாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்த நாட்களில் பிள்ளைகளின் கல்வி கேள்விக் குறியாகிக் கொண்டிருக்க ஏற்கனவே முழங்காலோடு இழந்த காலின் தொடைப் பகுதியில் புகுந்து கொண்ட சன்னம் இரவுகளில் உயிர் போகும் வலியை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படியாக நகர்ந்து கொண்டிருந்த நாட்களில் தன் தாயின் துன்பங்களை நாளுக்கு நாள் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாமல் “இனி நான் படிச்சது காணும் வேலைக்கு போறன் தம்பி தங்கச்சிகளை நல்லா படிப்பிக்கோணும் நீங்களும் வீட்டில இருந்து உடம்ப கவனியுங்கோ...” என்று நெஜினாவின் மூத்த மகள் கெலனா சொன்ன போது அவளுக்கு பதினாறு வயதுகள்

மட்டுமே நிறைவடைந்திருந்தது.

“உனக்கு வயசிருக்கம்மா நீ படி அம்மா ஏலுமான காலம் மட்டும் உங்களைப் பாப்பன்.” எத்தனையோ கதைகள், காரணங்கள் எல்லாம் சொன்ன நெஜினாவின் பேச்சை கெலனா கேட்பதாய் இல்லை. இறுதியில் தனது இயலாமை தன் பிள்ளைகளை எந்தளவு பாதித்திருக்கிறது என்பதை கெலனாவுடனான வாக்குவாதத்தில் புரிந்து கொண்டவள் கண்கள் குளமாக அப்படியே அமைதியாக அமர்ந்துவிட்டாள். பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய கனவுகளைக் கனவனோடு பேசி மகிழ்ந்த கணங்கள் எல்லாம் அவள் கண் முன் தோன்றி மறைந்தன. தாயின் அருகே சென்று அவள் கன்னங்களில் வழிந்தோடிய கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு...

“அம்மா என்னால முடியும் என்னை நம்புங்கோ நீங்கள் படுற துன்பத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க என்னால முடியேல” என்று தாயின் கரங்களை பற்றிக்கொண்டு தானும் அழுதாள் கெலனா. எப்படிப் பதினாறு வயது சிறுமியை வேலைக்கு அனுப்புவது?!. சிறுவர்களை வேலைக்கு அனுப்புவதும் அமர்த்துவதும் சட்டப்படி தவறு என்று சொல்ல நினைத்தவளின் வார்த்தைகள் மெளனித்து போகாமலுக்கு அந்த நொடியில் கெலனாவின் பேச்சு இருந்தது.

“அம்மா நான் தெரிஞ்ச பிரண்ட் ஓராளோடு கதைச்சிருக்கன். இங்க உழைச்ச உங்கள எல்லாம் பாக்கிறதெண்டது கடினம் வெளிநாடு போனா தான் சமாளிக்கலாம். ஆனா பதினெட்டு வயசு ஆகினாத்தான் வெளிநாடு போகலாம் அது வரைக்கும் நான் இங்க ஒரு ரெஸ்டோரண்ட்ல வேலைக்குப் போகணும். அந்த எக்ஸ்பீரியன்ஸ் வச்சு தான் வெளிநாடு போற அலுவல் பாக்கலாமாம். நான் எப்பிடி எண்டாலும் போனா தான் எங்கட குடும்பம் நல்லா வரும்.” என்று மளமளவென சொல்லி முடித்து விட்டு எழுந்து சென்றாள் கெலனா.

நெஜினாவுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. தன் துயரத்தை உணர்ந்த மகளை நினைத்து பெருமைப்படுவதா! இல்லை இந்த வயதில் இவளுக்கு இப்படியானவர்களின் தொடர்பெல்லாம் எப்படி வந்தது என்று தனது வளர்ப்பை எண்ணி வருத்தப்படுவதா! என்று கூடத் தெரியவில்லை. நாட்களின் விரைவான நகர்வில் எப்படியோ எல்லா அலுவல்களும் முடியவே மலேசியாவில் ரெஸ்டோரண்ட் வேலைக்கான வீசா வந்திருந்தது.

“என்னைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். நான் இருக்கிறன் உங்களுக்கு” என்று எல்லோரையும் ஆறுதல்

படுத்தி விடை பெற்றாள் கெலனா. மலேசியாவில் இருந்து மாதாமாதம் பணம் வந்தது. வேலைக்குப் போவதை நிறுத்தும்படி சொன்ன கெலனாவின் அன்புக் கட்டளைக்குப் பணிந்தாள் நெஜினா. நெஜினாவுக்கு செயற்கை கால் பொருத்தப்பட்டது. பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்று வர மோட்டார் வாகனம் ஒன்று வாங்கப்பட்டது. ஈடு வைத்து பணம் பெற்ற காணி மீளப் பெறப்பட்டது. புதிதாக வீடும் ஒன்று கட்டப்பட்டது. யாருக்கும் பசி இருக்கவில்லை. நேரத்துக்கு உணவு கிடைத்தது. உடுத்த நல்ல உடைகள் கிடைத்தன. பிள்ளைகள் எல்லோரும் மகிழ்வடைந்தனர். விட்டுச் சென்ற உறவினர் சிலரும் தேடி வந்தனர். இருப்பினும் நெஜினாவின் மனதில் மட்டும் கெலனாவை எண்ணி எப்போதும் ஒரு சஞ்சலம்.

சிறு வயதில் தன் பிள்ளை கண் காணாத தேசத்தில் இருந்து துன்பப்பட நாங்கள் இப்படி சந்தோசமாக இருக்கிறோமே ஆண்டவா என் பிள்ளையை நன்றாக பாத்துக்கொள் என்று தினமும் ஜெபம் செய்வாள். இப்படியாக நான்கு வருடங்கள் கழிந்தது கெலனா மீண்டும் நாடு திரும்பினாள். வீடு முழுவதுமாக மாறியிருப்பது அவளுக்கு மட்டற்ற மகிழ்வை கொடுத்தது. தம்பி, தங்கைகள் நன்றாக படிக்கிறார்கள் என்று பெருமை பட்டாள். அம்மாவின் மருத்துவ வேலைகளையும் விரைவாகவே செய்து முடித்தாள். அறுகவை உணவுகளை எல்லோருமாக உண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

நாட்டுக்கு வந்து இரண்டு மாதங்கள் கடந்த நிலையில் மீண்டும் வெளிநாடு போகப்போவதாகவும் இம்முறை மலேசியா இல்லை லண்டன் என்றும் கெலனா சாதாரணமாகச் சொன்னபோது உண்மையிலேயே நெஜினா திகைத்துப் போனாள். அது எப்படி முடியும்?!

“பெரிய நாட்டுக்குப் போறதெண்டா நிறைய காசு வேணும் அது பெரிய ரிஸ்க்கான வேலை பிள்ளை. நீ உழைச்சது காணும் இனி ஒரு கல்யாணம் பாத்து செய்து வைக்கிறன் வீட்டோட இரம்மா.” என்றாள் நெஜினா.

“அதெல்லால் வேணாம் நான் வேலைக்கு எண்டு போறதால ஈஸியா போகலாம் நீங்கள் பேசாம இருங்கோ” என்று தாயின் வாயை அடைத்தவள் எண்ணி இரண்டொரு மாதங்களிலேயே லண்டன் போய்விடவே ஊரில் மெல்ல மெல்ல அவள் பற்றிய கதைகளும் பரவத் தொடங்கின. மலேசியாவில் சில குழுவினருடன் சேர்ந்து சட்டவிரோதச் செயல்களில் ஈடுபட்டே அதிக பணம்

பெற்றதாகவும் இப்போது அக்குழுவில் இருந்த ஒருவனுடன் சேர்ந்து அதிக பணங்களைக் கொள்ளையடித்துவிட்டு லண்டனுக்குத் தப்பியோடியுள்ளதாகவும் சிலர் பேசியது நெஜினாவின் காதுக்கும் வந்து சேர்ந்தது. மகளை வெளிநாடு அனுப்பி கொள்ளையடித்த பணத்தில் சொகுசு வாழ்க்கை வாழ்வதாகவும் சிலர் பேசியபோது என்ர பிள்ளை கஸ்டத்தை உணர்ந்து உழைக்கிறது இந்த சனத்துக்குப் பிடிக்கேல அதுதான் இப்பிடி கதைக்குதிகள் என்று தன்னைத்தானே சமாதானம் செய்து கொண்டாலும் அவளால் இரவுகளை அவ்வளவு இலகுவாகக் கடந்துவிட முடிவதில்லை.

கெலனாவைப் பற்றிய கவலை அவள் மூளையைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு துன்பம் வந்திருந்தாலும் நானே உழைத்து பிள்ளைகளைப் பாத்திருக்க வேணும் பொம்பிளைப் பிள்ளையை இப்பிடி வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பியிருக்கக்கூடாது. நான் பெரிய தவறு செய்து விட்டேன். சனம் கதைக்கிறது உண்மையாக இருக்குமோ.....? சீ...! இருக்காது. என்ர பிள்ளை அப்பிடிப்பட்டவள் இல்லை அவளை நான் அப்பிடி வளர்க்கல என்ர கஷ்டத்தை உணர்ந்து சின்ன வயசிலயே கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறாள் பாவம்... என்றெல்லாம் இரவு முழுவதும் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தவள் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தாள். காலையில் அவசர அவசரமாக வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு திருமணத் தரகர் செல்லையா வீட்டை அடைந்தாள்.

“அண்ணை என்ர மூத்த மகளுக்கு ஒரு கலியாணம் பாக்கணும் பிள்ளை லண்டனில நிக்கிறாள். அங்க ஒரு ஹோட்டலில நல்ல வேலை பாக்கிறாள். எங்கட வேதத்தில் யாரும் பெடியள் இருந்தா பாருங்கோ...”

“என்ன சொல்லறாய்! உன்ர மகள் இன்னும் கலியாணம் கட்டேலயோ! லண்டனில யாரோ பெடியனோடதானே இருக்கிறாளாம்...” தரகரிடம் இருந்து சற்றும் எதிர்பார்க்காத பதில் வரவே

“என்னண்ணை சொல்றியள்! என்ர பிள்ளை அப்பிடிப்பட்டவள் இல்லை உந்த விசர்ச்சனம் தேவையில்லாத கட்டுக்கதைகளைக் கதைக்குதுகள் அதுகள நீங்களும் நம்புறீங்களோ?”

“பிள்ளை நீ மகளுக்கு கலியாணம் பாக்கணும் எண்டு வந்து நிக்கிறாய். அவள் அங்க கலியாணம் கட்டாமலே

குடும்பம் நடத்துறாள் பேஸ்புக்ல ஒரு பெடியனோட நிக்கிற போட்டோ போட்டிருந்தவள். லண்டனில நிக்கிற என்ர மருமகனிட்ட போன் கதைக்கேக்க கூம்மா கேட்டுப் பாத்தன்... அப்ப தானே உண்மை எல்லாம் தெரிஞ்சுது.” என்று ஆரம்பித்த தரகர் நெஜினா எதிர்பார்க்காத பல உண்மைகளை ஆதரங்களோடு முன்வைத்தார்.

நெஜினாவுக்கு சமூக வலைத்தளங்கள் பற்றிய அறிவு இருக்கவில்லை. அவற்றை தெரிந்து கொள்வதற்கான நேரமும் இருக்கவில்லை. நோயுடனும் பிள்ளைகளுடனும் வீட்டு வேலைகளுடனும் போராடவே நேரம் போதுமாயிருந்தது. ஆகவே பேச வார்த்தைகள் எதுவுமின்றி தரகரிடமிருந்து விடை பெற்றாள். தனது குடும்பத்தில் இடம்பெற்றுள்ள இத்தனை நிகழ்வுகளுக்கும் நானே பொறுப்பாளி. கடவுளிடமும், கணவரிடமும் எனக்கு மன்னிப்பே கிடைக்காது. நான் எனது பிள்ளைகளைச் சரியாக வளர்க்க வேண்டிய நிலையில் இருந்து தவறி விட்டேன். இத்தனை மாற்றமும் இடம்பெற உள்நாட்டு யுத்தம் காரணமா?, கணவன் இல்லாமை காரணமா?, என் அங்கவீனம் காரணமா?, உறவினர்களின் வஞ்சனைகள் காரணமா.....? அவள் மனது முழுவதும் விடை காண முடியாத கேள்விகள் அடுக்கடுக்காய் தோன்றின. குற்ற உணர்வு அவள் மனதைக் குத்திக் கொன்றது. பல மணி நேரம் மெளனமாக வீட்டுக்குள் முடங்கிப் போனாள்.

இப்போது நெஜினாவின் உடல் உயிரற்ற பிணமாய் வீட்டில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பிள்ளைகள் அழுதுகொண்டிருக்கிறார்கள். ஊரவர்களும் உறவினர்களும் வந்து போகிறார்கள். இறுதி நேரக் கடமைகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. விசாரணைகளின் பின் நெஜினாவின் தற்கொலைக்கான காரணம் தெரியவில்லை என்றே நீதி மன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது. உடலம் அடக்கம் செய்வதற்காக எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. நெஜினாவின் இரண்டாவது மகள் தம்பியையும், தங்கையையும் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறாள். கெலனாவின் முகப்புத்தகத்தில்

“மிஸ் யூ அம்மா” என்று கெலனா நெஜினாவுடன் எடுத்த புகைப்படம் ஒன்று பதிவேற்றப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சிவனாஸ் ரஞ்சிதா
எனும் இயற்பெயரைக்
கொண்ட இவர் தனது
முதற்கதையை 2020
இல் எழுதி இருந்தார்.
இதுவரை எந்தப்
புத்தகங்களும் அச்சில்
வரவில்லையாயினும் விரைவில்
சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றினை
வெளியிடும் எண்ணத்திலுள்ளார். சமூக
இன்னல்களை வெளிக் கொணர்ந்து
சமூகத்தைச் சிந்திக்க வைக்க வேண்டு
மென்பது இவரது இலக்காக உள்ளது.

றையில் பகல் உணவிற்காகக் காய்கறிகளை அறிகின்றாள்
சௌமியா. இதயமும் இணைந்தே வெட்டப் படுகின்றது.
இது இரண்டு வருட தொடர்ச்சி. திடீரென அவளது
சிந்தனையை உலுக்கி அவளது மூத்த மகள் தியா “அம்மா
தங்கச்சிய பாருங்க படிக்கவிடுதில்ல.. காலால எத்துது”
கூறிமுடிப்பதற்குள் இரண்டாவது மகள் சரண்யா “அம்மா
தங்கச்சி விளையாட
விடுதில்ல.. கையால வெளை
யாட்டு சாமான்கள தட்டி
விடுது” அவளிடம் புகார்
செய்தனர். வெட்டிய காய்க
றிகளை அப்படியே பாதியில்
இட்டுவிட்டுத்தனது மூன்றா
வது குழந்தை திவ்யாவை
அள்ளி அணைத்தாள். அரு
கில் ஒரு விளையாட்டு
பொம்மை கழுத்துச் சரிந்து,
கைகள் கழுட்டப்பட்டு, கால்
கள் திசை மாறிக் கீழே கிடந்
தது. அந்த விளையாட்டுப்
பொம்மை திவ்யா கையில்
வைத்திருந்த பொம்மை
இரண்டும் ஒரே நகல்.
குழந்தையைக் கையில்
வைத்துக் கொண்டு மழையை
நாடும் பயிர்போல வாடுகின்
றாள் அவள். சில வேளை
அவளது கணவன் ராகுல்
தம்புளை பிரதேச சபையில்
தோட்டி வேலையை முடித்து
விட்டு நேரத்திற்கு வந்தால்
சற்று இலகுவாகிவிடும் அவ
ளது இல்லறக் கடமைகள்.

“என்னுடைய
மரணவேதனையை
யாரிடம் சென்று
சொல்லி அழுவது?
இதற்கு விமோச
னமே இல்லையா?
மரண வாசலுக்குச்
சென்று வந்தபோ
துகூட நான் இவ்வ
ளவு துன்பத்தைச்
சுமக்கவில்லை. நீங்
காத மனப்பாரத்
துடன் அலங்கோல
மாகக் காட்சிய
ளித்த சமையல

கடந்த ஒருவாரமாக ராகுலுக்கு வேலைப்பளு
அதிகரித்திருந்ததால் சௌமியா தினம் தினம் பெரும்பாடு

இலையுதீர்காலமும் வசந்தகாலமும்

படுகின்றாள். அயலவர்களும் உறவினர்களும் அருகில்
இருந்த போதும் உதவிக்கரம் நீட்டுவதற்குச் சற்றுத்
தயக்கம்.

குழந்தையை மடியில் வைத்து அதன் தலையை அன்பாக
வருடிப் பாலூட்டுகின்றாள். அம்மா என்ற வார்த்
தையைக்கூட முறையாக உச்சரிக்கமுடியாமல் அவளது
மார்பை ஸ்பரிசித்தவாறு “ஆ..மா..மா..” என்ற ஒலியை
சிந்துகின்றது குழந்தை. அவளது இதயம் ஒரு நொடி நின்று
மீண்டும் துடிக்கின்றது. ஆழ்ந்த சிந்தனையில் சௌமியாவின்
நினைவுகள் இரண்டு வருடங்களிற்கு முன் இக்குழந்தையைப்
பிரசவிப்பதற்காக வைத்தியசாலை யில் தவம், பயம், நடுக்கம்,
பிரசவ வைராக்ரியம், வேதனை உணர்வுகளை மீட்டத்
தொடங்கியது.

தம்புளை பிரதான அரச வைத்தியசாலையில் மகப் பேற்று
‘வார்ட்’ டில் சௌமியா தனது
மூன்றாவது பிரசவிப்பிற்காக
வலி வரும் வரை காத்திருந்தாள்.
அருகில் ராகுல் ஆறு தல் மழை
பொலிந்து, அன்பாக உணவு
ஊட்டி, அரவணைத்தபோதும்
அத்தருணத்தில் சௌமியாவிற்கு
அது போதவில்லை. முகத்தை
இருள் சூடிக்கொண்டது. பயம்
போர்வையாகியது. இதயம்
வேகமாகத் துடித்தது. உள்
ளத்தை ஏதோ ஒன்று சுத்தியல்
கொண்டு அறைந்தது. உணவு,
நீர் வாயிற்குள் செல்ல மறுத்தன.
வார்த்தைகள் வாயிற்குள்ளே
சிறைகொண்டன. இரண்டு
பிரசவங்களை எதிர் கொண்
டாலும் வலி வரும்போது மரண
வலியின் வகையிற்குள்ளே
அடங்கிவிடுகின்றன. இரண்டு
பிள்ளைகளின் தாய் என்னும்
அனுபவம் தோற்றுவிடுகின்றது.
பக்கத்திலிருந்த ஒரு மூதாட்டி
பிரசவத்திற்காக அழைத்து வந்தி
ருந்ததன் மகளிடம் “பயப்பிபாத
அம்மா எல்லாம் சுகப்பிரசவமா
நடக்கும்” என விலைமதிக்க

கமுடியாத வலிக்கு சாதாரண விலையற்ற வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள். சொமியாவிற்கு இதை கேட்டவுடன் “சுகப் பிரசவமாம் யார் இவர்களுக்கு அர்த்தமற்ற இந்தச் சொல்லைக் கற்றுத்தந்தது? இந்த வலி சுகமாகவா இருக்கிறது!...!...?” என்ற கோபம்வெறுவந்தது. சொமியாவிற்கு திங்கட்கிழமை காலை லேசாக முதுகு வலி. ஐந்து நிமிடங்களுக்கு ஒரு முறை ‘நேர்ஸ்’ ‘செக்’ பண்ணிவிட்டு இன்னும் வலி வரவேண்டும் என்று ‘சிம்பிலாக்’ கூறிச் செல்கின்றாள்.

முதுகு வலி தொடைவரை தொடர்ந்து கீழ்நோக்கி உயிரை கொண்டு எடுத்தது. இதுவும் போதாது என மீண்டும் வந்து கூறி செல்கின்றாள் தாதி. கடவுளே இத்தையே தாங்க முடியவில்லை. இன்னும் வலியா? யாரை யாவது வெட்டி கொல்ல வேண்டும் போல கோப உணர்வு மேலிடுகின்றது. முடியாததற்கு அங்கும் இங்கும் நடக்கச் சொல்லி நடைப் பயிற்சி வேறு. வலி பொறுக்க முடியாமல் ஒருவாறு பிரசவ அறைக்குள் அழைத்து செல்லப்பட்டாள். மரணமே மேல் என்று நினைத்துத் துடிக்கின்றாள்.

குழந்தை வெளியில் வர மறுக்கின்றது. வைத்தியர்களும் நெருக்கடியில் குழந்தையை வெளியில் எடுத்துவிட பசீர்த பிரயத்தனத்துடன் முயற்சி செய்ய தாதியர் இருவர் வைத்தியரின் கட்டளைக்காக ஒரு வகை நடுக்கத்துடன் காத்திருப்பு, பனிக்குடம் உடைவது போல இல்லை. தலை வெளியில் வர இடம் இல்லை என வலியின் உச்சகட்டத்தில் சிறிய கிறல்-வேதனை. அப்போதும் வெற்றியளிக்கவில்லை. முடியாத பட்சத்தில் சிசேரியனுக்காகக் கையெழுத்து வாங்குகின்றனர். அதுவும் தோல்வி. குழந்தையை வெட்டி வெளியில் எடுக்க நேரம் இல்லை. மீண்டும் ஒரு முயற்சி. தலை லேசாக வெளிவருகின்றது. ‘போர்செப்ஸ்’ ஆயுதம் காந்தம் போல குழந்தையின் தலையை கவ்வி வெளியே இழுத்துவிடுகின்றது. பெண்மையின் மென்மையும், தாய்மையும் யுத்தம் செய்து தாய்மை வெற்றி கொள்ளும் தருணம் நெருங்கியது. வெளியே தொப்புள் கொடியுடன் தலைகீழாக வைத்தியர் பிடித்தபடி குழந்தையின் ஒலி. கற்பப்பை வாயினூடாக அந்த அற்புத ஜனனம். ஒரு சிறிய மலர் பூமியை முத்தமிட்டது. ‘தேங்கோர்ட்’ என்ற வைத்தியரின் நன்றிகூறல்.

சொமியாவின் அலறலின் அடக்கம் அமைதி மகிழ்ச்சி-கறுசுறுப்பு-ஆரவாரம். குழந்தை ஒருவாறு உறக்கத்திற்குச் சென்று விட்டது. மீண்டும் சொமியா கடந்தகாலத்தைவிட்டு நினைவிற்கு திரும்பினாள். கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு விரைவாக மதிய உணவைத் தயார்படுத்தினாள். இரண்டு குழந்தைகளையும் குளிப்பதற்குப் பணித்துவிட்டுக் குப்பைமேடாகக் காட்சியளித்த வீட்டைச் சுத்தம் செய்தாள். அதிகாலையில் எழும்பி செய்து முடிக்கவேண்டிய வேலைகள் மூன்று பிள்ளைகளின் பராமரிப்பிற்கு இடையில் தடைபட்டு சென்றது.

“தியா, சரணயா தங்கச்சி தூங்குது அம்மாவுக்கு நெறையா வேல இருக்குது சத்தம்போடாம ரெண்டு பேரும்

குளிச்சிட்டு சோறு சாப்புடங்க.. மூணு மணிக்கு ‘டியுஷன்’ போகனும்” சொல்லி முடித்துத் திரும்பும்போது தொட்டிலில் குழந்தை நெளிய ஆரம்பித்தது. தொட்டிலை மெதுவாக ஆட்டியும் வெற்றியளிக்கவில்லை. இது பூவும் மணமும் போன்ற உறவு. ஒரு மணித்தியாலம் கையில் வைத்துக் கொண்டே முடிந்த வரை வேலைகளைச் செய்து முடித்தாள். மூன்று மணியின் அறிவிப்பைச் சுவற்றின் கடிக்காரம் காட்டியது. பிள்ளைகளைப் பிரத்தியேக வகுப்பிற்குக் கொண்டு விடுவதற்கு யாரும் இல்லை. கையில் இருக்கும் பிள்ளையைப் பொறுப்பாக யாரிடமாவது விட்டுச் செல்வதென்றால் யாரிடமும் இருக்காது என்ற எரிச்சல் வேறு. ஒருவாறு சமாளித்துக் குழந்தையைத் தொட்டிலில் கிடத்தி, விளையாட்டு பொருள் ஒன்றை கையில் திணித்து விட்டு அருகிலுள்ள ‘டியுஷன் சென்டரில்’ அவர்களை விட்டு வந்தாள். காலை உணவை மாலை நான்கு மணிக்கு வாயிற்குள் திணித்தாள். ஆரோக்கியத்திற்காக, அறுகவையை உணர்வதற்காக அல்ல. தன்னை நம்பிப் பூமியில் அவதரித்த மூன்று உயிர்களின் வளர்ச்சியை நிலைநாட்டுவதற்காக உண்ணும் மருந்து இது. நடைப்பிணம்போல உணர்வுகளைத் தொலைத்து முழு பராமரிப்பின் அன்பையும் தனது மூன்றாவது பிள்ளைக்குக் கொடுத்துவிட்டு முதல் இரண்டு குழந்தைகளை ஏவல் வார்த்தைகளை மட்டும் விதித்துப் பல தருணங்களில் செவிலியாகிவிடுகின்றாள், சொமியா. வீட்டின் வெளி வாசலில் இரண்டு பூச்சாடிகளில் விதைத்திருந்த மிளகாய்ச் செடிகள் செழித்து தழைத்திருந்தன. மூன்றாவது செடி முளைவிடுவதற்கு முயற்சிக்கவில்லை. நீர்விட்டு, பசளையிட்டு செய்த முயற்சிகள் பயனற்று தோல்வியடைந்து விட்டன. சொமியாவின் முயற்சி தொடர்கின்றது.

அன்று சனிக்கிழமை தம்புளை வைத்தியசாலையில் ‘பீடியாட்ரிஷன்’ பிரிவில் ராகுல் - சொமியா இருவரும் வைத்தியர் கூறப்போகும் ‘பொசிடிவ்’ பதிலுக்காக தவம் இருக்கின்றனர். இவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் வரிசையில் சொமியாவை போல பல தாய்மார்கள் இதயத்தில் நீங்காத பாரத்துடன் கையில் குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கின்றனர். தலை உடலைவிட பெரிதாக, ஒருகால் செயலற்று, மூக்கின் ஒரு துளை மூடப்பட்டு, பார்வையற்று, சிந்தனையாற்றல் இன்றி கற்பனையில் கூட ஒரு சிற்பி வடிக்கமுடியாத, விருப்பம் கொள்ளாத சிற்பங்கள் அவை விசுவாமித்திர படைப்புகள். அவற்றை பார்த்துப், பார்த்து பழகிபோன ஒரு சில தாதியர் அங்கும் இங்கும் தமது சேவைகளில் முனைந்திருந்தனர். சில ‘பீடியாட்ரிஷன் கார்டி யோஜலிஸ்ட்’, ‘சைக்கோலஜிஸ்ட்’ தமக்குரிய பிரத்தியேக அறைகளுக்குள் சென்று புகுந்தனர்.

வைத்தியர் அனுலா செனரத் குழந்தையின் ‘மெடிகல் ரிபோர்ட்டை’ கண்ணோட்டம் இட்டபடி “ஓயாகே பபாட்ட பொடி பொடி வச்சன கியலா தென்ன. பயவென்ன எபா, துவ்வென்ன எபா, எவிதின்ன புருதுகரன்ன”

என உங்களுடைய குழந்தைக்கு சிறிய சிறிய சொற்களை கதைக்கவும், நடப்பதற்கும் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும் - அன்பு கலந்த பரிவுடன் சிங்களத்தில் கூறி அனுப்பினார். சில மருந்துகளையும் எழுதிக்கொடுத்தார். வழமைபோன்று அதே உபதேசங்களை கேட்டுக்கொண்டு சௌமியாவும் ராகுவும் வீடு திரும்பினர்.

சௌமியாவின் வேதனைக்கும், கண்ணீருக்கும் காரணம் அவளது மூன்றாவது பெண் பிள்ளை திவ்யா உடல், உள குறைபாட்டுடன் 'டிஸ்சேபல்ட் சைல்டாக' இருப்பதே ஆகும். பிறந்து குறிப்பிட்ட மாதத்தில் தலையைத் தூக்கமுடியாமல் கழுத்து தொங்கிய நிலையில் அச்சிறிய மொட்டு வாடிகொண்டிருந்தது. அதன் அறிகுறியை உணர்ந்து மருத்துவ பரிசோதனைக்கு பிள்ளையை உட்படுத்தினர், பெற்றோர். குழந்தையின் பிரசவத்தின்போது பயன்படுத்தப்பட்ட 'போர்சேஸ்' ஆயுதம் பெரும் வீச்சுடன் குழந்தையின் தலையைக் கவ்வி இழுத்தமையால் அதன் பிஞ்சு நரம்பு பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாக மருத்துவர்கள் கூறினர். குழந்தையைப் பேசுவதற்கும் நடப்பதற்கும் பெற்றோரே முயற்சி செய்யவேண்டும். இதற்கு எவ்வித மருத்துவமும் இல்லை என இன்றைய தொழில்நுட்பத்துடன் கூடிய மருத்துவம் கை விரித்துவிட்டது.

"இயற்கையாக என்னுடைய பிள்ளையை வெளியே கொண்டு வரவேண்டிய மருத்துவர்கள் தனது சுயநலத்திற்காக இந்த ஆயுதத்தை பயன்படுத்தி மருத்துவ தொழில்நுட்பத்தை வெளிப்படுத்தியபோது வளர்ந்த மருத்துவம் எனது பிள்ளையின் ஊனத்தை குணப்படுத்த வளர்ச்சியடைய வில்லையா!..??" என்ற வேதனை தினம் தினம் அவளுக்கு பிரசவ தருணத்தை காட்டியது. தனது இரண்டு பிள்ளைகள் ஓடியாடி விளையாடும்போது இந்த பிள்ளை கழுத்து சரிந்து, வாயில் உமிழ்நீர் வடிய, கால்களை அசைக்கமுடியாது ஏங்குவதையும், விளையாட முடியாத அசையமுடியாத கோபத்தை தொடர்ந்து அழுகை மூலமும், இருபத்து நான்கு மணித்தியாலங்கள் தாயிடமே இருக்க துடித்து அதனை வெளிப்படுத்துவதையும் சௌமியாவால் சிறிதும் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. இக்குழந்தையின் ஆரோக்கியத்திற்காக அவளின் கணவன் ராகுல் உழைத்து உழைத்து பணத்தை வைத்தியசாலைக்கு வழங்குவதும் முயற்சியில் ஏமாற்றமடைவதும் தொடர்கதையாகியது. அவர்களது வாழ்வு இலையுதிர்காலமாகியது.

இன்று மருத்துவத்துறை அத்தவளர்ச்சி கண்டாலும் அவற்றில் சாதக பாதக விளைவுகள் இருக்கின்றன. அப்படியொரு விளைவே போர்சேப்ஸ் என்னும் ஆயுதம். குழந்தையின் தலையை முழுதுமாக வெளியில் கொண்டு வருவதற்கு மருத்துவர்கள் இலகுவாக பயன்படுத்தும் இக்கருவி பல குழந்தைகளைக் காவு கொண்டதையும் ஊனமாக்கியதையும் சௌமியா தனது குழந்தையின் நிலைமையினூடாகவே அறிகின்றாள். தாய்மையை தாற்பரியம் கேள்விக்குறியாகியுள்ளது. மருத்துவ உலகம் தொழில்நுட்பத்தை பயன்படுத்தி பிரசவங்களை மேற்

கொண்டு பாதக விளைவுகள் ஏற்படும்போது தங்களை நல்லவர்களாக காட்டிக்கொள்கின்றது. வைத்தியர்களிடம் சென்று இக்கருவியை இனிமேல் யாருக்கும் பயன் படுத்த வேண்டாம் என சௌமியாவால் போராட முடியாது. தன்னை சார்ந்தவர்களிடம் மட்டும் இதைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துகின்றாள். பிரசவத்தில் இக்கருவியை பயன்படுத்த அனுமதிக்கக்கூடாது என்பதை தெளிவுறுத்துகின்றாள். சௌமியாவின் மூலம் பல தாய்மார்கள் இப்பொழுது விளக்கமும் தெளிவும் அடைந்துள்ளார்கள்.

தான் தாய்மை அடைந்த வேளையில், இரண்டு பெண் பிள்ளைகளை முன்னரே பெற்றுவிட்டு வெற்றிகண்ட களிப்பில், இன்னொரு குழந்தையை - மலர முடியாத மொட்டொன்றை பெண் பிள்ளையை பூமியில் ஜனிக்க வைத்து விட்டோம் என்ற சோர்வு, விரக்தி அவளைத் துளைத்து எடுக்கின்றது. "நாங்கள் இதுபோல எத்தனை பிள்ளைகளை பார்த்திருக்கிறோம். இறக்கும் வரை அவர்கள் இப்படியே பெற்றோரின் அரவணைப்பிலேயே இருக்கின்றனர். குணப்படுத்த முடியாது" என அடிக்கடி தீயில் வைத்த கத்தியால் இதயத்தை கிழித்து கையில் எடுத்து இரசிக்கும் ஒரு சிலரின் சுடு பேச்சுகள் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சி அவளை நிலைநடுமாற வைத்தது. பிள்ளைகளை ஆரோக்கியமாக பெற்றெடுக்கும் தாய்மைக்கு ஒரு நாள் மட்டுமே மரணப் படுக்கை. உயிர் போகும் வலி. சௌமியாவிற்கு தினம் தினம் மகப்பேற்று வலி தொடர்கின்றது. இது இரண்டு வருடங்களின் தொடர் வலி. உயிரோடு உயிரற்று, உணர்வற்று தொடரும் வலி. வலிகளுடன் முயற்சியை சௌமியா கைவிடவில்லை.

அன்று வசந்தகாலம். குயில்கள் இசை எடுத்து பாடுகின்றன. எங்கும் பசுமை-செழிப்பு. பூக்கள் சிரிக்கின்றன. பூமித்தாய் மலர் மழலைகளை ஏந்தி தாய்மை மழையில் குளித்துக் காட்சியளிக்கின்றாள். ஐந்து வருடங்களின் முன் சௌமியா விதைத்த, முளைவிடாத மூன்றாவது மிளகாய்ச்செடி இன்று விளைந்துவிட்டது. உணவுக்குப் பயன்படுகின்றது. திவ்யா அந்த செடிக்கு அருகில் நிற்கின்றாள். சௌமியாவிடம் சென்று ஆங்கிலம் - தமிழ் கதைக்கிறாள். ஒரு இடத்தில் நிலைகொள்ளாமல் ஓடியாடி, பாடுகின்றாள். இலையுதிர்காலமாக இருந்த சௌமியாவின் வாழ்வு இன்று திவ்யாவின் துடித்துப்பிலும் சிரம்மேற் கொண்ட பிரயத்தனத்திலும் வசந்தகாலமாகியது.

ஒரு பெண் மனத்திற்குள்ளே இருக்கும் அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும். ஆணிடம் உள்ள மிருக பலத்தின் மீது உள்ள சுடுபாட்டில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான போராட்டத்தின் வெற்றியானது இறுதியில் சத்தியத்தின் வெற்றியாகிறது. --- மு.த

ஆர்த்திகா சுவேந்திரன்
முதற்கதை வந்த வருடம்
2015
வெளியீட்டப்பட்ட புத்தகங்கள்
மல்லிகைமொழி கவிதைகள்

வரவுள்ள படைப்புகள்

காதலா! இது தான் காதலா?... (குறுநாவல்)

இப்போ வத்யம் இடம்

தொல்பரம் கிழக்கு, யாழ்ப்பாணம்.

புதுமுக சிந்தனைகள் மூலம் சமூகத்தைச் சீர்தூக்கி நாட்டிற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் பயனதரும் சாதனைகளுக்கு ஊக்கமளித்தல்.

பத்துறைப் படைப்பாளி

வர தான் அவசரப்பட்டதை எண்ணிய காவியாவின் கண்கள் பத்திரகாளி கோலத்தில் இருந்து மாறி நாணங் கொண்டு மெல்ல நிலத்தை நோக்க குழைந்து கொண்டே "

ஸாரிடா... நான் மாஸ்க்க மறந்து ஒரு வேகத்தில் பேசிட்டன்...." என்றாள். கோபத்தி லிருந்து நாணத்திற்கு மாறிய அவளை புன்சிரிப் புடன் ரசித்த படியே "என் மேல உன்ன விட்டா வேற யாரு கோபப் பட முடியும்?... சரி சரி அத விடு. என்ன.. எல்லாத் தையும்

“**டே**ய் என்னடா நானும் கொஞ்ச நேரம் விட்டுப் பார்த்தா நீ தெரியாதவன் மாதிரியே நிற்கிறாய்.... என்ன?... கழட்டி விடுவம் என்று பாக்கிறியோ? கொண்டுருவன்டா உன்ன... நீ தானே நிலமை சரி இல்ல ஊருக்கு வெளிக்கிடுவம் எண்டனி. இப்ப என்ன சீன் போடுற?... ” கிறுகிறுவென வந்து திரும்பி நின்ற கதிரின் கைகளை இழுத்து கோபத்தில் பொரிந்து தள்ளினாள் காவியா. “ இதைன்னடா வம்பா போச்சு. ஒரு பொம்பிள புள்ள உத்து உத்து பாக்குது எண்டுட்டு மரியாதையா திரும்பி நிண்டா இப்பிடி வந்து கேக்குது..... ஆனா பழக்கப்பட்ட குரல் மாதிரி எல்லோ கிடக் குது....” என்று குழம்பிய கதிர் மெல்ல காவியாவின் கண்களை உற்றுப் பார்த்த பின்னர் தான் தெளிந்தான். “அடக் காவியா நீயா?

ஒழுங்கா எடுத்துக் கொண்டு வந்தனியோ? இல்லை போன முறை மாதிரி எந்த புத்தகத்தையாவது வைச்சிட்டு வந்தனியோ? ஏதும் புத்தகத்த விட்டுட்டு வந்துட்டு ஊருக்கு போய் என்ட உயிர வாங்காத... ஒழுங்கா ஒருக்கா பார்... போனா திருப்பி வர ஏலுமோந் தெரியாது. ”நாணத்திலிருந்து வெளிவந்து சற்றுப் பரபரப்பான காவியா “ஓமோம் எல்லாம் எடுத்திட்டு வந்திட்டன். இருந்தாலும் எல்லாப் புத்தகமும் இருக்கோ என்று ஒருக்கா பாக்கிறன். ” என்றவாறு பையைத் திறந்து சரி பார்த்தாள். “அதது உடுப்பையும் மேக்கப்

ஒரு காதலின் பயணம்

இந்த மாஸ்க்கும் நீயும் ஒரே நிறத் துல இருந்தா நீ எண்டு எப்பிடி கண்டு பிடிக்கிறது? ஒரு பொம்பிள புள்ள என்னை இப்பிடிப் பாக்குதே நான் என்ட காதலிக்கு துரோகம் பண்ணக் கூடாது என்று நினைச்சு திரும்பி நிண்டா இப்பிடி வந்து எரிஞ்சு விழுறியே...” என்று கூறியவாறு பொய்க் கோபம் கொண்டு திரும்பி நின்றான் கதிர். அப்போது தான் மாஸ்க் அணிந்திருப்பது நினைவுக்கு

செட்டையும் கவனமாகக் கொண்டு திரியுங்கள். எனக்கு வந்து வாச்சிருக்கு... இவ்வளவு ரெக்னோலொஜி வளந்த இந்தக் காலத்திலயும் புத்தகத்தை தூக்கிட்டு திரியுது...” என்று முணு முணுத்தான் கதிர். “**டே**ய் என்னடா சொன்னாய் இப்ப என்னைப் பற்றி என்ன வேணு மெண்டாலும் சொல்லு. என்ட புத்தகங்களப் பற்றி மட்டும் கதைக்காத சரியோ?... ” என்றாள் சற்று

கோபமாக. “அம்மா பத்திரகாளி தாயே நான் ஒண்டும் சொல்லலம்மா. இப்ப போற வழியப் பாப்பம் வாறியோ?...” என்றான் கதிர்.

“அது சரிடா இப்ப எப்பிடிப் போகப் போறம்? இண்டைக்குத்தான் நேர கொழும்பில இருந்து யாழ்ப்பாணம் போற பஸ் ஒண்டும் இல்லையே. எப்பிடிடா போறது?...” சற்று படபடப்பாகவே கேட்டாள் காவியா.

“இலங்க பூரா லொக்டவுண் வரப் போகுது எண்டு கதைக்கிறாங்கள் இனி இங்க இருக்கிறது அவ்வளவு நல்லாப் படேல. எவ்வளவு சீக்கிரம் ஊருக்கு போறமோ அவ்வளவு நல்லது. பதுளைக்குப் போற பஸ் ஒண்டு நிக்குது. அதுல போய் இடைல எங்கையும் ரவுண்ட் இல்லை பதுளை ரவுண்ட் இறங்கி அங்க இருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு பஸ் எடுப்பம் எண்டு யோசிச்சு இருக்கிறீன். இதுக்க மாட்டுப்பு நிச்சிறத விட நேரம் போனாலும் பரவாயில்லை ஊருக்கு போய் சேருறது தான் நல்லது. இப்ப வெளிக்கிட்டா எப்பிடியும் நாளைக்கு இரவுக்குள்ள போய் சேந்திடலாம். இவங்கள் நாளைக்கு பின்னேரம் தான் வெளிக்கிட்டப் போறாங்களாம். அதுக்குள்ள லொக்டவுண் போட்டா இடைல மாட்டிடுவம். அது மட்டும் நிச்சிறது சரியாப் படேல.” மூச்சு விடக் கூட நிறுத்தாமல் கூறி முடித்தான் கதிர்.

“தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் தவணை முறையில் மரணம் என்கிறாயா?...” எனக் குறும்புத்தனமாகக் கேட்டாள் காவியா.

“ஆமான்டி உன்ட பாஷைல சொன்னா அப்பிடித்தான். பாட்டுப் பைத்தியமே இப்ப உதுகள சொல்லி என்னைக் கொல்லாம வாடி முதல் ஊருக்குப் போய் சேர்ற வழியப் பாப்பம்.” என்றான் கதிர்

“சரி விடு உரர்... எண்டு நிச்சிறியே கொஞ்சம் சிரிக்க வைப்பம் எண்டு சொன்னீன். சிரிக்கலனா போடா. நீ பதுளைக்குப் போறியோ பங்களாதேசுக்குப் போறியோ அதப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. என்னைப் பத்திரமா கொண்டே எங்கட அம்மாண்ட கைல குடுத்தி என்டா சரி” என்றாள் காவியா.

“அவள் கூறியதைக் கேட்டதும் பரபரப்பில் அடித்துக் கொண்டிருந்த கதிரின் இதயம் கொஞ்சம் இலேசாக மாற புன் சிரிப்புடன் “இங்க பாருடா குழந்தைய தூக்கிக்கொண்டு போய் அவங்கட அம்மாண்ட கையில் குடுத்திடுங்க.” என்றவாறு காவியாவின் பையை வாங்கிக்கொண்டு பதுளை பேருந்தை நோக்கிக் கதிர் நடக்கப் பின்னாலேயே அழகாகச் சிணுங்கிக் கொண்டு சென்றாள் காவியா.

“அடியே என்னடி இதுக்குள்ள புத்தகத்தை தவிர வேற ஒண்டும் இல்லப் போலயே. இவ்வளவு வெயிட்டா இருக்கே. உனக்கு பசிச்சா புத்தகத்ததான் தின்னுவிடையோ?” என்று வம்பிழுத்தபடியே கதிரினதும்

காவியாவினதும் பதுளை நோக்கிய பயணம் ஆரம்பித்தது.

இருவரும் பதுளை நகரை அடைய கிட்டத்தட்ட மாலை ஆறு மணியாகிவிட்டது. இடையில் இருவருக்கும் இடங்கள் சரியாகத் தெரியாததனால் பதுளைக்குச் சென்று அங்கிருந்தே யாழ்ப்பாணம் போவோம் என்று முடிவு செய்திருந்தனர்.

மதியம் உணவருந்தாததால் பயணக்களையுடன் பசியும் எழுவே இருவரும் பேருந்துத் தரிப்பிடத்திலிருந்து ஒரு உணவகத்தைத் தேடிச் சென்றனர். அவர்கள் உணவருந்தி முடிப்பதற்குள் இருவருக்கும் அங்கொரு பேரிடி வந்து விழுந்தது.

கொரோனா பரவல் அளவுக்கதிகமாக கூடிக் கொண்டு செல்கின்ற நிலையில் வேறு வழியின்றி ஊரடங்கு உடன் அமுலுக்கு வருவதுடன் புறப்படத் தொடங்கிய வாகனங்கள் தவிர இனி எந்தப் பயணமும் வெளி மாவட்டங்களுக்குள் நிகழ்த்த முடியாது என்றும் அரச அறிவிப்பு விடுவிக்கப்பட்டிருந்தது. நேரமோ ஆறரையைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. அனைவரும் தங்கள் வீட்டிற்குச் செல்வதில் முனைப்பாகவும் பரபரப்பாகவும் இருந்தனர். கதிரும் காவியாவும் இனி என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் முழித்துக் கொண்டிருந்தனர். நிலைமையை விளக்கிப் புரிந்து முதலில் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட கதிர் “வா காவியா போவம்” என்று காவியாவையும் அழைத்துக் கொண்டு பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி நகர்ந்தான்.

“இப்ப நாங்க எங்க போறம்? எங்களுக்குத் தான் இங்க யாரையும் தெரியாதே. பேசாம பிரண்ட்லோட கொழும்பிலயே நிண்டிருக்கலாம். இப்ப என்ன செய்ய போறம். எனக்குப் பயமா இருக்குடா” என்றாள் காவியா.

“பயப்பிடுறத நிப்பாட்டுமா. நான் தான் கூட இருக்கேன்ல. நீயே பயந்தா எனக்கு யாரு தெரியம் சொல்லுறது? நாங்க பஸ் ஸ்டாண்ட்ல போய் பாப்பம் ஏதாவது பஸ் வெளிக்கிடுதா எண்டு.

யாழ்ப்பாணத்துக்கோ இல்லை கொழும்புக்கோ பஸ் ஏதும் வெளிக்கிட்டா போவம் வா” என்றவாறு நடந்த கதிர் பேருந்து நிலையத்துக்கு அருகில் வந்ததும் தயங்குவதைப் பார்த்து மேலும் பயந்தாள் காவியா.

“பொறு காவியா பஸ் ஸ்டாண்டுக்க நிச்சிற எல்லாரையும் பி.சி.ஆர் செய்யக் கூட்டிக் கொண்டு போறாங்கள். இப்ப என்ன செய்றது எண்டு தெரியலையே...”

“டேய் பேசாம போவம். இப்பிடி ஒண்டும் தெரியாம முழிச்சுக் கொண்டு நிக்காம பி.சி.ஆர் செய்யப் போனம் என்டா அவங்களே எப்பிடியும் ஏதாவது வழில வீட்ட அனுப்பி வைச்சிடுவினம்.” என்றாள் காவியா.

“லுசு மாதிரி கதைக்காதடி. உதுக்குள்ள அம்பிட்டம் என்டா... அதுக்க எத்தின கொரோனா நோயாளிகள்

இருக்கினமோ?... டெஸ்ட் எடுத்திட்டு தனிமைப்படுத்திவிட்டா என்னடி. செய்றது. யாரையும் தெரியாத இடம் வேற. பதினான்கு நாலு நாளடி. சும்மாவா. அதுக்க போனாலே கொரோனா வந்திடும் எண்டு பயமா இருக்குடி. ” என்றான் கதிர். “போடா நீ இப்பிடி எதையாச்சும் சொல்லிக் கொண்டு இரு. இப்ப என்னடா செய்றது? ” “தெரியலடி வா பாப்பம். எங்கையாவது போவம்” என்று கூறியபடி காவியாவையும் அழைத்துக் கொண்டு திக்கு திசை தெரியாத அந்த நகருக்குள் பயந்தபடி ஒளிந்து ஒளிந்து சென்றான் கதிர். அவர்களது அந்தப் பயணத்திற்கு இருளும் சந்தர்ப்பமாக அமைய இருளின் திசையிலேயே இருவரும் சென்று கொண்டிருந்தனர். இருவரும் அவர்களை அறியாமலேயே ஒரு காட்டுக்குள் நுழைந்துவிட்டனர். சென்று கொண்டிருக்கையில் ஒரு கட்டையில் காவியாவின் கால் மோத “அம்மா” என்றவாறு விழுந்துவிட்டாள் காவியா. அதுவரை பயத்தில் வெளிச்சம் எதுவும் இல்லாமல் சென்ற கதிர் பதறி தன் கைபேசியை எடுத்து வெளிச்சத்தை வர வைத்து காவியாக்குக் கை கொடுத்து தூக்கி அவளை சுதாகரித்து தொடர்ந்து நடக்க ஆரம்பித்தனர். அப்போது தான் தம்மை சுற்றி மனித நடமாட்டம் இல்லாததை உணர்ந்தனர். வெளிச்சம் கொண்டு பார்த்த போது தாம் காட்டுப் பகுதி ஒன்றில் இருப்பதை உணர்ந்தனர். காவியா பயத்தில் நடுங்கிப் போனாள். கதிர் காவியாக்காக பயத்தை உள்ளுக்குள் மறைத்துக் கொண்டு அடுத்து என்ன செய்வதென்று சிந்தித்தான். அருகில் ஒரு பாழடைந்த மண்டபம் ஒன்று தெரிந்தது. மெதுவாக இருவரும் சென்று அங்கு யாரும் இல்லாததை உறுதி செய்து கொண்டு அங்கு சென்று அமர்ந்தனர். இரவில் இனி திக்கு திசை தெரியாத காட்டுக்குள் செல்வது அவ்வளவு நல்லதல்ல என்றும் இரவை அங்கேயே கழித்து விட்டு அதிகாலையில் எங்காவது போவோம் என்றும் முடிவெடுத்தனர். பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த காவியாக்கு கதிர் அருகில் இருப்பது கொஞ்சம் தைரியமாக இருந்தது. அதுவும் கதிர் பயப்படாமல் இருப்பது இன்னும் தைரியமாக இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் இவர்களுக்குத் துணையாக இவர்களின் துணையை வேண்டி நிலவும் வந்து சேர்ந்தது. சிறிது நேரம் நிலவின் அழகை இருவரும் இரசித்துக் கொண்டிருந்தனர். “லாரிடி. ஒழுங்கா பிளான் பண்ணாம இப்பிடி வந்து சிக்கிக்கிட்டம். உன்னையும் ரொம்ப கஷ்டப்படுத்திட்டன். ரொம்ப பசிக்குதா? இந்த பிஸ்கட் மட்டும் தான்டி இருக்கு இண்டைக்கு அயஸ்ட் பண்ணி இத சாப்பிடு. இந்தப் பையை தலைக்கு வைச்சுக்கோ. இந்தா என்ட் பெட்சீட்ட நிலத்துக்கு விரி. உன்ட்

பெட்சீட்ட எடுத்து போத்துக்கோ. தூக்கம் வந்தா தூங்கு. நான் எதுவும் வராம பாத்துக் கொண்டிருக்கிறன். ” “அடப் போடா. கொஞ்ச நேரம் பேசாம இருக்கிறியா. சும்மா அலட்டிக் கொண்டு. இவர் பெரிய தியாகியாம் எல்லாத்தையும் தியாகம் செய்யிறாராம். கொஞ்ச நேரம் சத்தம் போடாம அந்த நிலவப் பாரன். எப்பிடி இருக்கு தெரியுமா?... ” வியந்தபடியே கூறினாள் காவியா. “அம்மா கவிதாயினி தாயே தொடங்கிப்பிடங்களா உங்க அலப்பறைகள். என்னடா இன்னும் சத்தத்தைக் காணலையே எண்டு பாத்தன். கவிதை ஒண்டு வராதது தான் குறை. எங்க அதையும் எடுத்து விடுங்கோ கேட்பம்” “என்ன கிண்டலா உனக்கு? போ நான் போய் தூங்கிறன்... மீக்கும்... ஆனா... எனக்கு தான் புத்தகம் வாசிக்காம தூக்கம் வராதே இப்ப என்ன பண்ணுது?... ” என்ற காவியாவின் முகம் வாடியதை அந்த நிலவொளியில் கண்ட கதிரின் இதயம் ஒரு கணம் வலியை உணர்ந்தது. “அப்ப உனக்கு சாப்பாட்டப் பற்றிக் கவலை இல்லை. புத்தகம் தான் முக்கியம். ” என்று கதிர் கேலியாகக் கூறினான். “எப்ப பாரு சாப்பாடு சாப்பாடு எண்டுட்டு. போடா எனக்கு புத்தகம் தான் முக்கியம். நீ வேணும் என்டா அந்த பிஸ்கட்ட சாப்பிட்டு போய்த் தூங்கு. நான் முழிச்சு இருக்கிறன். ” “புத்தகத்தைப் பற்றி ஏதும் சொன்னா மட்டும் மெடத்துக்கு கோபம் பத்திக் கொண்டு வந்திடும். சரி. நான் இனி ஒண்டும் சொல்லல. ஆனா உன்ன நம்பி நான் எப்பிடி தூங்கிறது?... ” “ஏன் கோபத்துல கல்லத் தூக்கி தலைல போட்டுடுவன் எண்டு சாருக்கு பயமோ? ” முறைத்துக் கொண்டே கேட்டாள் காவியா. சிரித்துக் கொண்டே கதிர் “நீ கல்லைத் தூக்கிட்டாலும். அப்பிடித் தூக்கினாலும் எனக்கு மேல போட்டுட்டாலும்..... நீ முழிச்சு இருந்து நிலவப் பாத்து இரவப் பாத்து ரசிச்சு கவிதை சொல்லிக் கொண்டு இருப்பாய். மற்றப் பக்கத்தால சிங்கம் நரி ஏதும் வந்து என்னைத் தூக்கிட்டுப் போனா என்ன செய்றது?... யார நம்பினாலும் இந்த விசயத்துல உன்ன நம்ப மாட்டன். ” என்றான். “ஆமா சிங்கம் உன்ன மட்டும் தான் வந்து தூக்கிட்டுப் போகும். அதுவும் எப்பிடி? சத்தம் போடாம வந்து?... போடா... ” என்றவள் சற்று நிதானித்து “டேய் உண்மையாவே இங்க சிங்கம் புலி எல்லாம் வருமாடா? பயமா இருக்குடா ” என்று கூறி கதிரின் கைகளை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள். “எனக்கு மட்டும் தெரியுமா என்ன? நானும் உன்ன மாதிரி இப்ப தானே வந்து இருக்கிறன். என்னைக்

கேட்டா?... “என்று எண்ணியவன் இல்லடி அதெல்லாம் வராது. நான் சும்மா சொன்னான்.” என்று காவியாவின் தலையை வருடிவிட்டான்.

“உனக்கு எப்பிடித் தெரியும்?”

“அது தான் நீ கவிதை சொன்னா போதும். சிங்கம் புலி கரடி என்ன ஒண்டும் கிட்ட வராதே.” என்றான் கேலியாக.

“போடா உனக்கு எப்பவும் கிண்டல் தான்.” என்று கதிரைத் தள்ளிவிட்டு மீண்டும் நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் காவியா.

“ஏய் காவியா. நான் சும்மா சொன்னேன்டி. இஞ்ச பாரன். அந்த நிலா... பக்கத்தில இந்த நிலா... வானம் முழுக்க நட்சத்திரங்கள் ஒரே அமைதி.... மெல்லிசா பூச்சிகள் இரைச்சல். இருட்டு. யாருமே இல்லாத எந்த சலனமும் இல்லாத இந்த இயற்கை எவ்வளவு நல்லா இருக்கு தெரியுமா? ஆனா இதுல ஒண்டு குறையுது...” கதிர் கூறக் கூற இயற்கைக்குள் தன்னைத் தொலைத்த காவியா “என்னது” என்று எதுவும் புரியாமல் கேட்டான்.

“அது உன்ட கவிதை தான்டி. ஒரு கவிதை சொல்லன் கேட்பம்.” என்றான் கதிர்.

“இவ்வளவு நேரமும் ஆரோ என்ட கவிதையப் பற்றி ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு இருந்தினம். இப்ப மட்டும் ஏனாம் என்ட கவிதை.”

“அடியே பிள்ளிடி சீன் போடாம சொல்லுடி. நீ சொல்ல சொல்ல நான் ரைப் பண்ணன் சரியா. எங்க உன்ட போனைக் குடு.” என்றவாறு காவியாவின் போனை வாங்கினான் கதிர்.

காவியாவும் தன்னை மறந்து கவிதை சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“வெண்ணிலவே ஏளனமா?

நம்நிலைமை வினாக்குறியா?

வந்த வழி தெரியவில்லை

போகும் வழி நினைவில் இல்லை

கொரோனாவின் தாக்குதல்

கொடும் இரவுக்குள் சிறை

கடும் பயம் உள்ளிருந்தும்

காட்டாமல் உனைப் பார்த்து

கண்ணீரை மறைப்பதனால்

காண்கின்ற உனக்கு ஏளனமோ? “காவியா கவிதையை சொல்லவும் தான் உன்ருக்குள் பயந்து கொண்டு அவளுக்கு முன்னால் தெரியமாக இருப்பதாக

காட்டிக் கொள்வது அவளுக்கும் புரிந்து இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்த கதிர் நிமிர்ந்து காவியாவின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் ஒன்றும் புரியாதவள் போல் நிலவைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். “அடியே சந்தோஷமான நேரத்துல சந்தோஷமா கவிதை சொல்லென்டா கவிதைக்குள்ள கொரோனாவைக் கூட்டிக் கொண்டு வாறாய் பார்.” என்றான் கதிர். அப்படியே நிலவோடும் கவிதையோடும் அந்த இரவு முடிய அடுத்த நாள் பொழுது விடிந்தது. “டேய் இப்ப என்ன செய்றது. அம்மாவோட கதைப்பம் என்டா போன்ல சிக்னலும் இல்லை. கூகுள் மப்பையும் பாக்க முடியல. என்னதான் செய்யப் போறம்?” “சரி வா சிக்னல் கிடைக்கும் மட்டும் இப்பிடியே நடந்து போவம். சிக்னல் கிடைச்சதும் மப்ப(அயி) பாத்து போவம். பயப்பிடாத வா நான் இருக்கிறன்.” என்றான் கதிர்.

“டேய் சாப்பாட்டு ராமா கண்டதுகள் எடுத்து சாப்பிட்டிடாத. சாப்பிடலாம் எண்டு வடிவா தெரிஞ்சது என்டா சாப்பிடு. இல்லைனா ஒரு நாள் சாப்பிடாட்டியும் பரவாயில்லை. ஒழுங்கா வந்து சேரு.” இவ்வாறு சிறுசிறு சண்டைகள் கவிதைகளுடன் இரண்டு நாட்கள் இருவரும் அந்தக் காட்டுக்குள்ளேயே அலைந்து கொண்டு திரிந்தனர். இரு நாட்களின் பின் கைபேசி உதவியுடன் நகருக்குள் வரவும் ஊரடங்கை தளர்த்தவும் சரியாக இருந்தது.

“தப்பினோம் பிழைத்தோம்” என இருவரும் பேருந்து நிலையத்திற்கு சென்று யாழ்ப்பாணப் பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டனர்.

“டேய் இப்ப யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போறதுக்கு முதலும் தனிமைப்படுத்தி பி.சி.ஆர் செய்து போட்டு எல்லோ விடுவினம். அதுக்கையும் மாட்டுப்படாம தப்பி தானோடா போகப் போறம்?” என்று குழந்தை போலக் கேட்டான் காவியா.

“இல்லடி அங்க தெரியாத இடம். திக்கு திசை தெரியாது. அதால தான்டி பயந்தன். ஆனா இங்க தனிமைப்படுத்தல்ல இருந்து தான்டி போவம். கொரோனா சும்மா விளையாட்டு இல்லைடி. உயிரோட சம்பந்தப்பட்ட விசியம். எங்கட உயிர் மாதிரி தானே மற்றவங்கட உயிரும். எங்களுக்காக இல்லை என்டாலும் மற்றவங்களுக்காக ஆவது நாங்க தனிமைப்படுத்தி சோதிச்சு பாக்கத் தானேடி வேணும்.” என்றான் கதிர். கதிரின் பொறுப்புணர்வை எண்ணிக் காவியா வியக்க பேருந்தும் புறப்பட ஆரம்பித்தது. காற்றும் வேகமாக வீச தங்கள் காதலுக்கு நடுவில் கொரோனா வந்துவிடக் கூடாது என்று எண்ணியபடி கதிரின் கைகளை இறுக்கிப் பிடித்தபடி அவன் தோள்களில் சாய்ந்து கொண்டான் காவியா.

சிறு பெயர்: ரஞ்சனி
கிப்போ வதியும் இடம்: ரொறானரோ, கனடா
பிறந்த இடம்: தெல்லிப்பழை, இலங்கை
முதற்கதை வந்த வருடம்: 'மனக் கோலம்'
சிறுகதை, ஈழநாடு ஏப்ரல் 1984

வெள்ளியிட்ட புத்தகங்கள்:

தமிழ் படிப்போம், பகுதி 1, பகுதி 2 (2009), மகாஜனாக கல்லூரியின் நூற்றாண்டு நிறைவு நினைவாக, நான் நிழலானால் சிறுகதைத் தொகுதி- 2010, யுகமாயினி சித்தன் கலைக்கூட வெளியீடு, தமிழ் ஓர் அறிமுகம் / Tamil An Introduction 2018 கனடாவின் 150வது பிறந்தநாளுக்குச் சமர்ப்பணமாக, தமிழ் ஆரம்பநிலை 2018 தமிழ் மேம்பட்டநிலை 2018, மகாஜனா முன்னாள் அதிபர் பொன். கனகசபாதி அவர்களுக்குச் சமர்ப்பணமாக, சிறுவர் கதைகள் 2018 கனடாவின் 150வது பிறந்தநாளுக்குச் சமர்ப்பணமாக, "உதிரதலில்லை இனி" சிறுகதைத் தொகுதி -2018 மகுடம் வெளியீடு, "பின் தொடரும் குரல்", கட்டுரைத் தொகுதி 2018 வடலி வெளியீடு, சிந்துவின் தைப் பொங்கல் /Sinthu's Thai Pongal 2019, (மகள் சிவகாபியுடன் இணைந்து ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதிய ஓர் கிரு மொழிய புத்தகம்). Read with me video 2020
வெற்றி வீரங்கள்
சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிக்கான கனடகே விருது 2019
படைப்பாக்கங்கள் சிறுகதை, கட்டுரை, சிறுவர் புத்தகங்கள்

டிசம்பர் 28, 2019

"இவருக்கும் எனக்கும் பத்து வயசு வித்தியாசம். ஒல்டா இருக்கிறார் எண்டு யோசிக்காதே. கொப்பாக்கும் எனக்கும் பதினைஞ்சு வயசு வித்தியாசம். என்னைவிட இப்ப அவர்தான் இளமையாயிருக்கிறார். அதோடை வயசுகூடின ஆம்பிளையன் மனிசிமாறைப் பிள்ளைமாதிரிக் கவனமாய்ப் பாப்பினம். போருக்கை பட்ட, ஏன் இப்பகூட நாங்க படுகிற கஷ்டங்களைப் பத்தி நான் உனக்கு விளங்கப்படுத்தத் தேவையில்லை. எந்தநேரம் என்ன நடக்குமோ எண்ட பயத்தோடை, இங்கையிருந்து நீ சீரழியத் தேவையில்லை. உனக்கொரு நல்ல வாழ்க்கை வந்திருக்கு, உன்னை பிள்ளையன் கனடாவிலை, ஒரு நல்ல நாட்டிலை துவேஷமில்லாமல் வளருங்கள், நீ நிம்மதியாய் நித்திரை கொள்ளலாம், யோசிச்சப்பார், எண்டெல்லாம் அம்மா என்னை ஒரே நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தா. அப்பாவும் மூஞ்சையைத் தூக்கிவைச்சுக்கொண்டு திரிஞ்சார். சரி, முப்பத்திரண்டு வயசாச்சு, இனி எங்கை மாப்பிளை தேடுறதெண்டு முடிவிலை நாணும் ஒமெண்டன். ஆனா, ஆனா இப்ப இப்பிடியாய் போச்சு."
"அப்ப கலியாணம் கட்டுறவரைக்கும் உங்களுக்கு அவரைத்

தெரியாதா?"
"இல்லை. இங்கை ருந்த

பயம் தொலைத்த பயணம்

கனடாவிலி
மாமா தான்
எல்லாத்
தையும்

ஒழுங்குபடுத்தினவர்.
எங்கடை கலியாணம் இந்தியா
விலைதான் நடந்தது. மூண்டு கிழமை

லீவிலை வந்து
இவர் என
னோடை இந்தி
யாவிலை நிண்
டவர்.
அதுக்குள்ளை
எனக்குப் பிள்
ளையும் தங்கி
யிட்டுது. பிறகு
பிள்ளைக்கு
ஒண்டரை
வயசானப் பிற
குதான் நான்
இங்கை வந்த
னான். வந்த
கையோடை
அடுத்த பிள்
ளையும் தரிச்
சிட்டுது.
இப்ப திரும்
பவும்
நான் கர்ப்ப
மாயிருக்கி
றன்"
"ஓ, வாழ்த்துக்
கள், எத்தனை
கிழமை

இப்ப ப?" "மூண்டு மாசமாகுது"
"வெள்ளிக்கிழமை இரவு என்ன நடந்த தெண்டு சொல்லே
லுமா?"

"வழமையிலை இவர் காலைமை போனால் இரவு தான்
வருவார். வந்தவுடனை ரீவியை உச்சத்திலை போட்டிட்டு
எதையோ புகைப்பார். பிறகு படுத்திடுவார். போனகிழமை
கிறிஸ்மஸ் லீவிலை நிண்டவர். வீட்டிலை நிண்டால் பகல்
இரவெண்டில்லாமல் எந்த நேரமும் அந்தப் புகையோடை
தான். அது ஒரு புழுத்த மணம். பிள்ளையும் சின்னப் பிள்ளை,
நாணும் பிள்ளைத்தாச்சி. என்னப்பா பத்துகிறியன், மூச்சு
முட்டுது, எங்களுக்குக் கூடாதெல்லோ எண்டு நான்

எவ்வளவு சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார். வாயை மூடிக்கொண்டிரு எண்டு கத்துவார். அண்டைக்குக் காலைமை எழும்பின நேரத்திலை யிருந்து எனக்கு ஒரே சத்தி. சரியான களைப்பாயும் இருந்துது. அந்த மணம் வேறே ஒரே அரியண்டமாயிருந்தது. பிள்ளையும் சினந்து கொண்டிருந்தான். சோபாவிலை படுத்திருந்த நான் எழும்பி ரீவியை நிப்பாட்டிப் போட்டு, விடிய வெள்ள னவே உதோடை இருக்கிறியள், என்னாலை ஏலாமல் இருக்கு, பிள்ளையைக் கொஞ்சம் பாருங்களன் எண்டு சத்தம் போட்டன். அவ்வளவுதான் எழும்பின வீச்சுக்கு அவர் என்னை உதைஞ்சார். நான் அப்படியே விழுந்து போனன். தலை சுவரிலை அடி பட்டு இரத்தம் கசிஞ்சது. பிள்ளை பெரிசாய்க் கத்தி அழத் தொடங்கினான். ஆனால், எதைப்பற்றியும் அக்கறையில் லாமல் அதுக்குப் பிறகும் கெட்ட வார்த்தைகளாலை அவர் என்னைத்திட்டிக்கொண்டிருந்தார். நான் கோவத்திலை சத்தம்போட்டுப் பெரிசாய்க் குழறி அழுதன். அடுத்த வீட்டு அன்றிதான் பொலிசுக்குப் போன் பண்ணியிருக்கிறா. பொலிஸ் வந்து இவரைக் கொண்டுபோட்டுது. பிறகு நான் பக்கத்து வீட்டு அன்றியோடை ஆஸ்பத்திரிக்கும் போனான். நாலு தையல் போட்டிருக்கினம்.”

“உங்கடை கணவர் கஞ்சா புகைக்கிறவரா?”
 “அது என்னெண்டு எனக்குத் தெரியாது. இப்ப என்ன செய்யிறதெண்டும் எனக்குத் தெரியேல்லை. இங்கை நான் தனிய, எனக்கொருத்தரும் இல்லை. பிள்ளையோடை இந்த நாட்டிலை நான் தனியச் சமாளிக்கமாட்டான். எனக்கு அவர் வேணும். அவருக்கு என்ன நடக்குது எண்டதைப் பத்தி அறிஞ்ச சொல்லுவியனோ.”

“ம்ம், பாதிக்கப்பட்டவைக்கு உதவுகிறதுக்கெண்டு ஒரு அமைப்பு இருக்கு. கோர்ட்டிலை என்ன நடந்ததெண்டு அவை உங்களுக்குக் கோல் பண்ணிச் சொல்லுவினம். அனேகமாக இண்டைக்கு அவை உங்களுக்குக் கோல் பண்ணக்கூடும். குடும்ப வன்முறை தொடர்பான வழக்கு களிலை முதல் முறையாச் சம்பந்தப்படுற ஆக்கள் தங்கடை பிழையை ஒத்துக்கொண்டால், பொதுவில சில நிபந்தனைகளோடை விடுவிக்கப்படுறதுதான் வழக்கம். யாராவது பிணையிலை எடுக்க வேண்டியிருக்கும். பிறகு நீங்க அனுமதி கொடுத்தால் அவர் இங்கை வந்து உங்களோடை இருக்கலாம்.”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யவேணும்?”
 “அது உங்கடை கணவர் எடுக்கிற முடிவைப் பொறுத்திருக்கு. கோல் பண்ணைக்கே அவை விளக்கமாகச் சொல்லுவினம். நீங்க எப்ப கனடாவுக்கு வந்தனீங்கன்? உங்கடை சொந்தக் காரர் எண்டு ஒருத்தரும் இங்கை இல்லையா?”

“வந்து நாலு மாசமாச்சு, போன ஆவணியிலைதான் வந்தனான். மாமா ஓரார் இருக்கிறார். ஆனா அவரிட்டை உதவியை எதிர்பாக்கெலாது.”

“கலியாணம் கட்டின நாளிலை இருந்தே உங்களுக்குள்ளை

பிரச்சினை இருந்ததோ, அல்லது இங்கை வந்தாப் போலை தான் தொடங்கினதோ?”

“கட்டின புதுசிலை பரவாயில்லாமல்தான் இருந்தவர். இல்லை, இல்லை, ஒரு நாள் இந்தியாவிலை வைச்சும் எனக்கும் அடிச்சிருக்கிறார். இரண்டு பேரும் அண்ணா சாலையிலை நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கேக்கை நான் சொன்னது ஏதோ பிடிக்கேல்லை எண்டு ரோட்டிலை வைச்ச அடிச்சிருக்கிறார்.”

“இங்கை வந்தாப் பிறகு, இந்த சம்பவத்துக்கு முதல் எப்பவாவது இப்படி உங்களைத் தாக்கியிருக்கிறாரா?”

“சும்மா சின்னச் சின்னச் சண்டைகள் வரும். ஒரு நாள் அவருக்குத் தெரியாமல் பக்கத்து வீட்டு அன்றிக்கு 50 டொலர் குடுத்திட்டன் எண்டு என்ரை போனைத் தூக்கி எனக்கு வீசியிருக்கிறார். அதுதான் முதல் நடந்த ஒரு பெரிய சண்டை எண்டு சொல்லலாம். அது என்ரை பிழையாலை வந்தது. அவர்தானே உழைக்கிறார், அவற்றை காசை அவருக்குத் தெரியாமல் வேறே ஆட்களுக்கு நான் குடுக்கிறது பிழைதானே. ஆள் சரியான முன்கோவக்காரன். மற்றும்படி பிரச்சினையிலை. எங்களை நல்ல வடிவாய்ப்பாக்கிறார். தேவையான எல்லாச் சாமானும் வாங்கித் தாறார். வீட்டிலை நிண்டால் மொப் பண்ணுவார். சில வேளை சமைப்பார். ஆனால், பிள்ளையோடை இருக்கிறதுக்குத்தான் அவருக்குப் பொறுமையிலை. ஆம்பிளை தானே, தெரியாதே!” “பிள்ளைக்கு எப்பவாவது அடிச்சிருக்கிறாரா?”

“பிள்ளைக்கு ஒரு நாளும் அடிச்சதில்லை. நான் செய்யிறது பிடிக்கேல்லை எண்டால் அதைச் சொல்லலாம்தானே, அதுக்கேன் அடிக்கிறியள் எண்டு நான் அவரைக் கேட்டிருக்கிறன். நான்தான் தனக்கு அப்பிடிக்க கோவம் வரச்செய்யிறன் எண்டு அவர் சொல்லுவார். என்ன செய்யிறது, நான்தான் பொறுத்துப் போகோணும் எண்டு அம்மாவும் சொல்லுறா. முன்கோவத்தான் அவற்றை பிரச்சினை. குடும்பத்தைக் குலைக்காமல் இருக்க வேணுமெண்டு அவர் கோவிச்சாலும் நான் வழமையிலை சமாளிக்கக்கொண்டுதான் போறனான். ஸ்பொன்சர் வரும் வரைக்கும் நான் இந்தியாவிலை இருக்கேக்கையும், இப்பிடித்தான். கதையோடை கதையாக அவருக்குப் பிடிக்காத விஷயம் ஒண்டை நான் சொல்லிப் போட்டன் எண்டால் போச்சு. பெரிசாய்க் கத்துவார். உடனை போனையும் வைச்சிருவார். பிறகு நான்தான் திரும்பத்திரும்பக் கோல்பண்ணிச் சொறி சொல்லி அவரைக் கதைக்கப் பண்ணுறது. தன்ரை சொல்லுக் கேட்காட்டில் கனடாவுக்குக் கூப்பிட மாட்டன் எண்டும் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் அடிக்கேக்கைதான் பிரச்சினை பெரிசாகுது!”

“ஓவ்வொருத்தரும் தங்கடை நடத்தைக்குத் தாங்கதான் பொறுப்பெடுக்கோணும். உங்கடை கணவருக்குக் கோவம் வருதெண்டு அவர் உங்களைக் காயப்படுத்தேலாது. அவற்ற கோவத்தை எப்பிடிக்க கட்டுப்படுத்தலாமெண்டு அவர்தான்

கற்றுக்கொள்ளோணும். உங்கடை மகனும் இதுகளைப் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறது நல்லமில்லை. சின்னப் பிள்ளையள் மனசாலை சரியாய் பாதிக்கப்படுவினம். போனிலை கதைக்கேக்கே ஏற்கனவே உங்களுக்கு நான் விளங்கப்படுத்தினமாதிரி, சிறுவர் பராமரிப்புச் சபையிலை நான் வேலைசெய்யிறன். பிள்ளையள் சந்தோஷமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் இருக்கினம்எண்டதை உறுதிப்படுத்துகிற துதான் எங்கடை வேலை. நான் அவரோடும் கதைக்கோணும்.

ஆகஸ்ட் 25, 2021

“கொரோனா பிரச்சினைகளாலை அடிக்கடி நேர வர முடியேல்லை. போனிலை கதைக்கேக்கை பிரச்சினை இல்லாமல் போகுதெண்டு சொன்னியள். முரண்பாடுகள் வரேக்கை நீங்கள் என்ன செய்யிறனியள், உங்கடை கணவர் அதுகளை எப்பிடிக்கையாளுறார்?”

“அவர் பெரிசா மாறுகிறமாதிரித் தெரியேல்லை. நீங்க அடிக்கடி கதைக்கிறதும் அவருக்குப் பிடிக்கேல்லை. வீட்டிலை இருக்கேக்கை அப்பிடி இப்பிடித்தான். இப்ப திரும்பவும் அவர் வேலைக்குப் போகத் தொடங்கியிருக்கிறதாலை கொஞ்சம் மூச்சு விடக்கூடியதாய் இருக்கு.”

“நான் போன் எடுத்தால் அவர் எடுக்கிறார் இல்லை. என்ன செய்யலாமெண்டு நீங்க நினைக்கிறியள்?”

“எனக்குத் தெரியேல்லை. ஆராவது அவரோடை கதைச்சு விளங்கப்படுத்துறது நல்லம். அவர் செய்யிறதெல்லாம் எங்களையுமெல்லே பாதிக்குது. அவருக்கு எப்ப கோவம் வருமோ எண்டு பயப்படுறதிலேயே இப்ப சீவியம் போகுது. எங்கட நாட்டுக்கும் இனித் திரும்பிப் போகேலாது, வாழா வெட்டியா நான் இருந்தால் தங்கைச்சிக்குக் கலியாணம் நடக்கிறது பெரிய பிரச்சினையாயிருக்கும். அதோடை அம்மா, அப்பா எனக்காகக் கணக்கச் செலவழிச்சிட்டினம். இருக்கிற காணியைக் ஈடுவைச்சுத்தான் என்றை கலியாணத்துக்குச் செலவழிச்சது. அதாலை எனக்கு ஒரே குழப்பமாயிருக்கு.”

“ம்ம், உங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்தெண்டு நீங்க உணர்ந்தால் என்ன செய்யலாமெண்டதைப் பற்றி நாங்க கதைச்சது உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கா?”

“ஓம், ஓம், 911ஐக் கூப்பிடுவன் அல்லது பக்கத்து வீட்டுக்கு ஓடிப்போவன்.”

“ம், குட். ஏர்லிஓன் சைல்ட் அண்ட் ஃபமிலி சென்ரருக்கு உங்கடை மகனைக்கூட்டிக்கொண்டு போறது நல்லதெண்டு விபரங்கள் தந்தனான், அங்கை போகத் தொடங்கீட்டீங்களா?”

“ஓம், இப்ப ரண்டு கிழமையாய்ப் போறனாங்கள். மகனுக்குப் பிடிச்சிருக்கு. அவர் இப்ப கொஞ்சம் இங்கிலிஸ் கதைப்பார், அதோடை அங்கை சொல்லிக்கொடுக்கிற பாட்டுகள் எல்லாம் பாடுவார். நானும் இப்பிடி ஒரு நேர்சரியிலைதான் இலங்கையிலை வேலை செய்தனான்.”

“ஓ, நல்ல விஷயம். தொடர்ந்து போங்கோ. பிள்ளைக்கு

நல்லது. நெடுக வீட்டுக்கை இருக்காமல் உங்களுக்கு அது ஒரு அவுட்டிங் ஆக இருக்கும். உங்கடை பிள்ளைன்றை வயசில் பிள்ளையள் இருக்கிற அம்மாமாரோடை சினைகிகத் தையும் உருவாக்கக் கூடியதாயிருக்கும்.”

“ஓம், எனக்கும் பிடிச்சிருக்கு.”

“வாற முறை நான் வரேக்கை உங்கடை கணவரையும் சந்திக்கோணும். எந்த நாளிலை எத்தனை மணிக்கு வந்தால் அவரையும் சேத்துச் சந்திக்கலாமெண்டு நீங்க கேட்டுச் சொல்லேலுமா?”

“நான் கேட்டுப்பாக்கிறன். ஆனால், இரவு 8, 9 மணிக்கு முதல் ஒருநாளும் அவர்வீட்டை வாறதில்லை. காலைமையும் 7 மணிக்கெல்லாம் போயிடுவார்.”

“ம்ம், நீங்க சொல்லிப்பாருங்கோ, என்றை போன் நம்பரைத் தாறன். அவரைக் கொல் பண்ணச் சொல்லி நான் சொன்னான் எண்டு சொல்லுங்கோ. நானும் திரும்பவும் கொல் பண்ணிப் பாக்கிறன்.”

மார்ச் 8, 2022

“அவசரமா வர்ச்சொல்லி மெசேஸ் வைச்சிருந்தீங்க ஏதாவது பிரச்சினையா? நான் என்ன உதவிசெய்யலாம்?”

“ஒரு இளம் பொம்பிளையை அவவின்ற முன்னாள் கணவர் கத்தியாலை வெட்டிக் கொலைசெய்தவராம், இன்னொரு மனிசன் ஒரு ஆளைச் செற்றப் பண்ணிவைச்சு அவற்றை மனிசியை அவையின்றை வீட்டிலை வைச்சு சுடுவித்தவராம் எண்டெல்லாம் நேற்றைக்குக் கேள்விப்பட்டன். இதெல்லாத்தையும் கேட்டாப் பிறகு எனக்குச் சரியான பயமாயிருக்கு. இதெல்லாம் தமிழ் ஆக்கள் எண்டு என்னாலை நம்பவும் ஏலாமல் இருக்குது. இராத்திரியும் உடலுறவுக்கு நான் சம்மதிக்கேல்லை எண்ட கோவத்திலை கண்டதை யெல்லாம் எடுத்து எறிஞ்சார். இப்படியெல்லாம் அவர் எறியேக்கை பிள்ளையிலை பட்டால் என்ன செய்யிறது எண்டு துடிச்சப்போறன். போதாதுக்குத் தூஷணத்தாலை பேசுறார். எனக்கு ஆரோடையோ தொடர்பிருக்கெண்டு திட்டிறார். இனி வீட்டுக்குப் பொலிஸ் வந்தால் என்னை உயிரோடை விடமாட்டாராம் எண்டெல்லாம் வெருட்டுறார். ராத்திரிப் படுக்கமுதல் கத்தியெல்லாத்தையும் எடுத்து ஒளிச்சு வைச்சிட்டுத்தான் படுத்தனான். நித்திரை கொள்ளுறதுக்கே பயமாயிருக்கு.”

“ம்ம், உங்கடை கணவர் உங்களை இப்பிடிப் பயப்படுத்துறதைப் பற்றி நீங்க பொலிசிலை சொல்லலாம். சொல்ல விரும்பமா?”

“ஏதாவது ஒரு செல்ரறிலை கொண்டுபோய் என்னை விட்டுவிடுறியளோ?”

“அப்பிடிப் போறதெண்டு நீங்க உறுதியாய் முடிவெடுத்தீட்டீங்களா?”

“ஓம், ஓம், நிறைய யோசிச்சுப் பாத்திட்டன். எனக்கு வேற வழியில்லை.”

23 ஆம் பக்கம் பார்க்க....

கரும்பலகை

அத்தியாயம் - 5

யாழ்ப்பாண நிலவரம் அவ்வளவு நல்லதாக இல்லை.

கபிலன் தன் வீட்டுக்கு வராததால் சுந்தரேசன் குழப்ப மடைந்திருந்தான். தங்கனும் கபிலனைப்பற்றிச் சுந்தரேசன் வீட்டுக்கு வந்து கேட்டிருந்தான்.

“ மச்சான் நீபோனால் வாத்தியார் ஒண்டும் சொல்ல மாட்டார். போய்க் கேட்டுவா “ என்றான் தங்கன்.

சுந்தரேசன் சம்மதித்துக் கபிலன் வீட்டுக்குச் சென்றான். மனதுக்குள் ஒரு பயம். கபிலனின் அப்பா கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் கொண்டவர்.

சுந்தரேசன் வெளியில் நின்றபடி கபிலன் என்று கூப்பிட்டான். பதில் வரவில்லை. கதவுக்கு மேலால் எட்டிப் பார்த்தான் . யாரோ நிற்பதுபோல் இருந்தது.

“கதவைத் தட்டினான்”

“ஆரது..” என்று கேட்டபடி கபிலனின் அம்மா வெளியில் வந்தா.

“அது நான்தானம்மா சுந்தரேசன்..கபிலனைக் கொஞ்ச நாளாய்க் காணேல்லை.. அதுதான் கேட்பமென்று வந்தனான்” என்றான் சுந்தரேசன்.

“ அவர்தம்பி அவசர அலுவலாய் கொழும்புக்குப் போயிட்டார்..உங்களுக்குச் சொல்லச் சொன்னவர் ..நான் மறந்து போனன்..” என்று கபிலனின் அம்மா கூறினாள்.

“ சரியம்மா எப்ப ஊருக்கு வருவார்”

“ தெரியாது தம்பி.. அவரைத்தான் கேட்கவேணும்..” இதற்கு மிஞ்சிக் கேள்வி கேட்கக் கேள்விகள் சுந்தரேசனிடம் இருக்கவில்லை.

“ சரியம்மா போட்டுவாறன்” என்று கூறிவிட்டுச் சுந்தரேசன் புறப்பட்டான்.

சுந்தரேசனின் மனம் குழம்பியிருந்தது. கபிலன் சொல்லாமல் கொழும்பு சென்றது அவனது மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

சிந்தித்தபடியே வீட்டுக்கு வந்தான். அங்கே இவனுடைய பதிலுக்காகத் தங்கன் காத்திருந்தான்.

சுந்தரேசன் விடயத்தைத் தங்கனுக்குக் கூறினான். சிறிதுநேரம் இருவரும் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“ சிலவேளை மச்சான் தகப்பன்ரை கட்டாயத்திலை போயிருக்கலாம் தானே “ என்றான் தங்கன்.

“இருக்கலாம். எண்டாலும் ஒருக்கால் சொல்லிப் போட்டுப் போயிருக்கலாம்” என்று கவலைப்பட்டான் சுந்தரேசன்.

“ விடு மச்சான். அவன் எப்படியும் தொடர்பு கொள்வான். நான் வெளிக்கிடப்போறன்..” என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான் தங்கன்.

தங்கன் எதையும் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்பவன். இன்று மாலை அவனுக்கு அரசியல் வகுப்பு இருக்கிறது.

இவன் மாவோவாத கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒரு அங்கத் துவன். மாதத்தில் ஒரு தடவை அரசியல் வகுப்புகள் நடக்கும்.

எதனைத் தவறவிட்டாலும் இந்த அரசியல் வகுப்புக்குச் செல்வதைத் தவறவிடமாட்டான். சிலவேளைகளில் அரசியல் வகுப்புக்குச் சென்று வீட்டுக்குவர நேரமாகிவிடும்.

அவனுடைய தகப்பனார் கோபத்தில் வாசலில் சார்மனைக் கதிரையைப் போட்டு அமர்ந்திருப்பார். இது தங்கனுக்குத் தெரியும். வீட்டின் பின் பக்கத்தால் உள்ளே வந்துவிடுவான்.

இதற்கு அவன் தாயாரும் ஒத்துழைப்பு, பின்பக்கத்தால் வரும் அவனுக்கு ரகசியமாகச் சாப்பாடு கொடுத்து படுக்க வைத்துவிடுவான்.

காவலிருக்கும் தகப்பனார் சலித்துப்போய் உள்ளேவர தங்கன் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

மனைவியை ஒரு அரக்கப் பார்வை பார்த்துவிட்டுக் கோபத்தோடு போய்ப் படுத்துவிடுவார்.

இன்றும் அப்படித்தான் அரசியல் வகுப்பு . இதனை நிகழ்த்துவதற்காகச் சீனச் சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரபலமான கதிரவேலு வரவிருந்தார்.

தங்கன் சுந்தரேசன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு அவசர அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

இவையாழ்ப்பாணத்தில் நடந்து கொண்டிருக்க கொழும்பில் கபிலனது மனம் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நண்பர்களுக்குச் சொல்லாமல் வந்திருக்கக் கூடாதென மனம் திரும்பத் திரும்பக் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

கபிலன் முன்விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்தான். அவனது அப்பாவின் நண்பர் தர்மகுலசிங்கமும் வந்து அமர்ந்தார்.

“ என்ன தம்பி எப்படி நித்திரை கொண்டீரா? ” என்று வினவினார். கபிலனும் தலையை ஆட்டித் தன் பதிலைக் கொடுத்தான்.

“ என்ன தம்பி முகத்திலை சந்தோசத்தைக் கானையில்லை” இதற்கு என்ன பதிலைக் கூறுவதென அவனுக்குப் புரிய வில்லை.

அவன் மனமெல்லாம் நண்பர்களைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. எப்படியும் அவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டும். அப்போது அவர்கள் வீட்டுத் தொலைபேசி அடித்தது.

“ தம்பி உங்களுக்குத்தான் போன்” என்று உள்ளிருந்து குரல் வந்தது.

ஓடிப்போய் தொலைபேசியை எடுத்தான். அம்மாதான் கடையொன்றிலிருந்து எடுத்திருந்தான்.

“ என்ன அம்மா எப்படியிருக்கிறாய்? சுந்தரேசன் வந்தானா? ”

என்று கேட்டான்.

“ஓம் தம்பி சுந்தரேசன் வந்தவன். கொப்பருக்குத் தெரியாமல் நீ கொழும்பு போன விடயத்தைச் சொல்லிப்போட்டன்” என்று தாய் சொன்னபோதுதான் அவன் மனம் ஆறுதலடைந்தது.

“சரி..அம்மா ..கவனமாய் இருங்கோ”

“அது சரி தம்பி உங்கை எப்படி இருக்கிறாய்? ஒழுங்காய்ச் சாப்பிடு. கொப்ரின்ரை நண்பர் தர்மர் நல்லவர்.”

“ஓம்மா எல்லாம் நல்லம். நீ கவலைப்படாமல் இரு நாள் பிறகு எடுக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்தான்.

அவன் மனது இப்போ ஆறுதலடைந்திருந்தது.

வெளியில் சென்றுவர மனம் விரும்பியது. வீட்டுக்கார அங்கிளிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

வெள்ளவத்தை தமிழ்ச் சத்தத்தால் நிரம்பி இருந்தது. நெற்றியில் திருந்தும் கலகலவென்று தமிழில் கதைத்தலுமாக மக்கள் அங்குமிங்கும் சென்று கொண்டிருந்தனர். விதம் விதமான சட்டைகள், நாகரிகமான நடை உடை பாவணைகள் எல்லாம் கபிலனுக்கு வியப்பையும், சந்தோசத்தையும் கொடுத்தது.

தன்னிச்சை வாரத்திற்கு நடந்து கொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் சென்ற திசையில் வலது பக்கத்தில் சினிமாத்தியேட்டர் ஒன்று இருந்தது. பெயரைப் பார்த்தான் பிளாசா என்றிருந்தது. பிளாசாத்தியேட்டருக்கு முன்னால் ஆட்கள் கூட்டமாக நிற்பதை அவதானித்த கபிலன் அருகில் சென்றான். அங்கே ஒரு மனிதன் வித்தை காட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கயிறிறினை எட்டாக மடித்து அதனுள் கையை வைக்கும்படியும் அதை நீட்டும்போது உங்கள் கை அதற்குள் அகப்படாவிட்டால் நீங்கள் வைக்கும் பணத்தின் இரட்டிப்புப் பணம் தரப்படும் என்றான்.

கூட்டத்தில் நின்ற மூன்றுபேர் உடனே ஐம்பது ரூபாயைப் போட்டார்கள். விளையாட்டு ஆரம்பமாகியது. அவன் கயிறிறினை மடிக்கின்றான் அதனுள் முதலாமவன் கையை வைக்கின்றான் அவன் கை தப்பி விடுகிறது. உடனே அவனுக்கு இரட்டிப்புப் பணத்தைக் கொடுக்கிறான். இப்படி மூவரும் இரட்டிப்புப் பணம் பெற அங்கு நின்ற பலருக்கு ஆசை வருகிறது. காசைப் போடுகிறார்கள். கபிலனுக்கும் ஆசை வருகிறது. ஆனாலும் மனம் பயப்படுகிறது. அந்த வித்தைக்காரனின் கதை கபிலனை மடக்கிவிடுகிறது. கபிலன் ஐந்து ரூபாயை வைக்கிறான். ஆட்டம் ஆரம்பமாகிறது. கூடப் பணம் போட்டவர்கள் எல்லாரும் தோற்று விடுகிறார்கள். கபிலனுக்கு வெற்றி. ஐந்து ரூபாய் பத்து ரூபாயாகிறது. கபிலனுக்கு உற்சாகம் வர தன் பையிலிருக்கும் இருநூறு ரூபாயை வைக்கிறான். அவ்வளவுதான் இரு நூறு ரூபாயும் பறிபோகிறது. கபிலன் கலங்கிப் போகிறான்.

அது ஒரு ஏமாற்று வித்தை என்பது அப்போதுதான் அவனுக்குப் புரிகிறது. மெல்லமாக அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்கிறான். பட்டணத்தில் ஏற்பட்ட முதல் அனுபவம் இப்படியாகி விட்டதே என்று கபிலனுக்குக் கவலை. கவலையில் பிளாசாத்தியேட்டருக்கு எதிர்த் திசையில் தான் வந்த பாதையில் திரும்பி நடந்து கொண்டிருந்தவன் கண்களில் விஜயலட்சுமி புத்தகசாலை அவனைக் கவரந்தது. உடனே வீதியைக் கடந்து அங்கே சென்றுவிட்டான்.

ஓவ்வொரு புத்தகமாக எடுத்துப் பார்த்தான். கல்வி சம்பந்தமான புத்தகங்களைத் தேடினான்.

“தம்பி என்ன புத்தகம் தேடினீர்?” என்று அங்கு புத்தகசாலைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் கேட்டார்.

“நான் கல்வி சம்பந்தமான புத்தகங்கள் தேடினேன்” என்றான் கபிலன்.

அவர் எழும்பி வந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுக்க சந்தோசமாக வாங்கிக் கொண்டு வெளியில் வந்தான். வாகனங்களின் இடைவிடாத கோரன் சத்தம் காதைக் கிழித்தது. அப்படியே நடந்து நூலைஞ்சு கடைகள் தள்ளிவர காந்தி லொட்ஜ் இருக்கிறது. அதையும் பார்த்துக் கொண்டு வரும்போது யாரோ தன்னைக் கூப்பிடுவதுபோல் உணர்ந்தான்.

திரும்பிப் பார்க்க ஒரு பெண் நின்று ருந்தாள். அவள் இவனுக்கருகே வந்து “நீங்கள் கபிலன் தானே.” என்று கேட்டாள்.

கபிலன் அவளை அடையாளம் கண்டு கொண்டான். அவள் அவனோடு சர்வகலாசாலையில் ஒன்றாகப் படித்தவள். பெயர் வசந்தி.

“ஓ வசந்தியா. கொழும்பிலை என்ன செய்யிறீர்” என்றான் கபிலன்.

அவளை அவன் பார்த்து மூன்று வருடங்களாகிவிட்டன. படிக்கும் போது கபிலன் அவ்வளவு பெண்களோடு கதைக்க மாட்டான்.

“அது இருக்கட்டும் நீங்கள் இங்கை என்ன செய்யிறியள்?” என்று வசந்தி கேட்டாள்.

கபிலனும் தான் வந்த விடயத்தைக் கூறினான்.

“நீர் வேலை செய்யிறீரா?” என்று கபிலன் கேட்டான்.
 “நான் இஞ்சை ஆசிரியராயிருக்கிறேன்” என்றான் வசந்தி.
 கபிலன் தான் கொழும்புக்கு வந்த காரணத்தையும் ஆசிரியர் தொழிலுக்காகக் காத்திருப்பதையும் கூறினான்.
 வசந்தி சிறிது நேரம் யோசித்தாள்.

“கபிலன் நான் படிப்பிக்கிற பள்ளிக் கூடத்திலை கணிதம் படிப்பிக்க ஆசிரியர் தேவையெண்டு தலைமை ஆசிரியை கதைச்சவ..கேட்டுப் பார்த்திட்டுச் சொல்லுறன்..நாளைக்கு பின்னேரம் இந்த இடத்துக்கு வாங்கோ..சொல்லிறன்” என்று கூறிவிட்டு வசந்தி புறப்பட்டு விட்டாள்.

கபிலனுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. இந்த விசயத்தை உடனே தகப்பனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

அத்தோடு சுந்தரேசனுக்கும் தங்களுக்கும்கடிதம் எழுதவேண்டும் என்றும் நினைத்த படி வீட்டு வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

அவன் வரும்போதும் தர்மர் வீட்டு வராந்தாவில்தான் இருந்தார்.

“என்ன அங்கிள் வேலைக்குப் போக வில்லையா?” என்று கேட்படி அவருக்கு முன் அமர்ந்தான்.

“நீர் என்ன அதுக்கிடையிலை வந்திட்டீர். நான் பகுதி நேரமாய்த்தானே வேலை செய்யிறேன். இரண்டு நாள் தான் போற னான்”

என்று அவர் சொல்ல கபிலன் “அங்கிள் நான் வழியிலை என்னோடை படிச்ச நண்பியைக் கண்டன்..” என்று கூறி வசந்தி சொன்ன விடயங்களைக் கூறினான்.

“அட அந்தப் பெண்கள் பாடசாலையே.. நல்ல பள்ளிக் கூடம் தம்பி ..அந்தத் தலைமை ஆசிரியையும் நல்ல மனிசி”

“நாளைக்குத்தான் தெரியும் அங்கிள்” கபிலனுக்குச் சந்தோசம் பொங்கிவழிந்து கொண்டிருந்தது.

அவரிடம் சொல்லிவிட்டு அறைக்குள்

போய் உடுப்பு மாற்றிவிட்டு கடிதம் எழுத உட்கார கதவு தட்டப்பட்டது.

எழுந்து போய்ப் பார்த்தான் அந்த வீட்டு அங்கிள்தான் நின்றிருந்தார்.

“தம்பி உனக்கொரு கடிதம் வந்திருக்குது..” என்று கூறி கடிதம் ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டு அவர் போய்விட்டார். கடிதம் சுந்தரேசனிடமிருந்து வந்திருந்தது.

அன்பு நண்பன் கபிலனுக்கு உன்னுடைய தங்குமிட விலாசத்தை உனது அம்மாவிடம் பெற்றுக் கொண்டேன்.

இவ்விடம் பல பிரச்சினைகள் தொடங்கியுள்ளன. இன விடுதலைப் போர் எனும் பெயரில் பிரச்சினைகள் தொடங்கியுள்ளன. வர்க்க ரீதியான பார்வைகள் மறைந்து இனரீதியான பார்வைகள் முன்னுக்கு வந்துள்ளன. உனக்கு அரசியலில் ஈடுபாடு இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் நாட்டு நடப்பை சொல்லவேண்டியது என் கடமை என்பதால் சொல்கிறேன். தங்களை உனக்குத் தெரியும். அவன் ஒரு மாக்கீய சிந்தனையாளன் என்பதும் உனக்குத் தெரியும். அவன் இப்போ ஒரு இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டான்.

எமது நாட்டைப் பொறுத்தவரை முதலில் இனப்பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்ட பின்பே வர்க்கப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறுகிறான்.

அவன் இப்போ நாட்டில் இல்லை. பயிற்சிக்காக வெளிநாடு சென்றுவிட்டதாகக் கூறுகிறார்கள்.

அவனோடு கதைப்பதே ஆபத்தாக உள்ளது. நானும் என் சகோதரியும் கொழும்பு வரவே எண்ணியுள்ளோம்.

இப்படிக்கு

சுந்தரேசன்

என்றிருந்தது.

கபிலன் கடிதத்தை ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு தகப்பனுக்குக் கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான்.

அந்தக் கடிதத்தில் தான் வசந்தியைச் சந்தித்ததையும் அவள் கூறியதையும் நாளைக்கு விபரம் தெரியும் என்று விபரமாக எழுதி உறையிலிட்டு ஒட்டினான்.

மீண்டும் வீட்டுக்காரர் கதவைத் தட்டினார். கதவைத் திறந்தபோது

“தம்பி குறை நினைக்காதையும். மகளுக்குக் கணிதத்திலை ஏதோ விளங்கவில்லையாம் உதவி செய்ய முடியுமா” என்று கேட்டார்.

“இதுக்கென்ன அங்கிள் குறை நினைக்கிறது. வாறன் இப்ப” என்று கூறிவிட்டு வெளியில் வந்தான்.

அவருடைய மகள் பெயர் கௌசி. கபொத உயர்தரம் படிக்கிறான்.

சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்திருந்தான். கபிலன் அங்கு வந்து கௌசிக்கு விளங்காத பகுதிகளை விளக்கினான். அவன் படிப்பித்தவிதம் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

அப்போது அவர்கள் வீட்டுக்கு அவர்களின் நண்பர்குடும்பம்

வந்திருந்தது. கௌசி கபிலனிடம் படித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து கபிலனைப்பற்றி விசாரித்தார்கள். அந்த வீட்டு அங்கிலும் கபிலனைப்பற்றி நன்றாகக் கூற கபிலனைத் தங்கள் மகளுக்கும்கூட ஒழுங்கு செய்து தரும்படி கேட்டார்கள். கபிலன் படிப்பித்தலை முடித்துவிட்டுத் தன் அறைக்குச் சென்றுவிட்டான். கௌசியைக் கூப்பிட்ட அவர்கள் கபிலனைப்பற்றிக் கேட்டார்கள். கௌசியும் மிக நன்றாக அவனைப்பற்றிச் சொல்ல கபிலனை தங்கள் மகளிற்கும் ரியூட்டர் ஆக்குவதென்றே முடிவு செய்துவிட்டார்கள். அந்த வீட்டுக்காரர் தர்மலிங்கமும் “நான் அந்தத் தம்பியிடம் டைக் கேட்டு ஒழுங்கு பண்ணித்தாறன். நீங்கள் கவலைப்படாமல் போங்கோ” என்று கூறவும் அவர்கள் புறப்பட்டுவிட்டார்கள்.

கொழும்பில் இவை நடந்து கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் அடுத்தநாட் காலை கபிலன் அனுப்பிய கடிதம் யாழ்ப்பாணத்தில் அருணாசலத்தாரைச் சென்றடைகிறது. அருணாசலத்தார் சந்தோசமாகக் கடிதத்தைப் பிரித்தார். கடிதத்தில் வந்த செய்தி அவரைச் சந்தோசமடைய வைத்தது. நாடிருக்கிற நிலையில் கொழும்பிலேயே வேலை கிடைப்பது எவ்வளவு நல்லம் என்று மனதுள் நினைத்துக் கொண்டார். மனைவிக்கும் விடயத்தைக் கூறிவிட்டு

“வெளியிலை ஒருக்கா போயிட்டு வாறனப்பா” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

இயக்கங்கள் ஆரம்பமாகிக் கொண்டிருந்த காலம். நெல்லியடிச் சந்தியில் சனசந்தடி கூடுதலாக இருந்தது. சனிக்கிழமையாதலால் நெல்லியடிச் சந்தை சனக் கூட்டத் தால் நிரம்பிவழிந்து கொண்டிருந்தது.

அருணாசலத்தார் நேரே சந்தியில் இருக்கும் அந்த மூலைக் கடைக்குச் சென்று வீரகேசரி பத்திரிகையை வாங்கிக் கொண்டு சைக்கிளை கொடிசுமாமம் போற வீதியில் செலுத்தினார்.

அந்த வீதியிலை லட்சுமித்தியேட்டர் தாண்டிச் சக்கடத்தார் வீட்டு முடக்கால திரும்ப பெரிய புளியமரம் வருகிறது. அந்தப் புளியமரத்தைத் தாண்ட இடப் பக்கத்திலை ஒரு வடிவான கல்வீடு இருக்கிறது.

அந்தக் கல்வீட்டிலை இருக்கிறவர்தான் கதிர்காமநாதன். இவர் இலங்கைப் பொலிசிலை பெரிய பதவி வகிப்பவர். அத்தோடு பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு வலது கையும் இவர்தான். அவரைக் காணத்தான் அருணாசலத்தார் வந்து கொண்டிருந்தார்.

மகளின் விடயத்தைக் கூறி கொழும்பு வேலையை உறுதி செய்யவே வந்திருந்தார்.

ஆனால் அவர் வீட்டில் இருக்கவில்லை. பின்பு வருவம் என்று மனதிற்குள் கூறிக் கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பினார். “மாஸ்டர் சந்தியாலை போகாதையங்கோ. ஆமிக்காரர்கள்

நிற்கிறார்கள்” என்று கூறியவரைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அது அவருடைய ஒரு மாணவன். சைக்கிளில் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவரும் அப்பிடியே கன்பொல்லை வீதிக்குள் இறங்கி நேரே போய் வளைஞ்சு பழைய ஆஸ்பத்திரி வீதியாலை போய் வீட்டை அடைந்து விட்டார்.

‘நல்ல வேளை தம்பியன் வீட்டிலை இல்லை’ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

இங்கே கொழும்பில் மறுநாள் வசந்தி சொன்ன இடத்தில் அவள் சொன்ன நேரத்திற்கு அரை மணி நேரம் முன்பாகவே வந்து காத்திருந்தான் கபிலன்.

வெள்ளவத்தை நகரம் வாகனங்களால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரே கோர்ண் சத்தமும் நடைபாதையில் கடை வைத்திருப்போரின் வியாபாரச் சத்தமும் நிறைந்திருந்தது. அவன் நின்று கொண்டிருந்த இடம் சைவக்கடை ஒன்றுக்கு அருகாமையில் இருந்ததால் அவர்கள் போடும் சாமிப்பாட்டுகளின் சத்தம் காதைப் பிளந்து கொண்டிருந்தது. இன்னும் வசந்தி வரவில்லை. அவள் எந்தப் பக்கத்தால் வரப் போகிறாள் என்பதும் இவனுக்குத் தெரியாது. அவள் விலாசத்தைக் கேட்காத தவறை நினைத்துத் தன்னைத்தானே திட்டினான்.

எப்படியும் வருவாள் என்று அவன் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தபோது அவள் வந்துவிட்டாள்.

“சொறி கபிலன் கொஞ்சம் லேட்டாய்ப் போச்சுது”

“அதனால் என்ன வந்திட்டியள் தானே”

“நேற்று அதிபரோடை கதைச்சனான். இது தனியப் பெண்கள் பாடசாலையென்பதாலை ஒரு இளைஞரை உள்ளுக்கெடுக்கத் தயங்கிறா. எதுக்கும் கொஞ்ச நாள் பொறுங்கோ நான் பிறகும் கதைச்சப் பார்க்கிறன்.” என்று அவள் சொன்னபோது கபிலனுக்கு ஏமாற்றமாகப் போய் விட்டது.

“அவ நல்லவ. அவவும் வடமராட்சிதான். நீங்கள் பொறுமையாய் இருங்கோ. அங்கை கணித ஆசிரியர் கட்டாயம் தேவை. எடுப்பா. கவலைப்படாதையும்.”

என்று வசந்தி கூறினாள்.

கபிலன் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“கபிலன் என்றை வீட்டு விலாசம் இது. உங்கடையையும் தாங்கோ. ஏதும் நல்ல செய்தி வந்தால் வந்து சொல்லிறன்” என்று தனது விலாசத்தையும் கொடுத்தது அவனது விலாசத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு

“சரி கபிலன். நான் போகவேணும். பிறகு சந்திப்பம்” என்று கூறிவிட்டு அவள் நடக்கத் தொடங்கினாள்.

(இன்னும் எழுதுவோம்.....)

18ஆம் பக்கத் தொடர்.....

“அப்பிடியெண்டால் பொலிகக்கு கோல்பண்ணி, இப்ப நீங்க எனக்குச் சொன்ன எல்லாத்தையும் அவைக்கும் சொல்லுங்கோ. அவை உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஒரு செல்றறிவை விடுவினம். பயப்படாதேயுங்கோ. பொலிஸ் வரும்வரைக்கும் உங்களோடே இங்கை நான் இருக்கிறேன், நீங்க கோல்பண்ணுங்கோ.”

“என்றை கணவருக்கு இது தெரியவருமோ?”
 “இல்லை, நீங்க எங்கை இருக்கிறீங்க எண்டது அவருக்குத் தெரியவராது. நீங்க அங்கை பாதுகாப்பாக இருக்கலாம். அங்கை இருந்துகொண்டு ஏதாவது படிக்கலாம், அல்லது வேலைக்கு முயற்சிக்கலாம். உங்களுக்கெண்டு ஒரு இருப்

பிடம் எடுக்கிறதுக்கும் அவை உதவிசெய்வினம். நீங்க பட்ட துன்பங்களைப் பற்றிச் சொல்லி ஆறுகிறதுக்கும் கவுன்சலிங்கும் கிடைக்கும்.”

“ம்ம், ஓகே”
 “சரி, அழாதேயுங்கோ. உங்கடே பிள்ளையளும் நீங்களும் பாதுகாப்பாக இருக்கிறதுக்காக இப்படி ஒரு முடிவை நீங்க துணிஞ்சு எடுத்ததைப் பற்றி நீங்க பெருமைப்பட வேணும். இது லேசான விஷயமில்லை. இனி எல்லாம் நல்லா நடக்குமெண்டு நம்புங்கோ.”

மார்ச் 8, செவ்வாய்க்கிழமை, 2022 எனத் திகதியிட்டு விட்டு முறைப்பாட்டைப் பதிய ஆரம்பித்தார் அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரி.

இயற்பெயர்: எச்.எப்.ரிஸ்னா புனைபெயர்: குறிஞ்சிநிலா
 வதிவிடம்: தியத்தலாவ பிறப்பிடம்: புதுளை
 முதற்கதை: 2007 சுடரொளி பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டவை: 11
 இன்னும் உன் குரல் கேட்கிறது(கவிதை 2012), வைகறை(சிறுகதை 2012), காக்கா குளிப்பு (சிறுவர்கதை), வீட்டிற்குள் வெளிச்சம்(சிறுவர்கதை), இதோ பஞ்சக் காய்கள்(சிறுவர்கதை), மரத்தில் முள்ளங்கி (சிறுவர்கதை), திறந்த கதவுள் தெரிந்தவை ஒரு பார்வை (நூல் விமர்சனம்), நட்சத்திரம் (சிறுவர்பாடல்), மெல்லிசைத் தூறல்கள்(பாடல்), மழையில் நலையும் மனசு (கவிதை), மான் குட்டி(சிறுவர்பாடல்)
 பெற்ற விருதுகள் : கவிச்சுடர், ஆக்க இலக்கியவாதிகளுக்கான எழு சுடர், பாணாந்துறை இஸ்லாமியப் பேரவையின் கலையொளி, இலங்கை இஸ்லாமிய கலை இலக்கிய ஆய்வகத்தின் எழுத்தாளருக்கான கௌரவ விருது ஆகிய விருதுகள் கிடைத்துள்ளன.
 சமூக அலுவலகத்தைச் சுட்டிக்காட்டுதல் இவரின் இலக்கு

அலுவலகம் விட்டு வந்ததும் தன் மேசையில் கிடந்த கடிதத்தைக் கண்ட பிரவீனுக்கு திக் என்றிருந்தது. அம்மாவின் கையெழுத்தில் அவனது பெயர் இருந்ததைக் கண்டவனுக்கு இனம்புரியாத வலி ஏற்பட்டது. காரணம் அம்மாவின் கையில் இருந்த நடுக்கம் எழுத்தில் அப்பப் மாசு வெளிப்பட்டதுதான். ஆனால் அவன் இருக்கும் இடத்தை இதுவரை அவன் யாருக்கும் அறிவிக்கவில்லை. வீட்டில் அப்பாவோடு ஏற்பட்ட தகராறில் அவன் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டான். பெற்ற தாயிடம் கூட சொல்லிவிட்டு வராதளவுக்கு அவனது மனதில் சுமை ஏறியிருந்தது. இப்போது அவன் வசிக்கும் விலாசத்தை எப்படி அறிந்திருப்பார்கள்? என்று எண்ணிக் குழம்பினான். அதற்கும் காரணம் இருக்கிறது. அவனது தொலை பேசிக்கு

இழப்பு

வீட்டில் இருந்து வரும் அழைப்பை அவன் துண்டித் துவிடுவான். இதனால்தான் கடிதத்தைக் கண்டதும் அவன்

கைகள் படபடக்க கடித உறையைப் பிரித்து வாசிக்கலானான்.

அன்பிற்கினிய மகனுக்கு அம்மா எழுதுகிறேன். நீ நலமாக இருக்கிறாயா? என்று

கேட்டு உன்னைச் சங்க

டப்படுத்த எனக்கு

விருப்ப மில்லை. நான்

அருகில் இல்லாமல் நீ துன்பப் பட்டுக்

கொண்டிருப்பாய் என்பது

நன்றாகத் தெரியும்.

உனது விலாசத்தைக்

கண்டு பிடிப்பதற்குத்

தான் இவ்வளவு காலங்கள்

தேவைப்பட்டன. முன்பே

கிடைத்திருந்தால் அப்போதே கடிதம் போட்டு இந்த அம்மா உன்னை வரவழைத்திருப்பேன். பிரவீன்! நேரத்துக்கு

சரியாக சாப்பிடுகிறாயாப்பா? நான் சமைக்கும் மீன் குழம்பு

அருமை என்பாயே. இப்போதெல்லாம் வீட்டுக்கு மீன் வாங்குவதையே நிறுத்திவிட்டேன். நீயில்லாமல் அன்னம் தண்ணி இறங்காத எனக்கு... இல்லையில்லை எங்களுக்கு மீன் குழம்புதான் குறை தீர்க்கப் போகிறதா? சனிக்கிழமை ஆனாலே எண்ணெய் தேய்த்து குளிப்பாயே.. அம்மா கையால் நீருற்றச் சொல்வாயே... இப்போதெல்லாம் என்ன செய்கிறாய்? இந்த அம்மாவை மறந்துவிட்டாயா கண்ணா?

இங்கிருக்கும்போது கொழும்பில் ஒரு வேலைக்கு எழுதிப் போட்டாயே ஞாபகமிருக்கிறதா? அதற்கான நேர்முகப் பரீட்சையை நடத்திவிட்டார்களாம். அடுத்த தெரு சீனிவாசன்.. ஊரான் சோற்றில் மண்ணைப் போடுற அதே சீனிவாசன்தான்.. அவனது மகனுக்கு அந்த வேலை கிடைத்திருக்கிறது. பரீட்சையிலும் ஒழுங்கான சித்தியில்லை என்று அப்போது பேசிக் கொண்டார்கள். இப்போது எந்தத்தகுதியை அடிப்படையாக வைத்து இப்படி தொழில் கொடுக்கிறார்களோ தெரியாது என்று எல்லோரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

அக்கா போன வாரம் கதைத்தாள். நான்கு வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் கர்ப்பமாக இருக்கின்றாளாம். அவளது குழந்தைக்கு தாய் மாமனை எப்படிக்க காட்டுவது என்று அழுது புலம்பினாள். யாருக்கு யார் ஆறுதல் சொல்வது? இருவரும் பல மணிநேரம் போனிலேயே அழுது ஓய்ந்தோம். அத்தானுக்கும் முன்பு போல வேலைகள் செய்வது கஷ்டம் என்கிறாராம். அக்கா இப்போது ஒரு காமண்ட்சுக்கு போகிறாள். அதனால் என்னையும் உன் தங்கையையும் பார்ப்பதற்கு வருவதும் இல்லை. பிள்ளை வயித்துக்காரி... இனி என்ன செய்வானோ தெரியாது.

உன் செல்லத்தங்கை என்று தூக்கிக் கொஞ்சுவாயே.. அவள் இப்போது பருவமடைந்து விட்டாள் கண்ணா. எனக்கு ஒரு பக்கம் சந்தோசம்.. மறுபக்கம் கவலை.. அவளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பத்தான் வேணும். பாவம் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரி. ஆனால் இங்க போற வார இடத்தில் சிலர் செய்யிற அட்டகாசத்தைப் பொறுக்கேலாமல் கிடக்கு தப்பா. அதுதான் யோசிக்கிறேன். அவளுக்கும் நல்லதொரு வரணைத் தேடிக்கொடுத்தினும். நீயிருக்கிறாய் என்ற தைரியத்தில் இதுவரை காலமும் கவலையின்றி இருந்தேன். நீ என்று வீட்டைவிட்டுப் போனாயோ அன்றிலிருந்து அந்த நம்பிக்கையும் போய்விட்டது. இப்போது உன் பதில் கடிதம் வந்தால்தான் எனக்கு போன உயிர் திரும்ப வரும்.

உன் தம்பியின் போக்கு இப்போது கொஞ்சம்

பரவாயில்லை. நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்கு என்பார்களே.. அந்தப் பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்துவிட்டான். ஆனால் அவள் தங்கமான பிள்ளை போல் இருக்கிறது. முறையாக வந்திருந்தால் பெற்ற வயிறு குளிர்ந்திருக்கும். ஆனாலும் முன்பென்றால் கடும் முரடனாக இருந்தவன் இப்போது கொஞ்சம் பக்குவப்பட்டிருக்கிறான் போல் இருக்கிறது. அந்தப் பிள்ளை அவனை மாற்றியிருக்கிறான். அவர்கள் வேறு வீடு போய்விட்டார்கள். என்னிடம் இருந்த நகைகளை அவனது வியாபாரத்துக்கு வேண்டுமென்று கேட்டான். அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு இவனை எப்படி கரை சேர்ப்பது? எனவே மெளனமாக இருந்தேன். அவனுக்கு அது ரொம்ப மனவருத்தமளித்திருக்கிறது போலும்.. அவனும் தற்போது எங்களுடன் இல்லை.. ம்... நானும் உன் தங்கையும் தற்போது தனியாக இருக்கிறோம்.

கண்ணா நீயும் படிக்கிறபோது ஒரு பிள்ளையை விரும்பினாயாமே... உன் அக்கா சொல்லித்தான் எனக்குத் தெரியும். அந்தப் பிள்ளைக்கு இப்போது மூன்று பெண் குழந்தைகள் இருக்கிறது கண்ணா. உன் கல்யாணத்தை என் கண்ணார பார்த்துவிட வேண்டும் என்று அந்த ஆண்டவனை நான் தினமும் வேண்டுகிறேன்.

இறுதியாக... உன்னைக் குடிக்க வேண்டாம்; என்று திட்டியதற்காக அப்பாவுடன் முரண்பட்டு அவரது சட்டையைப் பிடித்தாயல்லவா? அந்த அதிர்ச்சியும்.. நீ வீட்டைவிட்டுப் போன கவலையும் அவரை மிகவும் மாற்றிவிட்டது. யோசித்து யோசித்து பலவீனப்பட்டு... உன் அப்பா ஒரு வருடத்துக்கு முதல் இறந்துவிட்டார்...;

அப்பா... என்று வாய்விட்டுக் கத்தினான் பிரவீன். அதற்குமேல் அவனால் அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்க முடிய வில்லை. பிரவீனுக்கு கண்கள் இருண்டுக்கொண்டு வந்தது. அவனது அலறல் கேட்டு அறையில் இருந்த அவனது நண்பர்கள் ஓடிவந்து அவனைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்து விசாரித்தார்கள். அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

எவ்வளவு பாசமாக இருந்த குடும்பம்.. இன்று இப்படி அல்லல்படுகிறது. நல்லதைச் சொன்னால் அதைக் கேட்பார் எவருமில்லை என்பதை உணர்ந்து வருந்தினான் பிரவீன். வெடித்து வந்த அழகையைக் கட்டுப்படுத்தாமல் அழுது தீர்த்தான் பிரவீன். புத்திமதி சொல்லச் சொல்ல பிரவீன் எதையும் கேட்கவில்லை. இன்று புத்திமதி சொல்ல அவனுக்கு அப்பாவே இல்லை!!!

கியற்பெயர்: திருமதி விமலாதேவி
 பரமநாதன்
 புனையெயர்: விமல் பரம்
 பிறப்பிடம் : பரந்தன்
 தற்காலிக வதிவிடம்: லண்டன்
 முதற்சிறுகதை: 2014 அிவுள்
 திரேவிய மாத இதழ்

கதைகள் ஒரு பேப்பர், ஞானம், ஜீவந்தி, தினகரல், தாய்விடு
 வணக்கம் லண்டன், காற்றுவெளி, சிறுகதை மஞ்சரி, நடு
 ஆசியவற்றில் பிரசுரமாகியுள்ளன.

பரிசுகள் உறவினதேடல் (சிறுகதை) கனடா தமிழ்எழுத்தாளர்
 இணையம் மூன்றாவது பரிசு, வித்யோடும் மதியோடும்,
 தூறல்கள் மழையாகலாம், இதவும் நுககலாம், அமரர
 செம்பியன் செல்வன் குழகார்த்தப் போட்டி பாராட்டு பரிசு.
 முன்பாதை பாலுமகேந்திரா நூலகம் பாராட்டு பரிசு
 விரைவில் சிறுகதைத்தொகுதி வெளியிடவுள்ளார்.

“ஏதோ சாமான் வாங்கக் கடைக்குப் போற
 னெண்டாய். பிறகென் தங்கச்சி இல்லாத நேரம்
 பாத்து அவளினர் வீட்ட போனனி. அங்க மச்சா
 னோட உனக்கென்ன கதை சொல்லுடி.”

மாறனின் கோபக்குரல் கேட்டுத் திடுக்குற்றேன். எப்படித்
 தெரிந்தது. மாதவி சொல்லி இருப்பாளோ! திரும்பி
 வரும்போது வாசலில் நின்றாளே.

“சொல்லு. இப்ப போய் என்ன கெடுதல் செய்திட்டு
 வந்தனி”

“மாதவிக்காகத்தான் செல்வமண்ணையோட கதைக்கப்
 போனனான்” என்றேன்.

“என்னை நம்பச் சொல்லுறியோ. எல்லாம் உங்களால
 வந்தது தானே. உன்ற அண்ணை ஏமாத்தாமல் இருந்திருந்தால்
 அவளுக்கு ஏன் இந்த சீரழிஞ்ச வாழ்க்கை”

“அவன் எங்களையும் தானே ஏமாத்தினான்.”

“கதைக்காத. எனக்கு வாற கோபத்துக்கு உன்னை..”

கை ஓங்கிக் கொண்டு அருகில் வர முறைத்தபடி விலகி
 னேன்.

“என்னடி முறைக்கிறாய்” ஓங்கிக் கன்னத்தில் அறைந்து
 விட்டு அறைக்குள் போனான். கண்ணீர் வழிய சுவரோடு
 சாய்ந்தமர்ந்து மடித்த கால்களுக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக்
 கொண்டேன்.

திருமணமாகி நான்கு வருடங்கள். மாறனின்
 அன்றைய கோபம் இன்னும் தீரவில்லை. காரணம் அண்ணா,
 எல்லோரையும் நம்ப வைத்து ஏமாற்றி விட்டான். தன்னைப்
 போல தோட்டவேலை செய்து கஷ்டப்படக் கூடாதென்று
 பதினைந்து வயதில் அவனை யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கிப்
 படிக்க வைத்தார் அப்பா. நானும் போய் படிக்க அடம்
 பிடித்தேன்.

“அவன் ஒருத்தனை விட்டுப் படிப்பிக்கிறதே கஷ்டமாய்

இருக்கு. நீ இங்க படியம்மா”

“அண்ணாவை விடுறீங்கள் என்னையும் விடுங்கோ”

“நீயும் போனால் நான் தனிய என்னடா செய்யிறது நீ
 என்னோட இரு அமுதா” அம்மா ஸ்தானத்திலிருந்தும்
 வளர்த்தவரின் சொல்லை என்னால் மீற முடியவில்லை.

ஸ்கந்தபரத்து முருகன் கோயிலுக்கு எதிரே போகும்
 வீதியில் மூன்றாவது வீடு எங்களுடையது. கடைசியிலுள்ளது
 அப்பாவின் அக்கா கிளி மாமியின் வீடு. மாமிக்கும் மாறன்,
 மாதவி இரண்டு பேர்தான். மாதவிக்கு என் வயது. இருவரும்
 மனமொத்த தோழிகளாய் இருந்தோம். அண்ணாவுக்கும்
 மாறனுக்கும் இரண்டு வயது வித்தியாசம். அண்ணாவைப்
 போல் மாறனுக்குப் படிப்பில் ஆர்வமில்லை. ஏ.எல் ஒரு
 வருடம் படித்தான்.. பிறகு வயல் செய்கிறேன் என்று ஊர்
 சுற்றித் திரிந்தான். தங்கையிடம் பாசம் அதிகம். அவனின்
 முன் கோபமும் முரட்டுக் குணமும் பயத்தைத் தரும்.
 அவனைக் கண்டாலே விலகிப் போய்விடுவேன். விடு
 முறைக்கு அண்ணா வந்தால் மாதவியும் வந்து விடுவான்.
 வீடு கலகலப்பாக இருக்கும். யாழ்ப்பாணத்தில் படிக்கிறேன்

ஆர்க்கெடுத்து உரைப்பேன்

என்ற பெருமையில் அவன் அலட்டிக் கொள்ளும் கதைகளை
 ஆர்வத்தோடு கேட்போம் சேர்ந்திருந்து விளையாடுவோம்.
 வளர வளர படிப்பு பரீட்சை என்று அதிலேயே அதிக
 கவனம் செலுத்தினான். யூனிவர்சிட்டிக்குத் தெரிவாகியிருந்த
 காலத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்து கொம்பி
 யூட்டர், இங்கிலீஷ் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாமிக்கு அண்ணாவைப்போல மாறன் படிப்ப
 தில்லையே என்ற கவலை. அண்ணாவைக் காணும் போது
 படிப்பைப் பற்றி அக்கறையாக விசாரிப்பான். ஒருநாள்
 மாறனோடு வந்திருந்தான்.

“நீ கெட்டிக்காரன். படிச்ச நல்ல நிலைமைக்கு வந்திடுவாய்.
 எனக்கும் இருக்குதே படிப்பை விட்டிட்டு தறுதலையாய்
 சுத்துது. பிறகு கஷ்டப்பட்டுக்கதான் தெரியும்”

“இப்ப என்னைப் பற்றி ஆராவது கேட்டவையே தேவையில்
 லாத கதை கதைக்கிறீங்கள்” கோபமாக வெளியே போனான்
 மாறன்.

“பிள்ளையைளை ஒரு நாளும் ஒப்பிட்டுக் கதைக்காதை அக்கா.
 கண்டிச்சு படிக்க வைச்சிருக்க வேணும் அப்ப விட்டிட்டு
 இப்ப அவனைப் பேசறாய்” என்றார் அப்பா.

“மாதவியை நினைக்கத்தான் எனக்குக் கவலையாய் இருக்கு.
 நல்லவன் கையில் பிடிச்சுக் குடுக்க வேணுமே” பெருமூச்சோடு
 சொன்ன மாமியின் பார்வை அண்ணா மீது பதிந்தது.
 அன்றே அண்ணா இல்லாத நேரத்தில் தன் விருப்பத்தை
 அப்பாவிடம் தெரிவித்தான். பிறகு வந்த நாட்களில் மாதவி
 யிலும் மாற்றம் கண்டேன். முன்புபோல் அண்ணாவுடன்
 நேரில் நின்று வார்த்தையாடுவதில்லை. அவனைக்

காணும்போது அவள் முகத்தில் மின்னல் அடிப்பதையும் கதைத்தால் சந்தோஷத்தில் மிதப்பதையும் அவதானித்தேன். அண்ணா இறுதி வருடம் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அப்பா அடிக்கடி உடம்புக்கு முடியாமல் படுக்கையும் மருந்துமாய் இருந்தார். அந்த வருடத்தோடு படிப்பு

முடிந்து விட்டது என்று நினைக்க தொடர்ந்து மேல்படிப்பு படிக்கப் போவதாகச் சொன்னான். “அப்பாவுக்கும் வரவர ஏலாமல் இருக்கு இனி கஷ்டமாயிருக்குமண்ணா”

“அதுக்காக நான் படிக்காமல் இருக்கிறதே” பிடிவாதமாய் நின்றான்.

“காணியை குத்தகைக்குக் குடுக்கிறன். போய் படியன் சமாளிப்பம்” என்ற அப்பா மாமியின் விருப்பத்தையும் சொன்னார். எதிர்பாராத திகைப்பு அண்ணா முகத்தில் தெரிந்தது.

“என்னப்பா நீங்கள். படிப்பு முடியேலை வேலை எடுக்கேலை இப்ப என்ன அவசரம்”

“உனர் படிப்பு முடிஞ்சு ஒரு வேலையும் எடுத்த பிறகு இதைப் பற்றிக் கதைக்க இருந்தம். பல பேரோட சேர்ந்து படிக்கிற பிள்ளை இப்பவே சொல்லி அவனர் விருப்பத்தைக் கேள் என்று அக்கா சொன்னா. எனக்கும் இதில் சந்தோஷம்.

உனக்கு”

“நான் என்னப்பா சொல்லுறது. காசுக்கு ஒழுங்கு செய்யுங்கோ. முதல் படிச்சு ஒரு வேலை எடுக்கவேணும்” அவனின் சம்மதம் எல்லோருக்கும் சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

அண்ணாவின் மேலதிகப் படிப்பால் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் அப்பா திணறிப் போனார். உழைப்பு இல்லாமல் கடன் ஏறிக் கொண்டே போனது. அண்ணா தலை நிமிர்ந்து விட்டால் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்ளுவான் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தோம். படிப்பு முடிந்து ஒரு வருடத்துக்குள் யாழ்ப்பாணத்தில் வேலையும் கிடைத்தது. இரண்டு வருடங்களுக்குப் பின் திருமணத்தை வைக்கலாம் என்று அப்பா நினைத்திருக்க வேலை தொடங்கி இரண்டு கிழமைக்குப் பின் வீட்டுக்கு வந்தான். உடை நடையில் மாற்றம் தெரிந்தது. வந்தவன் மாதவியைப் போய்ப் பார்ப்பான் அவளைப் பற்றிக் கேட்பான் என்று எதிர்பார்த்தேன். கேட்கவில்லை. அன்றைய தினசரியைப் படித்துக் கொண்டிருந்த அப்பாவிடம் வந்தவன் சிறிது நேரம் தயங்கி நின்றான்.

“எனக்கு மாதவி வேண்டாம் அப்பா நான்”

“என்னடா சொல்லுறாய். அண்டைக்கு கேக்க தலையாட்டினாயே. அக்காவுக்கு வாக்கு குடுத்திட்டன். மாதவிதான் இந்த வீட்டுக்கு வரவேணும்” கடுமையாகச் சொன்னார் அப்பா.

“நான் செய்யமாட்டன். இது எனர் வாழ்க்கை. நான் விரும்பினவளைத்தான் செய்வன்”

“விரும்பினவள் எண்டால்”

“யூனிவர்சிறியில் என்னோட படிச்சவள் நாலு வருசப் பழக்கம். அவளை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. அவளைத்தான் செய்வன்” நம்ப முடியாமல் திகைத்துப் போனார் அப்பா.

“அப்பா கேட்டபோது ஏன் பேசாமல் இருந்தாய். படிச்ச வேலை எடுத்தாப் பிறகு சொல்லுறாய். இனி அப்பா என்ன சொன்னாலும் உனக்குப் பிரச்சனையில்லை. எங்களை, மாதவியை நம்ப வைச்சுக் கழுத்தை அறுத்திட்டாய்” கத்தினேன்.

“நீங்கள் சம்மதிச்சாலும் இல்லாவிட்டாலும் இதுதான் எனர் முடிவு” கறாராய் சொல்லி விட்டுப் போனவனை வெறித்துப் பார்த்தார் அப்பா. வீட்டில் மயான அமைதி நிலவியது.

விஷயம் அறிந்து தலைதலையாய் அடித்து அழும் மாமியை சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை. எதிர்பார்ப்பு ஏமாற்றம் கோபம் என்று மனதிலுள்ளதைக் கொட்டித் தீர்த்தான்.

“பெடியன் கொதிக்கப்போறான். அவளுக்கு எப்பிடிச்சு சொல்லுவன். நல்லவன் என்று உனர் பிள்ளையைத் தூக்கித் தலையில் வைச்சன். அவன் எனர் பிள்ளையை நல்லவனாக்கிப் போட்டு போயிற்றான். நல்லாயிருக்கட்டும்”

அழுது கொண்டே போகும் மாமியைப் பார்த்து நிலை குலைந்து போனார் அப்பா. அதன் பிறகு மாமி வீட்டுக்கு வரவில்லை. மாதவியும் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு போனாள். அண்ணாவும் வரவில்லை. சொந்தம் எல்லாம் அறுபட்டுப் போச்சே என்று துடித்துப் போனார் அப்பா. எங்களுக்குச் சொல்லாமலே ஆறு மாதத்தில் மாதவியின் திருமணம் நடந்தது. பார்க்க முடியவில்லையே என்ற கவலை இருந்தாலும் அவளொரு வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்டது நிம்மதியைத் தந்தது. அதுவும் நீண்ட நாட்கள் நிலைக்கவில்லை. வந்தவன் சரியில்லை சந்தேகத்தில் அடிப் பதாகச் சொன்னார்கள். மாதவியைப் பற்றிக் கேள்விப்படும் ஒவ்வொரு விஷயமும் நெஞ்சைப் பதற வைத்தது. ஒருநாள் கடைக்குப் போகும் வழியில் மாமி அப்பாவைப் பார்த்தபோது கதறி அழுதாள்.

“அவள் உங்களுக்கு என்னடா பாவம் செய்தாள். உன்ர பிள்ளையால் வந்தவன் சந்தேகப்பட்டு அவளைப் போட்டு அடிக்கிறான்”

மாமி சொன்னதைத்தாங்க முடியாமல் நெஞ்சைப் பிடித்தபடி படுக்கையில் விழுந்தார் அப்பா. மாதவியைப் பார்க்க மனம் துடித்தாலும் தைரியம் வரவில்லை. துன்பங்கள் அடிமனதில் ஆறாத ரணங்களாய் பதிந்திருக்க வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டு வருடங்களாகிவிட்டது. அன்று என் தலையெழுத்து மாறப் போவதை அறியாமல் வாசல் கதவைத் திறந்து வரும் மாமியைப் பார்த்து நானும் அப்பாவும் சந்தோஷப்பட்டோம்.

“வா அக்கா. அவன் செய்த பாவத்துக்கு எங்களைத் தண்டிச்சிட்டுயே. எங்களைப் பாப்பான் என்று நாங்களும் தான் நம்பியிருந்தம் போனவன் வரவேயில்லை” அப்பாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

“பிள்ளைக்கு இப்பிடியாச்சே எண்ட கவலை. நிம்மதியாய் நித்திரை கொண்டு எத்தின நாளாச்சு. பெடியன்ர வாழ்க்கையாவது நல்லாயிருக்க வேணும் என்று அமுதாவைக் கேக்க வந்தனான் ஏமாத்திப் போடாதை” திகைத்துப் போனேன். மாறனின் முகம் மனதில் நிழலாட நடுக்கத்தோடு அப்பாவைப் பார்த்தேன்.

“என்னக்கா திடீரெண்டு வந்து கேக்கிறாய்” அப்பாவும் தயங்குவது தெரிந்தது.

“உன்ர வீட்டில செய்ய ஆசைப்பட்டன். விருப்பமில்லையோ சொல்லு ஒரேயடியாய் போறன்”

மாமி சொன்னதைக் கேட்டு அப்பாவால் மறுக்கவும் முடியவில்லை ஏற்கவும் முடியவில்லை. கலங்கிப் போயிருந்த என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“நீ என்னம்மா சொல்லுறாய். உனக்கு”

“உங்கட விருப்பம்பா” அண்ணாவால் நொந்துபோனவருக்கு என் பதில்தான் ஆறுதல்.

மாமி தாமதிக்கவில்லை மூன்று மாதத்தில் எங்கள் திருமணம் நடந்தது. மாறனின் இறுக்கமான முகத்தைப் பார்க்கும்போது மனதில் பயம் தோன்றியது. ஒரு கிழமை

யாகி விட்டது. அன்று காலையிலேயே அப்பா தோட்டத் திற்குப் போய்விட்டார். போன் அடிக்கும் சத்தம் கேட்டு படுத்திருந்த மாறன் எழுந்து வந்து எடுத்தான். முகம் பயங்கரமாய் மாறியது.

“மச்சானிட்ட இண்டைக்கும் அடி வாங்கி அழுகிறான் அவளினர் வாழ்க்கையை நாசமாக்கிப் போட்டு நீங்கள் எல்லாரும் சந்தோஷமாய் இருக்கிறீங்கள்” கத்தினான்.

“வீட்டில இரண்டு பேருக்கும் செய்வம் எண்டு கதைச்சதே தவிர இரண்டு பேரும் சேர்ந்து வெளியில கத்தினவையே. இதில சந்தேகப்பட என்ன இருக்கு”

“அவன் செய்தது சரியெண்டு சொல்லுறியோ. என்ன திமிரடி. உனக்கு எதிர்த்து கதைக்கிறாய்”

அருகில் வந்தவன் கன்னத்தில் மாறி மாறி அறைந்தான். எதிர்பாராத அடியில் திகைத்துப் போனேன். மாறனின் கோப முகத்தை முன்பு பார்த்திருந்தாலும் சிவந்த விழிகளோடு இவ்வளவு அருகில் பார்த்ததும் பயத்தில் மயக்கம் வந்தது. தலையைப் பிடித்தபடி அப்படியே நிலத்தில் உட்கார்ந்தேன். இந்த வாழ்க்கையையா வாழப் போகிறேன். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கொட்டியது.

“அழு நல்லா அழு. இரண்டு வருசமாய் அவரும் அழுது கொண்டானே இருக்கிறான்” கத்தியபடி வெளியே போனான். அப்பாவை நினைத்ததும் கண்களைத் துடைத்தபடி எழுந்தேன். தெரிந்தால் தாங்கமாட்டார். பயமும் பரிதவிப்புமாய் நாட்கள் நகர்ந்தன.

மாதவி பழையபடி தன் கஷ்டங்களையும் கவலைகளையும் என்னோடு பகிர்ந்து ஆறுதல் தேடியவன் திடீரென ஒதுங்கிப் போனான். காரணம் அறிந்தபோது திகைத்துப் போனேன். பழைய உறவைப் புதுப்பிக்க என்னோடு கதைக்கிறான் என்று அடி வாங்கினாளாம். “எல்லாம் உன்னாலதான்டி. அவளோட உனக்கென்ன கதை” மாறன் சொல்லி அடித்தான். ஒவ்வொரு முறையும் மாதவி அடிவாங்கித் துன்பப்படும் போதெல்லாம் அதன் எதிரொலி இங்கேயும் விழுந்தது.

இந்த நேரத்தில்தான் கோவிட் தொற்று எங்கும் பரவி சனங்களை பீதி கொள்ள வைத்தது. தேவையான பொருட்களை வாங்கி வைத்திருந்தோம். ஊரடங்கு போட்டார்கள். எங்கும் போக முடியவில்லை. வீட்டில் இருந்ததால் மாறனின் பழி வாங்கும் குணம் அப்பாவிற்ருத் தெரிந்தது. அண்ணாவோடு ஒரு தொடர்பும் இல்லையென்று தெரிந்தும் அவனின் துரோகத்தைக் குத்திக் காட்டி எல்லோரையும் நோக வைத்தான். அப்பாவால் தாங்க முடியவில்லை.

“நம்பித்தானே உங்களுக்கு கட்டி வைச்சன். நிம்மதியாய் வைச்சிருக்கக் கூடாதா” கேட்டதும் கோபம் முழுவதும் என்னிடம் திரும்பியது.

“அம்மா சொல்லியும் கேக்கேல மாமாவுக்கு பயந்திடுவனா. அவன் செய்யிறன் எண்டு சொல்லி ஏமாத்தினது ஊருக்கெல்லாம் தெரிஞ்சதாலானே அவளுக்கு இந்த நிலமை. என்ர தங்கைச்சியை அழ வைச்சவனினர் தங்கைச்சியடி நீ. அவன் அழுதால் நீயும் அழ வேண்டாமா..

படிச்ச திமிரில்தானே அவன் விட்டிட்டுப் போனான். நான் படிக்கேல் எண்டுதானே நீ முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போனாய். உன்னை ஆசைப்பட்டிச் செய்தன் எண்டு நினைச்சியோ..” அப்பாவுக்கு எதிரிலேயே வாயில் வந்தபடி பேசினான். அதிர்ச்சியில் வாயடைத்துப் போனார் அப்பா. வலியோடு படுத்தவர் மூன்று நாளாய் எழுந்திருக்கவில்லை. மருந்து எடுத்தும் உடம்பு தேறவில்லை.

“இப்பிடியொரு வாழ்க்கையைத் தேடித் தந்திட்டனே எப்பிடியெல்லாம் கஷ்டப்பட்ட போறியோ. உன்னையும் படிக்க வைச்சிருக்க வேணும். தைரியமாய் உன்ர காலில நிண்டிருப்பாய். அவன்ர குணம் தெரிஞ்சும தப்பு பண்ணிட்டனம்மா” அமுதார்.

“இப்பிடியே வாழ்க்கை போகாதப்பா. நீங்க தைரியமாய் இருங்கோ” ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிப்போனேன். கோவிட்பயத்தால் அப்பாவை மட்டும் சேர்த்தார்கள். ஆறாம் நாள் கோவிட் என்றார்கள். பார்த்தும் அனுமதிக்கவில்லை. எங்களுக்கும் வீட்டில் சிறைவாசம். மூன்று கிழமைக்குள் எல்லாம் முடிந்து விட்டது. முகம் பார்த்து அழ முடியவில்லை. பிள்ளைகள் இருந்தும் நிம்மதியில்லாமல் அநாதையாய் போனவரை நினைத்து அழுது தீர்த்தேன்.

நெஞ்சு அதிர்வில் நடுங்கியது. நினைவுக்குத் திரும்பினேன். போனின் மணிச்சத்தம் இடைவிடாது அடித்துக் கொண்டிருந்தது. சத்தம் கேட்டு வந்து போனை எடுத்த மாறன்

“திரும்பவும் ஏதாவது பிரச்சனையா... என்னடி சொல்லுறாய்”

கேட்டபடி என்பக்கம் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு உள்ளே போனான். என் பிரச்சனை தீர வேண்டுமானால் மாதவியின் சந்தோஷம் முக்கியம். மாறனுக்கு இவ்வளவு மூர்க்கத்தனம் வருவதற்கு காரணம் அவளின் துன்பம். ஏதாவது செய்ய வேண்டும். போக்குவரத்து இல்லையென்றாலும் அங்கு போவதற்கு முடிவெடுத்தேன்.

வீட்டு முற்றத்தில் மோட்டார்சைக்கிள் கழுவிக்கொண்டிருந்த செல்வமண்ணையின் முகம் என்னைக் கண்டதும் மாறியது.

“மாதவி இல்லை கடைக்குப் போயிட்டாள்” என்றார்.

“நான் உங்களைப் பாக்கத்தான் வந்தனான். அண்ணா இங்க வந்தானா”

“அவன் ஏன் இங்க வரப் போறான்”

“நீங்கள் அவன்ர வீட்டுக்குப் போய் அவனைப் பாத் தீங்கா”

“என்ன.. நான் ஏன் அவனிட்ட போறன்”

“அவன் வாறதுமில்லை நீங்கள் போறதுமில்லை. எல்லாரையும் மறந்து அவன் எங்கேயோ சந்தோஷமாய் இருக்கிறான். அவனைச் சொல்லி எங்களை ஏன் கொல்லுறீங்கள்” திகைத்து நின்றார்.

“நான் இந்த ஊர்க்காரன். எந்த நேரமும் மாதவி உங்கட வீட்டில்தானே இருக்கிறவள். இரண்டு பேரும் விரும்பாமலே கலியாணம் பேசினவை”

“சொந்தம், பேசின கலியாணம் எண்டு எல்லாம் தெரிஞ்சு தானே நீங்கள் அவனை விரும்பிச் செய்தீங்கள். பிறகேன் கோவம் வாற நேரமெல்லாம் பழைய கதையளைச் சொல்லி அவனை அடிச்சுக் கஷ்டப்படுத்திறீங்கள். அவனை அழ வைச்சிட்டு நீங்கள் நிம்மதியாய் இருக்கிறீங்களா சொல்லுங்கோ. உங்கள நம்பி வந்தவளையும் சந்தோஷமாய் வைச்சிராமல் நீங்களும் நிம்மதியில்லாமல் என்ன வாழ்க்கை அண்ணை இது. எங்களால்தான் தன்ர தங்கச்சி கஷ்டப்படுறான் எண்டு மாறன் என்னைக் கஷ்டப்படுத்துறான். அவன்ர கோவம் நியாயமானது எண்டு நினைச்சாலும் எவ்வளவு நாளைக்கு நானும் தாங்கிறது. வீணாய் சந்தேகப்பட்டு சந்தோஷங்களை ஏன் அழிக்கிறீங்கள்”

நிறுத்தி விட்டு முகத்தைப் பார்த்தேன். வேறு பக்கம் பார்த்தபடி பேசாமல் நின்றார்.

“இந்த வாழ்க்கையை வாழ வேணுமா எண்டு மனம் வெறுத்துப் போகுது. சாகிறதுக்கும் பிரிஞ்சு போறதுக்கும் ஒரு நிமிசம் போதும். நாங்கள் பொறுமையாய் இருக்கிறது நீங்கள் எங்கட அருமையைப் புரிஞ்சு கொள்ளுவிங்கள் எண்டுதான். வாழற வாழ்க்கையை நிம்மதியாய் வாழ வேண்டாமா. எங்களைத் திருத்திக் கொண்டு சந்தோஷமாய் வாழலாமே”

குரலடைக்கச் சொல்லி விட்டுப் பதிலை எதிர்பாராமல் திரும்பினேன். வாசலில் மாதவி நின்றாள். கதைத்ததைக் கேட்டிருப்பாளோ. அவளோடு கதைக்கும் மனநிலை இல்லை. வந்து விட்டேன்.

தலைப்பாரம் தாங்க முடியவில்லை. தாகத்தில் நா வரண்டு இருந்தது. மெல்ல எழுந்துபோய் பாணையிலுள்ள தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்து விட்டுத் திரும்பினேன். என்னையே பார்த்தபடி அறை வாசலில் நின்ற மாறனை கவனியாது பழைய இடத்திற்கு வந்து சுவரோடு சுருண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டேன். அருகில் கால் அரவம் கேட்டது. வாசல் கதவு திறந்து மூடும் சத்தமும் கேட்டது. அவனுக் கென்ன வலியா.. வேதனையா.

சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் கதவு திறந்து மூடும் சத்தம் கேட்டது. பார்த்தேன் சாப்பாட்டுப் பார்சலோடு வந்தவன் ஒன்றை எடுத்து எனக்கருகில் வைத்து விட்டுச் சமை யலறைக்குப் போனான். பசியிருந்தாலும் சாப்பிட மனம் வரவில்லை. தான் சாப்பிட்டு விட்டு திரும்பி வந்தவன் அப்படியே பார்சல் இருப்பதைப் பார்த்து விட்டு எடுத்துக் கொண்டு போனான். தட்டில் போட்டு தண்ணீரோடு கொண்டு வந்து வைத்தான். ஆச்சரியத்தில் என் விழிகள் விரிந்தன.

“சாப்பிட்டிட்டு உள்ள வந்து படு அமுதா”என் காதுகளை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. நாலு வருசத்தில் இந்த குரலை இன்றுதான் கேட்கிறேன். இது அந்த வீட்டின் எதிரொலியா!

இயற்பெயர்: பிரேமீனி பொன்னம்பலம்
 புனைபெயர்: தாட்சாயணி பிறந்த.வதியும்
 இடம்: சங்கத்தானை, சாவகச்சேரி
 முதல்சிறுகதை: மேகங்கள் நிற்பதில்லை
 (கலைமுகர் பாடசாலை கையெழுத்து
 சஞ்சிகை, சிறுகதை போட்டி, முதல் பரிசு:
 1992)

இது வரை வெளிவந்த நூல்கள்

மரணமும் சில மனிதர்களும் (சிறுகதை 2004), இளவேனில்
 மீண்டும் வரும் (சிறுகதை 2007), தூரப் போதும் நாரைகள்
 (சிறுகதை 2008), கடவுளோடு பேசுதல் (ஆன்மீகக் கட்டுரைகள்
 2010), அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும் (சிறுகதை
 2011), ஒன்பதாவது குரல் (சிறுகதை 2019) , வெண்கவர்
 (சிறுகதை 2021), யாருக்கோ பெய்யும் மழை (கவிதை 2021),
 ராணியம்மா (சிறுகதை 2021).

கிடைத்த பரிசுகள் சில

2000 இல் இலங்கை ஒளிப்பரப்புக் கூட்டுதாபன பவளவிழா
 சிறுகதை போட்டியில் முதல் பரிசு. 2005 இல் லண்டன்
 யூபாளராகங்கள் சிறுகதை போட்டியில் முதல் பரிசு. மேலும் பூதினம்
 சிறுகதை போட்டி, அவுஸ்திரேலிய விக்பேரிய தமிழ்ச்சங்க
 சிறுகதை போட்டி என்பவற்றிலும் பரிசில்கள் கிடைத்துள்ளன. 2005
 இல் ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய சிறுகதைத் தொகுப்பு போட்டியில்
 வெற்றி பெற்றதன் காரணமாகவே முதலாவது தொகுப்பாகிய ஒரு
 மரணமும் சில மனிதர்களும் வெளியாகியது. 2008 இல்
 இளவேனில் மீண்டும் வரும் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு வடக்கு
 மாகாண சிறந்த நூல் பரிசிற்சாலை விருது கிடைத்துள்ளது. 2012
 இல் அங்கயற்கண்ணியும் அவள் அழகிய உலகமும் எனும்
 சிறுகதைத்தொகுப்பிற்கு அரசு இலக்கிய விருதுக்கான தகுதிச்
 சான்றிதழ், மற்றும் யாழ் இலக்கிய வட்டம், இலங்கை இலக்கிய
 பேரவையின் சான்றிதழும் கிடைத்துள்ளன. 2020 இல்
 ஒன்பதாவது குரல் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு அரசு இலக்கிய
 விருது கிடைத்துள்ளது.

ஈடுபடும் துறைகள்

சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, சிறுவர் இலக்கியம், நாவல், அறிவியல்
 புனைகதை

விட்டு, வாய் அடுப்பை அணைத்து விட்டு அடுக்களையால்
 வெளிக்கிட்டு முன் வாசலுக்கு வந்தாள்.

அடுப்பின் வெம்மையிலிருந்து விலகி, வாசல்
 காற்றுப்பட்ட போது, உணர்ந்த குளிர்ச்சி சில்லென்றிருக்க,
 வெளியே கிரீச்சிட்டுக் கேட்ட சத்தம் திடீரென்று அதிகரித்து
 உச்சஸ்தாயி ஆனது.

“ஐயோ, என்னைக் கொல்லுறான்... கொல்லுறான்...” இவள்
 நெஞ்சு துணுக்கென்றது.

குழந்தையொன்று பயப் பீதியில் அழுகின்ற சத்தம்
 மெல்ல, மெல்ல அதிகரித்தது. மேற்கு மூலையில் மெள்ள

வெறுமை

எழுந்த பிறைநிலவின் ஒளி இருளை விரட்டப் போதுமா
 எனதாய் இருக்கவில்லை. எதிர்ப்புறம் இருந்த மூன்றாவது
 வீட்டிலிருந்து இந்தச் சத்தம் வரத் தொடங்கியிருந்தது.
 அந்த வீட்டிற்கு அங்கிருப்பவர்கள் குடிவந்து கிட்டத்
 தட்ட ஆறு மாதங்கள் ஆகின்றன. அவர்களை பற்றி அவள்
 அலட்டிக் கொண்ட தில்லை. தானுண்டு, தான் வேலையுண்டு

அடுப்பில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த எண்ணெய்த்
 தாச்சியுள் செத்தல் மிளகாய்களைப் போட்ட போது “சொர்”
 ரென்று ஒரு இரைச்சல் ஏற்பட்ட கணத்தில் தான் லேசாய்
 அந்த சத்தத்தை அவளால் உணர முடிந்தது. தொடர்ந்தும்
 அடுப்பருகே நின்று கொண்டிருந்த வெம்மையும், வெளி
 விறாந்தையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த தொலைக்காட்சிச்
 சத்தமும், ஆரம்பத்தில் அதைக் கிரகிக்க விடவில்லை.
 மூக்குக்குள் மிளகாய் பொரிந்த “சர்” ரென்ற வாசம் இறங்கித்
 தும்மலை வரவழைத்த போது, கலகலத்துப் பொரிந்த
 மிளகாய்களை வடித்தெடுத்துக் கிண்ணத்தினுள் போட்டு

என்றே இருந்திருந்தாள்.

பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணுக்கு மிஞ்சிப் போனால் இருபது வயது தான் இருக்கும். அவர்கள் உரிய வயதிற்கு முன்னரே சேர்ந்து வாழத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். முப்பதின் கடைக் கூறில் நிற்கிற இவள் அவர்களைப் பார்த்து வழமையிலேயே பரிதாபப்படுவ துண்டு. இளம் வயதில் வாழ்வை ரசிக்கத்தெரியாமல் இப்படி அழித்துக் கொண்டு வந்து நிற்கிறாளே என்று.

இவள் ஏ,லெவல் படித்துக் கொண்டிருந்த போதே வெளி நாட்டிலிருந்து இவளுக்கான அழைப்புக்கள் வரத் தொடங்கியிருந்தன. அப்பா இல்லாத காரணத்தால், அந்தக் குடும்பத்தின் மீதான அன்பை நிரூபிப்பதற்காக, என்பது போல, வெளிநாட்டிலிருந்த மாமாக்கள், சித்தப்பாக்கள், அவளுக்கான வரனை வெளிநாடுகளில் தயார் செய்யத் தொடங்கிய போது, அவள் அம்மாவிடம் திடீராக மறுத்தி ருந்தாள்.

“வெளி நாட்டுக்குப் போற கேடு கெட்ட சீவியம் எனக்கு வேண்டாம்.”

இவளுடைய சொல் ஒன்று தெறித்துப் பறந்து பக்கத்து வீட்டுக்குப் போய் விழுந்ததில் அவள் சொன்ன விடயம் ஹெர்மனிவரை போய்ச் சேர்ந்து விட்டது.

“அப்ப நாங்களென்ன கேடு கெட்ட சீவியமோ நடத்தறம்?” பெரிய மாமாவின் மகனிடமிருந்து வந்த கோபத்தில் நியாய மிருந்தது. அம்மா அதற்குப் பிறகு இவள் வாயைப் பொத்த வேண்டியிருந்தது.

“நீ ஒரு இடமும் போக வேண்டாம். இஞ்சையே உனக்கு மாப்பிள்ளை பாப்பம்.”

“எல்லாம் பாக்கலாம். ஆனா இப்ப வேண்டாம். நான் படிக்க வேணும், வேலைக்குப் போக வேணும்”

அவள் படித்தாள். உயர்தரம் படித்து, பல்கலைக்கழகம் முடித்துப் பட்டம் பெற்று வேலைக்குப் போய்ப் பதவி உயர்வு பெற்று முப்பத்தைந்து வயது ஆகிற்று.

அம்மா இவளது சாதகக் கட்டுகளோடு புரோக்கர்களிடம் திரிவாள். அவள் கொண்டு வருகின்ற வரன்களை இவள் ஒவ்வொன்றாய் நிராகரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்னெண்டாலும் பொம்பிளைப் பிள்ளையாய் இருந்து கொண்டு இப்பிடி வேண்டாமென்று சொல்லக் கூடாது” கந்தசாமிப் புரோக்கர் அம்மாவிடம் நேரடியாகவே முனகு வார்.

“ஏன்மமா, நான் படிச்சனான், வேலை செய்யிறன். வாற ஆள், எனக்குப் பொருத்தமா அண்டர்ஸ்டாண்டிங்கா இருக்கோணும் எண்டு நான் எதிர்பாக்கிறதில் என்ன பிழை...?”

“உனக்கு ஏற்ற வேலையில் உள்ளவரைத்தானே போன முறை கொண்டு வந்தம்...”

“ஏற்ற வேலை இருந்தாக் காணுமே, மனிசரோட பேசிப் பழகத் தெரியோணும். அந்தாள் ஒரு அமசடக்கி”

“உதுகளை மட்டும் நல்லா விசாரிச்சுக் கொண்டிரு”

அம்மா இருக்கும் வரைக்கும் சினந்து கொண்டு தானி ருந்தா.

“ஐயோ, அடிக்கிறானே. ” அந்தத் திசையிலிருந்து குரல் உரத்து எழுந்தது.

“தொப், தொப்”பென்று ஏதோ ஒரு சத்தம்.

“என்னக்கா உங்கை பிரச்சினை.” பக்கத்து வீட்டு இளை ருன் குரல் கொடுக்கிறான். கொஞ்ச நேரம் அமைதி. சற்றுப் பொறுத்து

“இது எங்கட குடும்பப் பிரச்சினை, வேற ஒருத்தரும் தலையிடத் தேவையில்லை.” எனும் ஆண்குரல் கேட்கிறது.

“அக்கா நீங்கள் சொல்லுங்கோ, நான் போறன்.”

அவளிடமிருந்து குரல் வரவில்லை. குழந்தை மட்டும் தொடர்ச்சியாய் அழுது கொண்டிருந்தது.

“உங்கட குடும்பப் பிரச்சினை எண்டால், நீங்கள் மற்றாக்களுக்குத் தொந்தரவு தரக் கூடாது. இனியும் சத்தம் கேட்டுதெண்டா இனிப் பொலிசைத்தான் கூப்பிட வேண்டி வரும்” இளைஞனின் குரல் தேய்ந்து மறைகிறது.

“என்ன அழகிய சிறிய குடும்பம்”

சில நாள்களின் முன் அவன் சொல்லியிருந்தான். அவனுக்கும் ஆசை இருந்திருக்கக் கூடும், அப்படி ஒரு குழந்தை அவர்க ளுக்கும் இருந்திருந்தால்...?

நிலவு காலித்த இடத்தில் சிறு முகில் மூட லேசாய் இருள் நிழல்களை மறைத்து மேலெழுந்தது. அவள் உள்ளே வந்தாள். அந்த வீட்டிலிருந்து வந்த ஆரவாரம் இப்போது அமுங்கியிருந்தது.

இவள் உள்ளே வந்து துருவி வைத்த தேங்காய்ப்பூ, பொரித்து வைத்த மிளகாய்கள் போன்றவற்றை எடுத்து கிரைண்ட ருக்குள் இட்டு சம்பல் அரைக்கத் தொடங்கினாள். அந்த

வீட்டில் ஏற்பட்ட பிரச்சினை என்னவாக இருக்கக் கூடும்? ஒருவேளை அவன் அன்றைய பாட்டிற்குக் காசு கொண்டு

வராமல் விட்டிருக்கலாம். சாப்பாட்டுப் பிரச்சினையா யிருக்கலாம். பிள்ளைக்குப் பால்மா இல்லாத விரக்தியில்

அவள் அவனது தன்மானத்தைச் சுட்டெரிக்கும் வார்த் தைகளை வீசியிருக்கலாம். அல்லது அவனை அவள் சந்தேகித்திருக்கலாம். அவள் மீது அவன் கூட சந்தேகப் பட்டிருக்கலாம் எத்தனை விதங்களில் ஒருவர் இன்னொருவர்

மீது கோபத்தைத் தூண்டி விட முடியும்?

பதின்மங்களில் காதலித்து மணக்கின்ற போது

இப்படித்தானே சிக்கல்கள் எழுகின்றன. ஆரம்பத்தில் குதூ கலித்துத்திரியும் இத்தகைய இளம் ஜோடிகள் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைக் கையாளத் தெரியாமல் வாழ் வையே இழந்து போகின்றனர்.

அவளுக்குத் தான் ஏதோ வாழ்க்கையில் சாதித்த பெருமிதத்தை உணர்ந்தாள். இவளுக்கான திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட முன்னர் எத்தனை பேரிடமிருந்து எத்தனை பேச்சுக்களைக் கேட்க வேண்டியிருந்தது.

“அப்பிடியே உவள் கட்டாமல் இருக்க வேண்டியது தான்...”

“பெரிய மகாராணி எண்ட நினைப்பு, ராங்கி பிடிச்ச அலையுறாள்”

“அடக்க ஒடுக்கமா, பொம்புளைப் பிள்ளை மாதிரி வளக்காட்டி உப்பிடித்தான் போய் முடியும்” வளர்ந்து கொண்டேயிருந்த சொந்தக்காரர்களின் புலம்பல்களுக்கு அம்மாவால் தான் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

“நான் இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ எண்டிருக்கிறேன். எனக்குப் பிறகு நீ தனிய என்ன செய்யப் போறியோ...?”

“அதுக்காக என்னைக் கிணத்திலை போய் விழச் சொல்லு நீங்களோ...?”

அம்மாவுக்கு வேதனை கூடிக்கூடி. “ப்ரெஷராசு” மாறிக்கொண்டிருந்தது. நெருப்புக்குள் வாழ்கிற வாழ்க்கை எல்லோருடையதுமில்லை. அம்மா நெருப்புக்குள் தான் வாழ்ந்தா. கணவனை இழந்த பிறகும், மகளை ஈன்ற பிறகும் அவளது வாழ்வு நெருப்புக்குள் தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

அம்மாவின் கண்ணீர் பொறுக்க முடியாமற் போன பிறகு தான் அவள் அவனைச் சந்தித்தாள். எந்தவொரு ஆணின் மீதும் திருப்தியற்றிருந்த அவளுக்கு அறுபது வீதத்திற்கு மேற்பட்ட அளவில் அவனோடு இணங்கிப் போகலாம் எனத் தோன்றிற்று. இப்போது அப்படி நினைத்ததில் தப்பேதும் இல்லை என்பது மீள உறுதி ஆகிற்று.

அயல் வீட்டுப் பிரச்சினை எதுவும் இங்கே எழுவதில்லை. மணமான இந்த இரண்டு வருடங்களில் அவனைக் குறை சொல்ல எதுவும் இல்லை. வாழ்க்கை தன் பாட்டில் அப்படி, அப்படியே போய்க் கொண்டிருந்தது.

இவள் கிரைண்டரை நிறுத்தி விட்டு ஹொலுக்கு வந்த போது கிரிக்கட் இன்னம் முடிவடைந்திருக்கவில்லை. சுவரிலிருந்து புகைப்படத்தில் சிரித்துக் கொண்டிருந்த அம்மாவின் முகத்தில் இன்னும் சுவலை தெரிந்தது. அம்மா இருந்திருந்தால், இவளுக்குத் திருமணம் ஆகிற்று என்று இருந்த நிம்மதி போய் இவளுக்கு குழந்தை இல்லாததற்கு வருத்தப்படத் தொடங்கியிருக்கக் கூடும். அம்மாவைப் பொறுத்தவரை துயரப்படுவதற்கென்றே இந்தப் பிறவி வாய்த்தது போலிருக்கிறது.

இரவுகளெல்லாம் வீணாக நகர்கின்றன. வாழ்வின் எந்த ஒரு மாற்றமும் இல்லாத வெறுமை இவளுக்கு இப்போது தென்படத் தொடங்கியிருந்தது.

“ஐயோ, அடிக்கிறானே,” முன்வீட்டுக் குரல் இப்போது கொஞ்சம் அடங்கிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

எதற்கு அடிக்கிறானாயிருக்கும்?

இவன் ஏன் எனக்கு அடிக்கவில்லை? அடித்தால், பிறகும் அவன் ஏன் அவனோடு கூட வாழ்கிறான்?

ஏன் அவனை விட்டுப் போகவில்லை?

இவள் கேள்விகளோடு மல்லாடினாள். கிரிக்கட்டிலேயே மெய்ம்மறந்திருந்த அவனைப் பார்க்க எரிச்சலாய்க் கிடந்தது.

“அங்காலை மூலை வீட்டிலை ஏதோ சண்டையப்பா”, “ம்ம்ம்”

அவன் காது கொடுத்த மாதிரித் தெரியவில்லை.

இவன் ரிமோட்டை எடுத்து அழுத்தினான்.

கிரிக்கெட் பாதியில் நின்று கோபத்தில் அவன் ரிமோட்டைப் பிடித்து இழுத்தான்.

“அதுகள் சண்டை பிடிக்கிறதுக்கு நான் என்ன செய்யிற?” அவனது குரலில் கொஞ்சம் காரம் ஏறியது.

“அயலுக்கை, என்ன ஏது எண்டு கொஞ்சம் பாத்து வரலாம்தானே?”

“பாத்து வரலாம் தான், தங்கட குடும்பப் பிரச்சனைக்குள்ள தலையிட வேண்டாம் என்று அதுகள் சொன்னால் ஆருக்கு அவமானம்?”

அவன் மறுபடியும் கிரிக்கெட்டை ஓட விட்டான்.

இவளுக்குத் தலைக்குள் ஏதோ சுருசுருவென்றது.

“அதில்லை உண்மையான காரணம். உங்களுக்கு கிரிக்கெட் பாக்கோணும். அது தான் வேறை ஒண்டுமில்லை”

அவள் அறைக்குள் போய்தலையணைக்குள் முகம்புதைத்துக் கொண்டாள். எப்போதும் கூடவிருக்கிற வெறுமையை எப்படி விரட்டுவதென்று தெரியவில்லை.

அவனுக்காவது கிரிக்கெட் கூடவிருக்கிறது.

இவளுக்கு..?

கிரிக்கெட்டின் பின்னால் அலைகிற அவன் கூட அவளுக்குத் துணையாக இல்லைப் போலிருந்தது.

வெளியே கிரிக்கெட் வர்ணனை சட்டென்று நின்றது. உள்ளே வந்தவன் ஒன்றும் பேசாமல் முகத்தைத் திருப்பியபடி படுத்தான்.

இன்னும் சாப்பிடவில்லை என்பது அவளுக்கு இப்போது தான் உறைத்தது.

சடுதியாக எழுந்தாள் .

“வாங்கோ சாப்பிடுவாம்...”

அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவள் அடுக்களைக்குள் நுழைந்து தட்டுகளைக் கழுவி வைத்த போது அவன் வந்திருக்கவில்லை. “சாப்பிட வாங்கோ, எனக்குப் பசிக்குது ...” என்றாள் சத்தமாக.

“எனக்குப் பசியில்லை, நீர் சாப்பிடும்...” அவன் குரல் முனகியது. மேசையில் வைத்திருந்த தட்டுகளில் தேங்கியிருந்த மிகச் சிறிய நீர்த்துளிகளை அவள் சற்று நேரம் அசையாமல் பார்த்தபடியிருந்தாள்.

நிமிடத்தில் கலைந்து, தட்டுகளைக் கவிழ்த்து அந்த நீர்த்துளிகளைச் சிதற விட்ட பின் அறைக்குள் வந்தாள். ஒரு சிறுவன் போல முகம் சிணுங்கிப் படுத்திருக்கும் அவனை இனிச் சமாதானப்படுத்த வேண்டும் என நினைத்த போது மனதில் ஒரு புன்னகை விரிந்தது. பக்கத்து வீட்டில் இப்போது அமைதி பூத்திருந்தது. இவளது வீட்டிலும், சற்று நேரத்தில் வெறுமை நீங்கிய அமைதி பூக்கும் எனத் தோன்றியது.

கொழும்பில் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கும் பவானி
சச்சிதானந்தன் சிந்தாமணி
போன்ற தேசியப்
பத்திரிகைகளில் சமூக
சீர்திருத்தக் கட்டுரைகளும் பல
சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார்.
சிறுகதை மஞ்சரியில் பல கதைகளை எழுதியுள்ளார்.
மிக விரைவில் தனது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பைக்
கொண்டு வரும் ஆர்வத்தில் உள்ளார்.

தைரியங்களையும்
ஆறுதலான
வார்த்தைகளையும்
கூறித் திடமாகச்
செயற்படச்
செய்தார்.

சுவாமிநாதன்
பாடசாலை
தமிழ்ப்பாட
ஆசிரியராகக்
கடமையாற்றினார்.
அவரால் தன்
மகளின்
இயலாமையைக்
கண்டு கவலைப்
பட்டாலும்
வெளியில்
காட்டிக்
கொள்ளாதவாறு

சுகந்தி இன்று யாருடைய அதிர்ஷ்ட முகத்தில்
விழித்தாளோ தெரியவில்லை. இத்தனை நாள்
எதிர்பார்த்த சுகமான நாளாக அமைந்து விட்டது.
எனக்கும் ஏதோ ஒரு வெற்றிக் கிடைக்காதா? என
ஏங்கிய மனசுக்கு இன்று சுகமான நாளாக அமைந்து
விட்டது. ஆமாம்! அவளுக்கும் சுய தொழில்
முனைவோர் சங்கத்தினால் “விருது
” அறிவிக்கப்பட்டுள்ள நல்ல செய்தி வந்து சேர்ந்தது.
அவளுக்குத் தன் தந்தையைக் கட்டிப் பிடித்து ஆனந்த
கண்ணீர் வடித்திட மனசு துடித்தது. எத்தனை
தோல்விகள். அப்பப்பா மனவேதனைகள், அழுத்தங்கள்,
வெறுப்புகள் அவ்வளவையும் கூறிட வேண்டுமென்றால்
ஒரு நாவலையே எழுதி விடலாம். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்
எல்லாம் தினமும் மனதுக்கு ஆறுதலான
வார்த்தைகளைக் கூறி அப்பா தான் சுகந்தியை வழி

ஒவ்வாரு நிமிடமும் அவளின் முன்னேற்றத்துக்காக
வழிகாட்டிக் கொண்டே இருப்பார். அவ்வப்போது
அன்பாக அறிவுறுத்திச் செயற்படத் துணையாகவே
இருந்தார்.
“இங்கு பார் சுகந்தி பாடசாலைப் படிப்பில் தான்
கேள்விகளுக்கான விடைகளை எழுதி தேர்வுகளில் வகுப்
பேற்றம் நடப்பதற்கான புள்ளிகளைப் பெற்றிட
சிரமப்படவேண்டும். ஆனால் அந்தப் புத்தகக் கல்விப்
பெரும்பாலும் அன்றாட வாழ்க்கைக்கான எல்லாத்
தகுதியையும் தந்து விடாது. எல்லாத் தகுதிகளோடும்
இதுவும் ஒரு சிறிய பங்காய் இருக்குமேத் தவிர
முழுமையான தேவைகளை செய்து கொள்ள வேறு
வேறு தகமைகள் தேவையாகும் என்பதை நீ உணர
வேண்டும். எட்டு வயதான நிலையில் உடம்பு பலவீனம்
காரணமாக உன்னால் பள்ளிக் கூடம் சென்றிட
முடியாமல் போனதால் தான் இந்தப் பின்னடைவு.
இதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். உன் நலம்
தான் முக்கியம். “சுவர் இருந்தால் தானே சித்திரம்
வரைய முடியும்.” அந்த வகையில் மனதில் தீவிர
நம்பிக்கை இருக்குமானால் நீ மனம் உருகித் தேடும்
வெற்றிகள் நிச்சயமாகக் கிடைத்திடும். இந்த வயதில்
உனக்குத் தெரியும் என்ன செய்தால் உன் திறமைகளை
வளர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று. ஆகவே மனதை
அமைதிப்படுத்தி ஆறுதலாக ஒருநாள், இரண்டு நாள்
எனக் காலத்தைப் பயன்படுத்தி நன்றாக யோசித்தப் பின்

ஆண்டவன் நூர்யில்...

நடத்தினார். கடந்த கால நினைவுகள் அவள் மனதில்
மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்க வைத்தன.
சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பாக பரீட்சையில்
அவள் தோல்வி கண்டபோது வீட்டில் எல்லோரும்
கடுமையான வார்த்தைகளுக்கு அழகு சேர்த்து விதம்
விதமாகத் திட்டினார்கள். “எதையும் சரியாகச்
செய்திடத் தெரியவில்லை. வெறும் வாய் பீத்தல்
மட்டும் தான். ” என்று உள்ளம் உடைந்துபோய்ச்
சோர்வு கண்டிடும் அளவிற்குத் திட்டினார்கள்.
“இனியும் எங்கே நான் வெற்றிகரமாக முன்னேற்றம்
காண்பது ” என்று கவலைப்பட்ட நேரத்தில் அவள்
தந்தை சுவாமிநாதன் தான் பல மாதிரியான

எது செய்தால் சரியாக இருக்கும் என எண்ணி முடிவுக்கு வா” என்றார். தொடர்ந்து....

“ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் பிரச்சினைகளின் வடிவம் வேறுப்படும். சிலருக்குப் படித்திட பணவசதி இருக்காது சிலருக்கு உடம்பு ஒத்துழைக்காது. இதில் இரண்டாம் ரகம் நீ. வயது ஏறிக் கொண்டேப் போனதே தவிர வகுப்பேற்றங்கள் நடக்கவில்லை. இனியும் இதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். முதலில் பெண்களும் எல்லா விடயங்களையும் சரியாகச் செய்து பாலின வேறுபாடு இன்றி எல்லோருக்கும் நிகராய் சாதிக்கலாம் என்ற மன உறுதிக் கொள். நம்பிக்கையுடன் ஜெயிக்கலாம் என்ற துணிவை ஏற்படுத்திக் கொள். நம் குறையை நாம் நேருக்கு நேர்ப் பார்த்து உடனுக்கு உடன் சரி செய்து முயற்சிகளில் இறங்க வேண்டும். எழுத வாசிக்கத் தெரியாத எத்தனையோ பெரியவர்கள் ஏதோ ஒரு திறமையைக் கொண்டு பெயர் சொல்லும் வகையில் புகழோடு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். அது போல் நானும் உன்னை ஆண்ட பிள்ளைக்குச் சரி சமமாக வாழ வேண்டுமென்றுதான் வழிகாட்டி வளர்த்துள்ளேன். உலகில் எல்லாமே உள்ளங்கையில் அடங்கிய நிலையில் எல்லா விடயங்களையும் சர்வ சாதாரணமாக கற்றிட முயற்சி செய். ஆண்டவன் பூமியில் துணிந்தவன் உற்சாகமாக ஜெய்ப்பான். பயந்தவன் தோல்வியை அணைப்பான்.”

இது தான் இயல்பு நிலை. ஆகக் கடல் நீரை யார் அள்ளினால் என்ன அள்ளியவன் எழுந்திட வேண்டும். அது தான் சரித்திரம். என்னைப் பொறுத்த வரை பெண்கள் உலகின் தங்கங்கள், தேவதைகள். தேவதைகள் வாய்ப்புகளுக்காக கையேந்தி நிற்காமல் வாய்ப்புகளை உருவாக்க வேண்டும்.

சுதந்திரம் என்ற பெயரில் அரைகுறை உடையும் டீசேர்ட்டும், களிசானும் அணிந்து ஆண்களைப் போன்று முடி வெட்டிக் கொண்டால் மட்டும் போதாது. அதற்கு ஏற்றவாறு செயற்படவும் முயற்சிக்கணும். கற்பது தானே! எத்தனை வயதிலும் எதையும் கற்றுக் கொள்ளலாம். முயற்சி செய்து கொண்டே இரு. எண்ணங்களைப் பெரிதாக நினைக்கும் போது சாதாரணமாய் ஜெயிக்கலாம். விமானம் செலுத்த நினைத்தால் தான் வீதியில் காரசர் சரியாக ஓட்டிட முடியும். அது போன்று அன்றாட வேலைகளில் தனது ஆடைகளைத் தானே தயாரிக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். உழைத்திட ஏதேனும் இலகு வழியை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்திட நினைத்தால் நூறுக்கும் ஆயிரத்திற்கும் யாரிலும் தங்கி நிற்கத் தேவைப்படாது.

உழைக்கின்றோம் என்ற அகங்காரம் இல்லாது எந்த விடயத்திலும் ஒழுக்கத்தையும், நேர்மையையும் முக்கியமாக நினைத்து, இனிமையான வார்த்தைகளைப் பேசி வாழ்த்தக் கூடியவர்களை வாழ்த்திப் பாராட்டி சரியான நியாயங்களுக்காகப் போராடி எப்போதுமே பிறர் நலம் பற்றியும் சிந்தித்து அடுத்தவர் துன்பத்திலும் பங்கேற்று ஜாக்கிரதையாகச் செயற்பட்டுக் காலத்துக்கு ஏற்றவாறு புதிய புதிய விடயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு வாழ்ந்திட எத்தனிக்கும் போது நிச்சயமாக எமக்கே தெரியாமல் நாம் வெற்றிபெற்று ஜெயித்து நிற்போம். என்று சுவாமிநாதன் பலவிதமான அறிவுரைகளைக் கூறித் தெம்பாகச் சுயதொழிலைக் கற்றிட உணக்குவித்தார். அதன் விளைவாக “விருது”பெறும் நிலையில் உயர்ந்து நிற்கின்றாள் சுகந்தி. அவளின் பழைய நினைவுகளை கலைப்பது போன்று அவளது கைத்தொலைபேசி மணி அடித்தது. இவள் தயாரித்தப் பொருட்களை “ஆடர்”செய்திட. எல்லாப் பெண்களும் எல்லா முயற்சிகளிலும் ஜெயிப்பதில்லை. சில முயற்சிகள் ஏமாற்றும். சில புகழ் நிறைந்த வெற்றிப் பாதையை தொடர்ந்திட வழிகாட்டும். அந்த வகையில் தன் தந்தையின் அறிவுரைகள் சுகந்தி போன்ற நல்லுள்ளங்கள் ஜெயித்திட துணையாகத் தொடர்கின்றன. மங்கையர் நாம் முயற்சியோடு தொடர்ந்திட வேண்டும். பெண் சமுதாயத்தை மதித்து உயர்ந்திடும் வகையில் செயல் பட்டு வெற்றி பெற்றிட ஆண்டவன் பூமியில் முயன்றவன் ஜெயிக்கிறான்

மன்னார்ன் பெண் விமானி

விமானியாக முதற் கட்டப் பயிற்சிகளை நிறைவு செய்துள்ளார் இமானுவேல் வொஞ்சலின். மன்னார்- மாந்தை பேற்கு பிரதேச செயலகப் பிரிவில் வட்டக்கண்டல் காத்தான் குளம் கிராமத்தில் 1999ஆம் ஆண்டு பிறந்த இவர் சென்ற வருடம் (2020) ஜனவரி மாதம் கொழும்பில் உள்ள ஆசிய விமான நிலையத்தில் இணைந்து (Asian Aviation center Colombo Airport) முதற் கட்டப் பயிற்சியினை நிறைவு செய்துள்ளார். இவ் வருடம் தன் பயிற்சியை முழுமையாக முடித்து விமானியாக வெளிவரவுள்ள இமானுவேல் இவ்வொஞ்சலின் மன்னார் மாவட்டத்திற்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார்.

கீயற்பெயர்: திருமதி சிவனேஸ்வரி
 ஏறாபேடகெனடி
 புனைபெயர் : நட்கீரன் மகள்.
 முதற கதை வந்த வருடம் : 1990
 வெளியிடப்பட்ட புத்தகங்கள்: அறறைத்
 திங்கள்(கவிதை), ஆழக்கீரல்
 (சிறுகதை) .

தேவதை மீட்பிய யாழ் (கவிதை)
 வதிவிடம்: வடமேற்கு
 பிறப்பிடம்: பொறத்தி, குடக்தனை
 படைப்புகளின் தலைககு: சமூகநீர்தருப் பயனுடையதாக
 கிருக்கவேண்டும்
 பலதுறை: கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை

அது ஒரு கோடைகாலம். பார்க்கும் இடமெங்கும் பச்சை பூசப்பட்டு கவிட்சலார்ந்து பேரெழிலாகக் காட்சி அளித்தது. அங்கே உள்ள பெண்களுக்கான கிறைசில் சென்ரருக்கு காலை வேளையில் கண்ணீரோடு ஒரு பெண் வந்தாள். அவளை அந்தப் பணியாளர் சுமி வரவேற்றார். சட்டென்று பொறியாக சுமியின் மனது பின்னோக்கிச் சென்றது. இப்படி

நிலவின் சாயலில் சுமி என்கிற சுமித்திரா அங்கேதான் வாழ்கிறாள்.

சுமித்திராவை ஒருமுறை கண்டால் கண்டவர்கள் கண்களுக்குள் நின்றாடுவாள். சுமி பிறந்ததோ வணப்புமிரு வன்னிமண்ணில் . பத்து வருடமாக வாழ்வது எழில் கொஞ்சம் சுவிட்சலாந்தில். ஊரில் சிறுமி சுமியின் கதை கேட்க எல்லோருக்கும் பிடிக்கும். எல்லா உறவுகளையும் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு முறை சொல்லி அழைப்பாள் சுட்டிச் சுமி. கதை சொல்கிறோம் வா என்றால் உறவுகள் மடியில் போய் இருந்து தலையை ஆட்டி ஆட்டிக் கதை கேட்பாள். புளி மாங்காயைக் கொடுத்து விட்டு அவள் முகத்தைச் சளித்துச் சாப்பிடும் அழகை ரசிப்பார்கள் அவளது ஒன்றுவிட்ட அண்ணன்மார்கள்.

பெரியம்மா, சீனியம்மா, ஆசையம்மா சித்தப்பா, மாமா என்று சுற்றிவரச் சொந்தங்களோடு பாசக்கூட்டில் வாழ்ந்தவள். ஆனால் அவளது பெற்றோருக்கு அவள் தனிப்பிள்ளை. செல்லப்பிள்ளை. பாவாடை சட்டை போட்ட கிளி போல் பறந்து திரிந்தவளின் மகிழ்வை 2009 இறுதிப்போர் விழுங்கியது. அப்போ அவள் வயது இருபதுதான். அவளுடைய அம்மா, அப்பா உட்பட பல உறவுகளை இழந்தவள்.

பின்னர் ஒரு மாமா குடும்பத்தோடு இருந்தாள்

கதைப்போமா

ஒரு காலவேளையில்தான் அவளும் இங்கு வந்திருந்தாள்.

அவள் அவனுக்காக காத்திருக்கிறாள். வழமை போல் அவளுக்கு அவனிடம் சொல்வதற்கு மூட்டை மூட்டையாக கதைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் எப்படி எப்படி சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்துப் பார்த்துப் புன்னகையோடு வரவேற்பறை எங்கும் உலாவருகிறாள். அந்த வெள்ளை மாளிகைக்குள் பட்டாம்பூச்சியெனப் பறந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

இரவாகியும் சூறிச் மாநகரம் எப்பவும் போல அழகாக வெளிச்சம் வீசியது. அவளது வருகைக்காக வீட்டின் மின்விளக்குகள் மட்டுமல்ல அவளது மனைவிக்கும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்குள்ள செல்வந்தர் வாழும் பகுதியில் ஒரு வெள்ளை மாளிகையை அவன் கட்டினான். தன் ஆசை மனைவிக்காக அவன் கட்டிய கோட்டையெனத் தமிழர்கள் பலர் புகழ்ந்தனர்.

அந்த வெள்ளை மாளிகையை வெளியிலிருந்து பார்த்தே வியந்துபோகும் பலருண்டு. வெளியே விலைகூடிய கார்க்களையும் சாடிகளையும் மட்டுமே காணமுடியும். எந்நேரமும் துப்பரவு செய்யப்பட்டு தூசி படாத இடம் போலத்தான் காட்சியளிக்கும். இங்கே மனிதர்களே இல்லையா என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும். ஆனால்

சுமி. வாழக்கையில் பிடிப்பே இல்லாமல் இருந்தவளைப் பிடித்துப்போனதாகச் சொல்லி சுதன் என்கிற உருவத்தில் ஒரு கடவுள் வீட்டுக்கு வந்ததென மாமா மகிழ்ந்தார். சுதன் என்கிற பெரும் பணக்காரன் தானாகவே முன் வந்து சுமியைத் திருமணம் செய்ததை ஊரும் உறவும் கொண்டாடியது. சுதனின் ஆசை மனைவியானாள் சுமித்திரா. அவளின் விருப்பம் போலவே சீதனம் வாங்காமல் “நீ மட்டுமே என்னோடு வந்து விடு என் சீமாட்டி” என்று கைபிடித்தவன் சுதன். முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ளவன் என்று ஊரே புகழும்போது சுமியும் பெருமைப்பட்டாள். சுதனுக்கு எல்லாவற்றிலும் முதலிடத்தில் இருப்பதுதான் பிடிக்கும். அதனால் அயராது உழைப்பான். தன் மனைவிக்குக் கேட்காமலேயே எல்லா வற்றையும் வாங்கிக் கொடுப்பான். சுமியிடம் இல்லாதது எதுவும் இல்லை. இத்தனை செல்வங்களின் சொந்தக் காரியைப் பலர் காண்பதே இல்லை “சுதன்ர மனூசி சரியான திமிர் பிடிச்சவளாம்” என்றே பல வாய்கள் புலம்பின.

சில பெண்கள் ‘BOSS’ பிராண்ட் சட்டை, குதி உயர்ந்த காலணி, விரித்த தலைமுடியுடன் ஒரு மார்டல் அழகிபோல் ரெஸ்லர் காரிலிருந்து இறங்கியதைக் கண்டுள்ளதாகப் பேசிக் கொள்வர். எல்லோரும் கண் வைக்கும் அளவிற்கு சுமியின் வாழ்க்கை இருக்கிறது என்பதே

வண்ணியிலுள்ள அவளது உறவுகள் எல்லோரதும் எண்ணம்.

சுதன் இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு இன்று திடீரென வருவது சுமிக்கு மகிழ்வைத் தந்தாலும் ஏனென்ற கேள்வியும் வராமல் இல்லை. “என்னை மில் பண்ணுகிறார் போல” எனத் தனக்குள் பேசி முகம் சிவந்தாள். தனது நண்பன் யோசப் இற்கு போன் பண்ணி சுதனது வருகையை மகிழ்வோடு அறிவித்தாள். இன்று மனதிலுள்ள எல்லாவற்றையும் பேசி மகிழ்வாக இருக்குமாறு அவனும் அறிவுரை சொன்னான். சாப்பாடு முதல் வீட்டுப் பொருட்கள் வரை சுதனுக்கு எல்லாமே மிகச்சரியாக இருக்க வேண்டும். கதவுச் சீலைகள், மேசை விரிப்புகள் எல்லாவற்றையும் சரி பார்த்தாள். படுக்கையறை விரிப்புகளை தன் அன்பானவனுக்குப் பிடித்த மெல்லிய நீலநிறமாக மாற்றினாள்.

மாற்றும்போது தனக்கு இன்னும் குழந்தை இல்லாததை நினைத்துக் கண் கலங்கினாள். சுதனது குறையால்தான் குழந்தையில்லை என்று எவருக்கும் தெரியாது. ஊரில் இவளில் குறையென்றுதான் பேசுகிறார்கள். சுதன் தமிழர்கள் அருகில் இல்லாத இடத்தில் வீடு கட்டுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணந்தான்.

சுதன் சுமிக்கு எல்லா வசதிகளும் கொடுத்துள்ளாள். வீட்டில் துப்பரவுத் தொழிலாளிகள் கூட வீட்டுக்கு வருவார்கள். இன்றும் வந்து சுத்தம் செய்துவிட்டுப் போய்

விட்டார்கள். சுமிக்கு அவர்களுடன் கூட நிறையப் பேச விருப்பமாக இருக்கும் ஆனால் அவளுக்கு மொழி அறிவு போதாது.

அவள் மனம் நிறையக் கதைகள் உண்டு. தன் தோழிகள் சிலருடன் பேச விரும்புளாள். எல்லோரும் சுமி பெரும்பணக்காரி. தங்களோடு பழக விருப்பமாட்டாளென அவர்களே விலகினர். சுதனுக்கும் அவள் தமிழர்களோடு பழகுவதில் பெரிதளவு விருப்பமில்லை.

சுமி சுவீஸ்நாட்டில் மொழி படிக்கப் போகும்போது சில தமிழர்களைக் கண்டு பேசியதால் சுதனின் முன்னைய காதல்பற்றியும் அவனுடைய சில பழக்கங்கள் பற்றியும் அறிந்து இருந்தாள். அறிந்து கவலையோடு பலநாட்கள் இருந்தாள். இப்போ அவன் திருந்திவிட்டான்தானே என்று மன்வித்தாள். ஆனால் அவனாக எதையோ ஊகித்து அவளை பள்ளிக்கு போகவேண்டாம் என்று கூறினான். அவன் பலவருடும் அங்கிருந்ததால் அவன் சொல்வதற்கு ஏதாவது காரணங்களும் இருக்குமென ஏற்றுக்கொள்வாள். அதுபற்றிப் பேச நேரம் கிடைப்பதே இல்லை.

சுதன் ஒரு பெயர்போன எஸ். எஸ் நிறுவனத்தின் உரிமையாளர். அந்த நிறுவனத்தின் கிளைகள் பல நாடுகளில் இருப்பதால் அடிக்கடி பயணங்களை மேற்கொள்வாள். சிலவேளைகளில் அவனது தனிப்பட்ட தேவைக்கான பயணங்களென உள்ளூருக்குள் பேச்சுமுண்டு.

எதற்குமே கலங்காத சுதன் இன்று குழம்பிப் போயிருந்தாள். பல கூட்டங்களை நிறுத்திவிட்டு வீடு திரும்புவது இதுதான் முதற்தடவை. சுதிரவன் அளவற்ற காதல்செய்யும் அந்த துபாய் மண்ணிலுள்ள நட்சத்திர கொட்டலில் தங்கியிருந்தான். ஆழ்தூக்கத்தில் இருந்தவனை அந்தத் தொலைபேசி அழைத்துக் குழப்பியதால் திடீரெனப் பயணமானான். போனில் மட்டும் விடயத்தைச் சொல்லியிருந்தால் பொய்யென எண்ணலாம் ஆனால் ஆதாரமாகக் குரல்பதிவுகளும் இருந்தன. மீண்டும் மீண்டும் கேட்க அந்தக் குரல்கள் அவனைக் கொலை செய்தன.

விமானம் மெதுவாகப் பறப்பதாக உணர்ந்தான் எப்போ வீடு போவேன் என்று அவன் பறந்து கொண்டிருந்தான். அதற்கிடையில் சுமிக்கு யோசப்பிடம் இருந்து அழைப்பு வந்தது.

“என்ன மோளே மாப்பிளை வந்தாச்சா பத்து வருடம் கடத்திவிட்டாய் மோளே. பக்குவமாப் பேசி முடி வெடுத்து சந்தோசமா எனக்கும் சொல்லு கதைப்போம்” “இல்ல வந்து கொண்டிருக்கிறார் பிறகு பேசுறன்” என்று அவசரமாக வைத்தாள் சுமி. அவனுக்கு விரும்பிய உணவுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாள் சுமி சுதன் எனக்காக எவ்வளவு செய்கிறார் ஆனால் அவருக்கு என்னோடு பேச மட்டும் நேரமில்லை. எனக்கு அவரை விட்டால் வேற யார் இருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளும் இல்லை. இனி உழைத்து யாருக்கு? வீட்டை வந்தால் அவருக்கு ஆயிரம் அழைப்புகள் வரும். எத்தனையோ 200m

meeting. வெளியே சாப்பிடப் போனால் யாரேனும் வருவார்கள் , வீட்டில் பேசுவோம் என்பார். அவரது அன்பைத் தவிர எதுவும் வேண்டாம். இந்த முறை அடம்பிடித்து ஏதாவது செய்து எல்லாம் பேசணும் என்றெல்லாம் இடைவிடாது அவளது மனம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

சுமி போரினால் உறவுகளை இழந்ததால் மன அழுத்தத்தில் இருந்தாள். சுதனின் பணக்கார கௌரவத்தால் அவளால் அவளாக இருக்க முடிவதில்லை. அவளது பணக்கார மனிதர்கள் முன்னால் புன்னகையை உதட்டில் சுமந்தபடி வருடங்களைக் கடந்துவிட்டாள்.

வாசலில் டாக்கி ஒன்று வந்து நின்றது. சுதன் உள்ளே வந்தான் சுதவுகள் அவன் விரலடையாளத்தில் திறந்தன. அவனைக் கட்டியணைக்க ஓடிப்போனாள் சுமி. சுதனில் மதுபான வாடை வீசியது அவன் கைகளால் தட்டி விட்டு “நடிக்காதே தள்ளிப்போ” என்றான் கோபத்துடன் புரியாது அதிர்ந்து போய் தள்ளி நின்றான்.

கையில் கொண்டுவந்த பையை எறிந்தான். “என்னடி குறை வைச்சன் உனக்கு என் மானமே போகுது” என்றான் சுதன் சுமிக்கு அழுகை மட்டுமே வந்தது. “இங்க வா இதைக் கேள்” என்று தன் செல்பேசியிலிருந்து ஒரு குரற்பதிவை அழுத்தினான் சுதன் “நாளைக்குக் கதைப்போமா இப்ப போவம்” என்றொரு ஆண் குரல் சொன்னது “உங்களைக் காணாவிட்டால் என் தலையே வெடித்திருக்கும்” என்றது சுமியின் குரல் “எனக்குந்தான்” என்றது ஆண் குரல் கேட்டபின் இப்போ சுமிக்கு எல்லாமே விளங்கியது.

“இது ரக்கி ஒரு சந்திரன் அனுப்பினவன் . இங்க பார்படத்தை . யாரிந்தக் கறுவல்” என்று சுத்தினான் சுதன். படம் கூட எடுத்திருக்கிறார்களே என்று படத்தைப் பார்த்தான் சுமி. படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க கையால் ஒங்கி தலையில் அடித்தான். முதற்தடவை அவன் கைகள் அவளைப் பதம் பார்த்தன. தலையே வெடிப்பது போல் மிகவும் வலித்தது.

அவளது வார்த்தைகள் அதைவிட வலித்தன. “சீநீயெல்லாம் ஒரு பொம்பிளையா.. இவன் மட்டுந்தானா.. அல்லது?” இப்படியான வார்த்தைகள் சுதனின் வாயில் இருந்து வருமென அவள் ஒருபோதும் எண்ணவேயில்லை. வீங்கிய முகத்தோடு நிலத்திலேயே இருந்தாள். அழகாக அடுக்கிக்கிடந்த மதுபானங்களையும் ஆசைதீர்க் குடித்தான் எல்லாவிதமான கெட்ட வார்த்தைகளையும் சொல்லி விட்டு “நாயைக் குளிப்பாட்டி மெத்தையில் வைத்தது என் தவறடி” என்றபடி அப்படியே சோபாவில் தூங்கிவிட்டான் சுதன்.

சுமிக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவே இல்லை. உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. தனது பெற்றோர்கள் படத் திறகு முன்நின்று அழுதாள். இவனிடம் கேட்க வேண்டியவை

சொல்லவேண்டியவை எல்லாவற்றையும் சொல்லி அழுதாள். எல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பார்த்தாள் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அவனைத் தவிர வேறெவரையும் அவள் நினைத்ததில்லை. அவன் வரும்போதெல்லாம் அவளது இரண்டு பசிகளையும் தீர்க்கும் இயந்திரமாக இருந்திருக்கிறாள். தாயாக, மனைவியாக அன்பையும் பொழிந்திருக்கிறாள்.

தனது செல்பேசி எடுத்து அதில் திரு சுதன் அவர்களுக்கு! நீங்கள் படத்தில் காட்டிய மனிதர் பற்றி சிலவருடங்களுக்கு முன் உங்களுக்குச் சொல்லியுள்ளேன். நான் சொல்பவற்றை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருப்பதில்லை. முன்னர் மொழி படிக்கும்போது அறிமுகமானவர் இந்தியா வைச் சேர்ந்த மலையாளி. நன்றாகத் தமிழ் கதைப்பார். என் அப்பா வயதை ஒத்த ஒரு ஓவியர்.

நான் அன்றொருநாள் நடக்கப்போகும் போது கண்டேன் . இந்த நகருக்கு மாறி வந்துள்ளாராம். பேசிக் கொண்டு நடந்தோம் என் மனதுக்கு அமைதியாக இருந்தது. என் அப்பாவோடு பேசிய உணர்வு இருந்தது. தொடர்ந்து நடக்கும்போது சந்தித்தோம் என் ஊர்க்கதை, போர்க்கதை, என் பெற்றோர்க்கதை, பள்ளிக்கதை எனப் பலதையும் பேசினோம் அவருக்கும் மனைவி இறந்து கொஞ்சக் காலமாம். எமது வலிகளைப் பகிர்ந்தோம். மோளே என்று அன்பாக அழைப்பார். போனில் “கதைப்போமா” என்றுதான் கேட்பார். கதைத்தோம் நிறையக் கதைத்தோம். ஆமாம் அவரைச் சந்திக்காவிட்டால் என் தலை வெடித்திருக்கும். என் மனஅழுத்ததற்கு மருந்தானார். தனிமை என்னைக் கொண்டு கொண்டிருந்தது. நாங்கள் நடந்தபோது ஒரு தமிழரைக் கண்டேன். யார் சொன்னால் என்ன என் கணவருக்கு என்னைத் தெரியுமென பயப்படாமல் இருந்தேன்.

இன்று சுதன் எனும் மனிதரை நன்றாக அறிந்து கொண்டேன். பத்து வருடம் பொறுத்தது போதும் எல்லை மீறிவிட்டது.

உங்கள் உதவிகளுக்கு நன்றி

இப்படிக்கு
சுமி என்னும் சுமித்திரா

என்று எழுதியிருந்தாள். சுதன் எழுந்து மெச்சேச்சைப் பார்த்ததும் “சுமி ,சுமி இங்க வா கதைப்பம் “ என்றான் எல்லா இடமும் அவளைத் தேடினான். அவளது அறையில் அவன் கட்டிய தாலிமுதல் எல்லாம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. சுமி வீட்டில் இல்லை. சுமி ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்த பெட்டியுடன் போய் விட்டாள்

இயற்பெயர்: கமலினி அழகரணம்
 புனைபெயர்: கமலினி கதிர்
 பிறந்த இடம்: மானிப்பாய்
 வதியும் இடம் : சுவில்
 வெளியிட புத்தகங்கள்.

சீடி, முருகன் பாடல்கள் நான் எழுதி அக்னி இசையமைப்பு, பாடியவர்கள், ராகுல், ஒரு வீணை அழகின்றதே. (சிறுகதை), எந்தன் குரல் கேட்கிறதா? (கவிதை), ஏனென்று அறிவோமா? (உக்கைத்தமிழ் பல்கலைக்கழகம் அமெரிக்கா, The Enlightenment Award), தேடல்கள். (வரலாற்று உண்மைகளின் தேடல்கள்), முயல் குட்டி. (சிறுவர் பாடல்கள்) புதுச்சேரி பண்பாளர் இயக்கம் பாறால் பரிசுப் போட்டி. 2ம் பரிசு. சிறுவர்களுக்கான சின்னஞ்சிறுகதைகள் Geschete fur kinder (translation in Deutsch) translated by my Tamil Students. குட்டிகளுக்கான குட்டிக்கதைகள் சிறுவர்களுக்கான நீதிக்கதைப் பாடல்கள் audio (வரலாற்றுக்கிரமம்), வெற்றியின் விவாசயங்கள். (வரலாற்றுக்கிரமம்), மீண்டும் பிறக்கலானேன். வரலாற்றுக்கிரமம்)

இவரின் படைப்புகள் ஈழநாடு (இலங்கை) ஈழநாடு (பிரான்ஸ்) ஆயத எழுத்து (பத்திரிகை) தமிழ் விதை (சுவில்), தமிழன். (சுவில்), தமிழன் 24(சுவில்)வானவில் (சுவில்), அகரம். (ஆர்மனி)நலவாழ்வு(சுவில்) இனிய நந்தவனம்(திருச்சி) பிரசுரமாகியுள்ளன

குழந்தைகளோடு குழந்தைகளாக அந்த பனிக்கால இன்பத்தை அனுபவித்தபடி இருந்தனர். தாத்தாவுடன் வந்திருந்த ஆறே வயதான பூஜா எதையோ பறிகொடுத்தமாதிரி இருந்தாள். கை பூம்பனியை அளைந்து கொண்டிருக்க அந்த பிஞ்சு மனம் எதையெல்லாமோ யோசிக்க ரோஜாப்பூ முகத்தில் மகிழ்ச்சியைக் கொஞ்சமும் பார்க்காத தாத்தா “என்ன! எங்கடை பூஜாக்குட்டியின் முகத்தில் ஒரு

வீபத்து

சந்தோஷத்தையும் காணேலையே. என்னம்மா என்ன விஷயம்?” என்றார். “ஒன்றுமில்லை தாத்தா” கூறினாலும் அவள் முகம் சோபையிழந்து காணப்பட்டது.

“அப்பாவும் மம்மியும் சேர்ந்து என்னோடு வந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்” . உதடுகள் மெல்லத் துடிக்க கூறினாள். “அதுக்கென்ன நாளைக்கு அப்பாவோடு அல்லது மம்மியோடு வாறது..தானே” என்றார் தாத்தா. “எனக்கு இரண்டு பேரோடும் சேர்ந்து வரத்தான் ஆசை தாத்தா. எல்லாருக்கும் மம்மி டட்டி இரண்டு பேரும் இருக்கிறார்களே. எனக்கு மட்டும் ஏன் தாத்தா?”

இந்த வருடம் சுவிற்சர்லாந்தில் பனிப்பொழிவு கடுமையாக இருந்தது. கொரோனா வைரசின் தாக்கத்தால் விண்ணுந்துகள் வான் பரப்பில் பறப்பது குறைந்ததுதான் காரணம் போலும். வானமண்டலம் அமைதியாக இருந்ததன் விளைவாக இயற்கை தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டதுவோ? எங்கு பார்த்தாலும் வெள்ளைவெள்ளைரென்று சொர்க்காபுரிபோல் காட்சியளித்தது. இலைக் குழந்தைகளை உதிர்த்துவிட்டு மரங்களெல்லாம் பனியில் குளித்தபடி வெள்ளைப்பூக்களைத் தாங்கிய வண்ணம் நின்றன. இலைகளற்ற மொட்டை மரங்கள் மெல்லிய காற்றில் அசையும் போது வெள்ளைத்துகள்கள் உதிர்வது பார்க்கப் பார்க்க தெவிட்டாததாக இருந்தது. பூம்பனி கொட்டிக் குவிந்திருக்கும் இடங்களில் ஆங்காங்கே குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் பனியில் விளையாடுவதும் பனி மனிதன், பனிக்கரடி என்று என்னென்னவோ செய்து மகிழ்ந்தபடியும் இருந்தனர். பட்டுப் போன்ற மென்மையான கைகளை இக்கட்டுங்குளிர் தாக்கா வண்ணம் கையுறையணிந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். பெரியவர்களும்

கலங்கிய கண்களுடன் கூறிய பூஜாவை அணைத்த தாத்தா “அதற்குத்தான் பிள்ளை குடுத்து வைக்கல்லையே” யோசிக்காமல் அவசரமாக விழுந்த வார்த்தைகளை விழுங்க எத்தனித்தார். “ஏன் தாத்தா எனக்கு மட்டும்..” உதடுகள் துடிக்க பேசாமல் குனிந்து சில்லிடும் பனித்துகைகளை அணைந்தாள், தன் சோகத்தை மறைக்க இந்தப் பருவத்திலேயே தயாராகும் அந்தசிறுமியின் ஏக்கம் தாத்தாவுக்கு புரிந்தது. வழி சொல்லத்தான் முடியாமல் அவருந்தான் தவித்தார். என்னை ஏன் இரண்டுபேருக்குமே பிடிக்கவில்லை? கதையை வேறுபக்கம் திருப்ப நினைத்த தாத்தா, “இதோ நாங்களும் ஸ்நேமான் செய்யோமா?” என்று பேத்தியுடன் பனிமனிதன் செய்யத் தொடங்கினார். தாயைப்போன்று ரோஜாப்பூ நிறமும் நீலக்கண்ணும் தகப்பணைப்போல கருகருவென்ற முடியும் அழகான குழந்தை. பெற்றோரின் அன்புக்கு ஏங்கும் இந்தக் குழந்தையின் ஆசை நியாய மானதுதானே. திடீரெனக் கேட்டாள்

“உன்ஃபால்(விபத்து) என்றால் இரண்டு வாகனம் அடிபடுவதுதானே தாத்தா. பிள்ளைகள் எப்படி விபத்து ஆக முடியும்?” அவளது கேள்வி புரியாமல் குழம்பிப் போனார். எனக்கு விளங்கேலை;.

“அப்பா நெடுகச் சொல்லுவார் என்னுடைய வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு விபத்து. தவறிப் பிறந்திட்டீங்க என்று. எப்படி அப்படிப் பிறக்க முடியும்? மம்மியும் அதேதான் சொல்றா. நாங்க ஆசைப்பட்டு உன்னைப் பெறலை என்று. ஏன் தாத்தா விபத்தாக பிறக்க முடியுமா?” பூஜாவின் கேள்வி அந்தரத்தில் தொங்கியது. இருவருமே வெவ்வேறு நபர்களைக் காதலித்ததும் ஏதோ ஒரு பார்டியில் குடித்திருந்த காரணத்தால் சுயநினைவின்றி தங்கள் நிலையிழந்து இருந்ததும் அதனால் உண்டான குழந்தை யென்று எப்படித் தன்னால் கூறமுடியுமென்று அந்த வயோதிப உள்ளம் தவித்தது. அக்குழந்தையைக் கருவிலேயே அழிக்க அந்தத் தாயும் தந்தையும் படாதபாடு பட்டதும். எப்படி அவரால் சொல்ல முடியும்? எத்தனையோ உயிரணுக்களுடன் போராடி இந்த உயிரணு பூஜாவாய் இந்த உலகத்தில் வந்து பிறந்த கதையை சொல்ல முடியுமா? பூஜாவின் தாய் வேறு ஒருவருடன் தன் வாழ்க்கையைப் பிணைத்துக் கொண்டதைத்தான் சொல்ல முடியுமா? தன் மகனும் வேறொருத்தியுடன் வாழ்வதை அவரால் அந்தக் குழந்தையிடம் இப்போது சொல்லிவிட முடியுமா? அதோடு இருவருமே தங்கள் சந்தோஷத்தை இந்தக் குழந்தைக்காக விடத் தயாராயில்லை என்ற கசப்பான உண்மையை போன தலைமுறையின் அங்கமாய் இந்தத் தலைமுறையினரை வெறுமனே பார்த்துக்

கொண்டிருக்கும் ஒரு பார்வையாளராய் என்ன சொல்ல முடியும்? அவரால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும் உண்மை அதுதானே. பூஜாவின் தாய் மேலைத்தேய கலாச்சாரத்துக்குள் பிறந்தவள். அவளுக்கு அது சாதாரண விடயம். அளவுகோலே இல்லாத தாய்மை இங்கு வறுமைப்பட்டுப் போனதால் என் பேத்தி அழுத கண்ணோடு மனம் உடைந்து வாழ வேண்டுமா? இந்தக் குழந்தை செய்த தப்புதான் என்ன? ஆனால் தாத்தா, தமிழ்ப்பண்பாட்டுக்குள் ஊறிய அவரால் எப்படி அதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? அடிக்கடி அவர் யோசிப்பார். தமிழ் பண்பாட்டை நான் கட்டிக் காத்தேனே ஒழிய அடுத்த தலைமுறைக்கு என்னுடைய மகனுக்கு கடத்த தவறி விட்டேனே. தாயகத்தை விட்டோடி வந்து பொருளாதாரத்தை வளர்த்த நான் இந்த கலாச்சாரத்துக்குள் எம்முடைய பண்பாட்டைத் தொலைத்து விட்டேனே. இந்த அறியாக் குழந்தையின் இந்த நிலைக்கு நான்தானே காரணம். எங்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டை என் மகனுக்கு ஊட்டத் தவறி விட்டேனே. என்னைப்போல எங்கள் பண்பாட்டைத் தொலைத்த எத்தனை தாத்தாக்களும் அம்மம்மாக்களும் எத்தனை பூஜாக்களின் கண்ணீருக்கு காரணமாயிருக்கப் போகிறோமோ? நான் எவ்வளவு நாள் பாதுகாப்பாயிருக்கப் போகிறேன். எனக்குப் பிறகு இந்தக் குழந்தைக்கு யார் பாதுகாப்பு இந்தக் குழந்தையின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறேன்? பூஜா தாய் தந்தை தாத்தா என்று மூவரிடமும் மாறிமாறி வாழ்வதற்கும் அந்தக் குழந்தை செய்த தப்பு என்ன?. நான் விபத்தாய் பிறந்திட்டேனா?. பனிப்புயல் காற்றுப்போல மனதில் மோதி இறங்கிய பூஜாவின் கேள்வியின் கனம் தாங்காமல் மனம் வெறுமனே அழ தன்னிலை மறந்து ஓசைப்படாமல் விழுமும் பனித்துகைகளை கையில் ஏந்தி அளைந்த வண்ணம் கண்களில் நீர் கசிய உட்கார்ந்திருந்தார் அந்தத் தாத்தா.

ரூபி கௌர்

கவிதாயினியும் எழுத்தாளருமான ரூபி கௌர் வாழ்வியல் தொடர்பான கருத்து களை தனது எழுத்தில் பிரதிபலிக்கிறார். இந்தியாவைப் பூர்வீகமாகக் கொண்ட கனடா நாட்டைச் சேர்ந்த ரூபி கௌர் ஒரு ஓவியரும் கூட. அன்பு, உடனடி, அதிர்ச்சி, சிகிச்சைமுறை, பெண்களின் பிரச்சினைகள் போன்ற பல விடயங்களைத் தனது படைப்புகள் மூலம் முன்வைக்கிறார்

மஞ்சரி சிறுகதைகள்

ஒரு பார்வை

மஞ்சரி 19

காகம் வீழுந்து கரைந்தது - சந்திரா ரவிந்த்ரன்

பெத்தம்மா, பாட்டா முதலானோர் பற்றியும் அவர்கள் இளைமைக்காலத்தில் கூறிய கதைகள் பற்றியும் நினைவு கூறுகின்ற விதத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய கதைகளுள் சில அறிவிற்கும் பொருந்துவதாயினும் அனுபவத்திற்கும் பொருந்துவதாக அமைந்து நடைமுறை வாழ்க்கை அனுபவ அடிப்படையில் ஏற்கத்தக்கவாக இருப்பது பற்றிப் பேசமுற்படுகின்றது. நுண்ணியமான விபரிப்புக்களும் தனிமனிதத்துவம் பொது அனுபவமாக (வாசகர்கள் பலருக்கும் இவற்றையொத்த அனுபவங்கள் நிச்சயமிருக்கும்) அமைவதும் இச்சிறுகதை கவனிக்கப்பட வேண்டிய படைப்பாகியுள்ளது.

கைதீயன் காதல் - பீரசாந்த் ஜெயபாலன்

இச்சிறுகதை சற்று வித்தியாசமான காதல் கதையாக வருகின்ற அதேவேளை வாசகரது மனத்தை ஈர்ப்பதில் வெற்றிபெறவில்லை என்பதையும் கூறியாகவேண்டும்.

மருந்தல்லா வைரஸ் - ஆர்ந்த்கா சுரேந்த்ரன்

தடுப்பூசி போடுகின்ற அனுபவம் வெகுஇயல்பாக எழுதப்பட்டுள்ளது. தடுப்பூசி போடுவதால் வைரஸைக் கட்டுப்படுத்த முடியுமாயினும் சாந்தியை ஆட்கொண்ட வைரஸை (அதாவது காதல்) கட்டுப்படுத்த மருந்தில்லை என்பதில் தவறில்லை எனினும் அதைமட்டும் கூறுவதற்காக முற்பட்ட தடுப்பூசி அனுபவப் பகிர்வுகள் அவசியமா என்றதொரு கேள்விக்கு இடமுண்டு அல்லது இன்னொரு விதமாகக் கூறின் இவ்விரு விடயங்களும் சரியான விதத்தில் இணையவில்லை என்றும் கூறலாம்.

பீரகு சொல்கிறேன் - ஜி.எஸ்.எம். ருபீக்

கனவுகளும் நனவுகளும் பற்றி நிழல்களும் நிஜங்களும் பற்றி மாறி மாறிப் பேசப்படுவது சுவை பயக்கிறது. முடிவு கதையின் தலைப்புடன் பொருத்திப் பார்க்கப்பட வேண்டியதாகின் நிதானமான வாசிப்பிற்குரியது. கால ஓட்டத்திற்கேற்ப கனவுகளும் நனவுகளும் வெளிப்படுவது வித்தியசமானதாகவும் உள்ளது! பாராட்டிற்குரிய முயற்சி!

பெருமை அடைகிறேன் - எஸ்.எஸ்.எம். ருபீக்

பேசுபொருளும் முத்தாய்ப்பான முடிவும் பாராட்டிற்குரியன. எனினும் அதற்கேற்றவிதத்தில் மொழிப்பிரயோகம்

அமையவில்லை என்று கூறத்தோன்றுகின்றது.

தன்மை - புயலவன்

இச்சிறுகதையில் இரு விடயங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. வறுமையிலிருந்து மீட்சி பெறுவதற்காக பணக்கார நிறுவனங்களில் ஒருவரது துஷ்பிரயோகச் செயலுக்கு உடன்படுவது, தவறான வழிக்கு இட்டுச்செல்வது, தனிமை என்பனவே அவையாம். முதல்விடயத்தினை முதன்மைப்படுத்தியிருப்பின் அற்புதமான சிருஷ்டியொன்று கிடைத்திருக்கும்

வனவாசம் - மா. சீவசோத

இவரது அன்றாடச் செயற்பாடுகள் பற்றிய விபரிப்பைக் குறைத்துக் கடைசி மகனது திருமணம், சாதியம், கோயிற்கூட்டம் என்பன பற்றி விபரித்திருக்கலாம் இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட விடயங்களை நேர்த்தியாக எழுதியிருப்பின் கவனத்திற்குரிய சிறுகதையாக மலர்ந்திருக்கும்.

இருகண்ணீர்த்துளிகள் - என். நல்வந்தன்

உயர் நட்புறவிற்கு எடுத்துக்காட்டாக இச்சிறுகதை அமைகின்றது. மேலும் கூர்மைப்படுத்தியிருக்கலாம்.

பாரந்தாங்கங்கள் - ஜெ.எஸ்.எம். ருபீக்

சகோதரிகளுக்கு திருமணம் செய்து வைப்பதற்காக குடும்பத்துக் கடைசிமகன் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பது வழமை. இச்சிறுகதையில் வருபவன் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களுள் சில வித்தியாசமானவை. திருமணம் செய்ய இயலாத சகோதரிகள் காலங்கடந்து வழங்கிய தண்டனைகளாகவும் அவை உள்ளன. இவ்விடத்தில் பேசப்பொருள் பற்றிப் பேசுவது பாராட்டுக்குரியது.

அவன் தேடும் அமைதி - சூசை எட்டேவ்

ஈழத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து தமிழ்நாட்டில் வாழ்கின்றதொரு குடும்பத்துக் கணவன் இருநாட்டுக் குடும்பத்தின் நாளாந்த வாழ்க்கை முறைகளை ஒப்பிட்டு அவதானிக்கும் வித்தியாசமான சிறுகதை. நல்லதொரு நாவலாகவும் எழுதப்படக்கூடியது.

எழுத்தன் அனுபவங்கள்.....

நந்தினிசேவிபர்

விடியல் பதிப்பகம்.

கோவை விடியல்பதிப்பகம் மிகப் பிரபல்யமானது. தமிழில் முக்கியமான நூல்களை வெளியிட்ட பதிப்பகம் அது. இலங்கை எழுத்தாளர்களின் நூல்களும் அதில் உண்டு,

விடியல் சிவா அதன் முக்கியஸ்தர். எனது நூல் ஒன்றை வெளியிடவேண்டுமென்று அவர் விரும்பி யிருந்தார். பாண்டிச்சேரி கண்ணன் மூலம் அவர் என்னோடு தொடர்பு கொண்டார். பல நெருக்கடிகளால் நான் அதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. எதிர்பாராமல் சிவா காலமாகிவிட்டார்.

இறப்பதற்கு முன் விடியல் வெளியிட உள்ள நூல்களின் பட்டியலில் எனது நூலையும் சிவா சேர்த்திருந்தார்.

2014 ல் வி.கௌரிபாலனுடன் தொடர்பு கொண்ட கண்ணன் எனது முழு எழுத்துக்களையும் “நத்தினிசேவியர்படைப்புகள்” எனும் பெயரில் வெளியிட உதவினார். அவர்களுக்கும் விடியல் பதிப்பகத்தினருக்கும் என் நன்றிகள்.!

என் மகனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட 432 பக்கங்கள் கொண்ட இப்பாரிய தொகுப்பு எனது தோழர்களான தேடகம் அமைப்பினரால் கனடாவில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டமையையும் இவ்விடத்தில் நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறேன்.

எனது இந்த நூல் கிழக்கு மாகாண சிறந்த நூல் விருதைப் பெற்றுக்கொண்டது. விருதுகள் பலவற்றை நான் பெற்றுக் கொண்டாலும் சேர்ந்தே இருக்கும் புலமையும் வறுமையும் என்னை விட்டுவைக்கவில்லை.

என்னைக்காணவந்த வெளிநாட்டு நண்பன் ஒருவன் எனது மகளுக்கு வேலை கிடைக்கும்வரை சுமார் இரண்டு வருடங்கள் பொருளாதார உதவியை

வழங்கியதோடு..எனதுமுகநூல் பதிவுகளுக்காக ஒரு போனையும் வழங்கினான். இடுக்கண் களைந்த ஆழமான நட்பு அது. உடல்நிலைப்பாதுகாப்புக்காக, காலையில் நடைப் பயிற்சி மேற்கொண்டு வந்தேன். எதிர்பாராமல் மாட்டுச்சாணம் சறுக்கி எனது முழங்கால் இரண்டாக உடைந்துவிட்டது. சதேச மருத்துவத்தில் ஒருவருடம் கடந்தும் பலன் ஏற்படவில்லை. படுத்தபடுக்கை! அரச மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு சத்திரசிகிச்சைக்கு உட்படுத்தப்பட்டேன். பிளேற் வைக்கப்பட்டுள்ளது. கடந்த மூன்று வருடங்களாக உணர்ச்சிகோலே துணை..முடக்கம் வசப்பட்டு விட்டது. மனமுடக்கம் ஏற்படவில்லை. உற்சாகமான முகநூல்பதிவுகள். கொரோனா முடக்கம் எனக்குப்பாதிப்பைத் தரவில்லை. பழகிப்போன முடக்கமே.

(இன்னும் வரும்.....)

முன்னேறு

தான் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியாக நின்று எவ்விதமான சமரசத்திற்கும் இடமின்றி வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டங்களையும் மனிதன் கடக்க வேண்டும். வாழ்வின் ஒட்டத்தில் பலவிதமான துரோகங்கள் இழுத்தடிப்புகள் புறக்கணிப்புகள் எது வந்தாலும் உன் எழுத்தாணி வளைந்துவிடக் கூடாது. உன் மனதில் பட்டது சமூகத்திற்கு சிறிதளவாகினும் உதவுமென்றால் தயங்காதே. முன்னேறிச் செல். உண்மையை நீ உரத்துச் சொல்லவேண்டும். நந்தினி சேவிபர்

SKM
BOOKS

COMING SOON!

WWW.SKM-BOOKS.COM

BUY & SELL YOUR BOOKS ONLINE

Luxmi
Education
Centre

Contact us now to secure your spot and
give your child the best chance to succeed
and secure their future

WHAT WE OFFER

YEARS 1-3

MATHS, ENGLISH

YEARS 4-5 (11 PLUS)

MATHS, ENGLISH, VERBAL REASONING, NON VERBAL REASONING

YEAR 6

MATHS, ENGLISH, SCIENCE

YEAR 7-9

MATHS, ENGLISH, PHYSICS, CHEMISTRY, BIOLOGY

YEAR 10-13

MATHS, PHYSICS, CHEMISTRY, BIOLOGY

WHY CHOOSE US?

BESPOKE RESOURCES

We use our own teaching material
created in house for Maths, English
and Science

EXPERIENCED TEACHERS

All our tutors are experienced
undergraduates or currently teaching
in schools

INDIVIDUAL ATTENTION

We ensure students are taught all
topics in its entirety. We ensure no
one is left with a doubt.

Contact Details:

Tel: 0208 573 0368

Mob: 07852810285

website@leonline.co.uk

www.leonline.co.uk

Luxmi Education Centre - 101A Blyth Road, Hayes, UB3 1DB, UK

Design by LEC Digital Design